
t...
TRITONIC

Ivona Boitan

Hoţii de timp

CRIME SCENE PUBLISHING
— 2010 —

Un thriller fantastic, ingenios, cu un ritm trepidant al narațiunii.

CRIME SCENE PUBLISHING 2010 pentru prezenta ediție
CRIME SCENE PUBLISHING – imprint al grupurilor
FLACĂRA şi TRITONIC
Comanda nr. 4/23.04.2010
Bun de tipar aprilie 2010
Tipărit în România

Editor – coordonator: GEORGE ARION
Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOITAN, IVONA
Hoții de timp/ Ivona Boitan
Crime Scene Publishing, 2010
ISBN 978-606-92276-9-5

Ivona Boitan s-a născut pe 4 ianuarie 1969 în Cluj Napoca.

A urmat facultatea de Regie Teatru din cadrul ATF Bucureşti. În 1996 a semnat regia spectacolului Viața Conjugală de Max Aub la Teatrul Național Târgu-Mureş, după care s-a despărțit de teatru. De mai bine de zece ani lucrează ca şi copywriter în publicitate şi televiziune. A lucrat ca scenarist la prima ediție a Big Brother, a inițiat rubrica Top Ruşinică, pe care a şi scris-o în primul sezon. În prezent este scenarist la emisiunea Happy Hour de la Pro Tv. A debutat cu romanul Cu sânge rece şi albastru, apărut la Editura Tritonic în august 2008.

Mamei mele, mare amatoare de romane polițiste

„Viața este ca pocherul. Există 2.598.960 de combinații de câte cinci cărți de pocher posibile şi fiecare dintre noi primeşte doar una. Partea frumoasă este că nu trebuie să ai cea mai bună combinație pentru a câştiga!”

Dr. Steve W. Price

1.

În dimineața zilei de 17 martie a.c., 47 de femei din oraşul nostru, numite Elena P. Au primit acelaşi mesaj. Mesajul era „Te iubesc”. Nu era semnat dar, toate au ştiut din prima clipă de la cine e. Ca şi când mai era nevoie de o confirmare, mesajul a continuat cu „Te aştept desearā la 22 la locul ştiut”. Le dădea suficient timp fiecăreia să îşi strice viețile actuale pentru el. Şi spera că o vor face. Iar cinci dintre ele chiar au făcut-o. În seara aceleiaşi zile, cel care trimisese mesajul era găsit mort în apartamentul lui, situat după cum bine ştiți la ultimul etaj al singurului zgârie nori adevărat din oraş.

M-am referit aici la Turnul de Foc, bineînțeles.

Nu era niciun dubiu că era vorba de o crimă. După cum nu era niciun dubiu că una dintre cele cinci femei o făcuse. În rest erau numai dubii. Pe toate le chema la fel. Niciuna dintre ele nu nega că ar fi fost la locul crimei, niciuna nu nega că ar fi avut sau nu un motiv ci mai multe ca să-l omoare, dar la niciuna nu s-a găsit arma crimei. De fapt, nu se cunoştea arma crimei.

Omul murise în timpul unui orgasm, asta era tot ce se ştie până acum. Ce ştim cu toții, cei implicați în caz, mai puțin nevasta victimei. Nu de alta, dar defunctul era fratele

dumneavoastră, iar dumneavoastră sunteți şeful nostru şi ne-ați rugat către ordonat să ne ținem fleanca.

După cum se pare, va fi unul dintre acele cazuri gustate de media, asta bineînțeles dacă cineva va sufla ceva presei... Situația este deocamdată sub control. Pe scurt, ce ştim despre cele cinci femei: Elena P. – Suspecta nr.

1 (nu neapărat prima suspectă) a primit mesajul în timp ce se pregătea să ia cinci tuburi de Xanax. Era sătulă să creadă că fiecare zi era cea în care viața ei urma să înceapă şi a decis că era o zi numai bună să se termine. Dusese pisica la maică-sa, cu toate riscurile de rigoare, cum ar fi o polilogie despre sensul vieții, discurs care se termina invariabil cu profunda sintagmă „şi ține minte că nu întinereşti". (Toate acestea rezultă dintr-o scrisoare de adio, pe cinci pagini scrise mărunt...

Neterminată...) Dar chiar şi aşa, ținea prea mult la Mițicatus ca să o lase să se uite la ea cum adoarme definitiv. Iubirea de Mițicatus era doar un motiv, mai era însă şi frica. Sau poate că doar frica era adevăratul motiv. Suspecta nr. 1 redactase de curând o ştire cu o doamnă din New Castle care: „A murit singură în apartament cu 29 de pisici şi care nu a fost găsită decât peste o lună, mâncată de pisicile ei, care astfel reuşiseră să supraviețuiască." Dacă ar trebui completat un formular şi cu motivul sinuciderii, aşa cum sunt formulare de completat pentru orice, de la achiziționări de termopane sau paşapoarte, până la şaibe cu diametrul de 5 mm, ar fi fost suficient să trec „redactor la rubrica de fapt divers".

Suspecta nr. I se pare că trebuia să redacteze zilnic ştiri despre bărbați care fac sex cu capra, femei care îşi aruncă nou născuții în oala cu ciorbă fierbinte şi apoi îi servesc restului familiei, copii care îşi omoară părinții cu toporul fiindcă nu-i lasă la discotecă şi alte asemenea întâmplări de „fapt divers". Suspecta nr. 1 nu credea că poate trăi într-o

lume în care să-ți gătești nou născutul e fapt divers și tocmai se pregătea să înghită primul tub când a primit mesajul.

Suspecta nr. 2 declară că atunci când a primit mesajul era pe cale de a accepta în sfârșit o cerere în căsătorie.

— Nu cred în căsătorie, nu cred nici în cel care mi-a lansat cererea, cred doar că nu mai am puterea să mă opun mamei, familiei, societății, tuturor celor care mă împing din spate să procreez și să mă înham la jugul la care ei trag de atâta timp.

Nu consider că asta e treaba noastră, doar că vreau să vă dau un profil psihologic cât mai exact. Pe scurt, Șefu', femeia e tulburată rău. Dacă ar fi după ea nu ar vrea decât: „Să mă uit la peștișorii mei aurii din acvariul ultimul răcnet pe care i l-am luat în semn de apreciere maximă. Pentru că tac."

Suspecta nr. 2 a adăugat și că îi place să mănânce înghețată după înghețată. Lângă victimă s-a găsit un ambalaj de înghețată, vom verifica. Și mai declară, plictisită, Suspecta nr. 2, că:

— Sunt foarte bună la citit oamenii, dar asta e ceva care mă obosește teribil și aș fi vrut să scap de acest așa zis „dar" cu toate că el îmi asigură niște venituri considerabile.

Suspecta nr. 2 are un cabinet, nu m-am lămurit ce face acolo, dar aflu. Ea declară că și astăzi, la mai bine de 15 ani de când și-a descoperit darul, se minunează cum de sunt toți oamenii dispuși să dea bani grei ca să li se spună cum sunt de fapt, când tot ce ar avea de făcut ar fi să tacă puțin din gură și să se asculte pe ei înșiși. Dar, cumva, se pare că e rostul ei să le spună ce zice vocea din interiorul lor. Dar asta e altă poveste.

— Din păcate vocea din interiorul singurului bărbat care a reușit să treacă peste darul meu și să aibă curajul să mă ceară în căsătorie mi-a spus că e un om plat, plicticos,

obsedat de bani. Şi asta nu mi-o spunea numai vocea din interiorul lui, pe care o auzeam numai eu ci şi cea din exterior, pe care o auzea toată lumea.

Altceva în afară de ce mâncăm şi unde mâncăm, unde mergem în seara asta, ce film vedem sau cu cine ne vedem, nu ştie. Totul la el e verb, ori eu sunt sătulă de verbe, aş fi vrut câteva adjective, poate m-aş fi mulţumit cu o interjecţie, în loc de verbe. Dar asta e altă poveste.

Deci femeia asta care se declară sătulă de verbe primeşte un mesaj cu „te iubesc etc.”. Dacă a ajuns să-l omoare e clar că sunt la mijloc ceva adjective şi interjecţii, Şefu’. Dar care sunt alea... vom afla.

Suspecta nr. 3 scria bileţelul de adio către soţul ei pe care urma să îl părăsească, cu tot cu cei cinci copii ai lor, şi să fugă în lume cu un Predicator.

— De vină nu e nici soţul, nici Predicatorul şi nici copiii. Nici măcar eu nu sunt de vină. Dacă există vreo vină pe undeva, ea e numai a căldurilor din ultimul timp şi a ţânţarilor, care nu mă lasă să dorm! Şi a golanilor care seară de seară trag maşina în faţa blocului şi fac o petrecere instant la două noaptea. Şi eu de mică dacă nu dorm le fac tuturor celorlalţi viaţa un iad. Câteodată chiar şi când dorm. Dar asta e deja altă poveste.

Suspecta nr. 4 e „Diva” şi Suspecta nr. 5 e, „Mustăcioasa”. Nu mai insist pentru că despre ele ştiţi oricum mai multe, mai ataşez tăieturi din ziare cu scandalul dintre ele care e de notorietate.

Şi mai există un personaj ciudat, pe care îl invocă toate cinci şi pe care într-un fel sau altul îl acuză, dacă nu de totală culpă, cel puţin de complicitate. E un personaj misterios, imprevizibil şi greu de crezut. Cu toate acestea toate cele cinci îl invocă în egală măsură.

Fie s-au înţeles între ele şi atunci e vorba de o complicitate colectivă, fie...

P.S.

Domnule Comandant, Vă mulțumesc că m-ați numit să mă ocup de acest caz delicat. Vă puteți baza pe discreția mea în această problemă, după cum ne-am înțeles, nu am să vă sun, nu am să vă trimit e-mail-uri, am să vă trimit doar raportul meu sub formă de scrisori, în fiecare seară la şase, OP 6, CP 6. Să trăiți!

2

Trista poveste a Mustăcioasei şi a ideii ei de a candida la Preşedinție. Sau cum să scapi de toate fricile din lume:

Devino de speriat!

Transcrierea înregistrării din data de 22 martie a.c.

Făcută de locotenentul David David.

SCURTĂ NOTĂ

Ceea ce este scris între paranteze sunt propriile mele observații. Conform înțelegerii cu comandantul unității, am acordul dânsului, în scris şi-l ataşez pentru conformitate la dosar, să fac propriile mele comentarii de orice natură, inclusiv psihologică, comentarii care sunt menite să ajute ancheta dar şi să demonstreze utilitatea cursului de o lună de zile pe care l-am absolvit de curând la Londra (Mintea dinaintea crimei – profilul psihologic al unui virtual criminal). Comandantul vrea să vadă dacă e cazul să îi trimită şi pe ceilalți băieți.

Având în vedere că băieții vor să meargă la Londra să îi vadă şi ei pe colegii cu căciuli de urs, voi încerca să emit nişte comentarii cât mai pertinente chiar dacă nu lipsite pe alocuri de simțul umorului. Umor românesc sau englezesc, după caz. Comandantul mi-a permis, de data aceasta verbal, să am şi comentarii cu umor cu toate că, îl citez, „mie nu-mi arde de glume dar poate prind bine la moral”.

Nu am să abuzez de teamă să nu disturb bunul mers al anchetei mai ales că e vorba de o anchetă specială în care e implicat unul de-al nostru. Menționez că am optat ca toate suspectele să dea declarații vorbite şi nu scrise fiindcă din cursul pe care l-am absolvit la Londra am aflat că o minte criminală este, de cele mai multe ori, o minte controlată. Aşa că atunci când scriu, criminalii se controlează şi mai bine, pe când atunci când vorbesc, mai ales liber, nestârniți, îi mai ia gura pe dinainte sau se contrazic. Bine, nu am aflat la Londra că oamenii se contrazic şi-i mai ia gura pe dinainte, dar la Londra mi s-au confirmat opiniile proprii.

DECLARAȚIE

Subsemnata... domiciliată în... strada... declar pe propria mea răspundere că tot ceea ce am să spun este adevărat. Departe de mine ideea de a omite orice întâmplare, orice fapt, orice detaliu care ar putea lămuri condițiile în care s-au petrecut lucrurile. Cu Diva şi nu numai...

(Pentru a simplifica declarația şi a evita orice confuzie, având în vedere că pe toate le cheamă la fel, mă voi referi la una drept Diva, iar la doctoriță drept Mustăcioasa, conformându-mă astfel felului în care le numeşte presa de mai bine de 5 luni de când a început scandalul dintre ele. Nu i-am spus de ce se află aici, ea a tras singură concluzia...).

— Era o seară ca oricare alta şi făceam ce fac în orice seară ca oricare alta. Îmi planificam a doua zi.

Sunt un om ordonat, după părerea mea, obsesiv de meticuloasă, după cea a angajaților şi tipicară, după părerea bărbatului meu. Aşa că îmi fac întotdeauna planul de cu seară. Stau la birou cu o cafea decofeinizată şi cu o țigară neaprinsă, modul meu de a face din orice obicei nesănătos unul sănătos în condițiile în care numim sănătos ceva mai puțin nociv.

(Femeia asta vorbeşte de parcă ştie totul pe dinafară.

Să fie oare din cauză că de câteva luni cochetează sau mai bine spus „mustăceşte” cu politica? Are ceva de ascuns? După cât păr are pe ea, cred că da... Pe cuvânt dacă mă pot concentra la altceva decât la masa asta de păr mişcător...).

— Adevărul e că după două preinfarcturi chiar şi oamenii mai puțin fricoşi decât mine îşi iau nişte măsuri de precauție. Dar, pe lângă faptul că sunt meticuloasă până la a genera crize de isterie celor din jur, sunt şi fricoasă tot până acolo. O să mă întrebi cum poate fi un chirurg aşa. Fie el chiar şi chirurg estetician...

(Aici cred că se referă la frici nu la pilozități...).

— Ei bine, şi eu mă întreb. Nu e zi să nu mă întreb.

Omit să mă întreb asta numai în zilele când am alte întrebări înainte pe lista mea veşnică de întrebări, cum ar fi: am contribuit cu adevărat la sfârşitul Divei sau nu?

Sau lucruri mai generale de genul: dacă viața mea are vreun sens şi nu îl găsesc eu sau nu îl are şi atunci de ce naiba mă agit aşa de dimineață până seara de o jumătate de secol şi ceva în plus?

(Dacă m-ar întreba pe mine, faptul că e trecută în top 300 e suficient ca să nu se mai tot întrebe atât.

Dar m-am prins eu că bate în altă parte că nu am fost degeaba la London...).

— Sigur, de arătat arăt de 25, dacă vrea cineva să mă complimenteze şi de 35 la, modul obiectiv... Ăsta e de altfel şi sloganul clinicii mele. „Mereu ca la 25”.

(E adevărat. Am văzut-o în câteva poze înainte de a-şi lăsa mustață şi barbă şi arăta senzațional. Problema e că actul a avut loc ieri şi e greu de crezut că vreun bărbat întreg la cap ar mai vrea, ar mai putea...).

— În timp ce trăgeam cu nesaț din țigara neaprinsă, ochii mi-au căzut pe un articol care susținea că femeile îşi pierd

în medie un an din viață doar ca să decidă cu ce să se îmbrace a doua zi. Mi s-a părut exagerat.

M-am uitat să văd cine semnează articolul, era o fătucă despre care nu auzisem în viața mea, ceea ce poate că nu ar însemna mare lucru, dar pe lângă faptul că sunt obsedată de curățenie şi sunt terorizată de toate fricile din lume, de la frica de mulțime, până la frica de păianjeni, cu trecere prin frica de lifturi şi frica de frunzele care cad toamna din copaci, mai am un lucru care mă defineşte. Citesc presa cu sfințenie. Mi se pare că dacă citesc pot controla puțin lumea asta, măcar atât cât să nu fiu eu controlată total de ea. Deci numele ei nu-mi spunea nimic. Nici fața ei. Nimic care să dea vreo credibilitate oarecare articolului.

(Nici fața mea nu ştiu dacă îmi dă credibilitate ca polițai. E prima oară când mă gândesc la asta. Dar nu-i întreb pe băieți că ce o să-mi audă urechile... Ideea asta lombroziană nu mai e demult la modă, dar poate oricând reintra.)

— În schimb, ceea ce i-a dat credibilitate din punctul meu de vedere a fost un ochi aruncat pe programul meu de a doua zi. Care era identic cu programul meu de a treia zi. Şi cu programul meu de... V-am spus deja că sunt un om meticulos, acum însă cred că sunteți pregătit adică semipreparat (zâmbeşte, am impresia că flirtează cu mine...).

Să aflați că sunt şi un om prea puțin dornic de schimbare. Deci programul meu din timpul săptămânii conține pe lângă şase ore de stat la clinică, o oră de masaj, o oră de înot, tenis sau sală de forță, o oră de cosmetică alternativ cu coafor sau manichiură sau pedichiură. Deci articolul părea să aibă un punct de vedere. Inutil să vă spun că nu poți avea şi conduce o clinică de chirurgie estetică şi să arăți ca naiba. (Nu, zău!) Şi eu aşa arăt, realmente, fiindcă sufăr din naştere de pilozitate excesivă. Şi ca densitate şi ca extindere, adică îmi creşte şi mult şi peste

tot. Pe anumite porțiuni am făcut operații, pe altele însă nu s-a putut. Am făcut un calcul scurt şi am aflat că, în medie, petrec 25 ore pe săptămână pentru înfrumusețare. Cu alte cuvinte, la fiecare săptămână pierd o zi. Ceea ce înseamnă patru zile pe lună, ceea ce înseamnă 48 de zile pe an...

Având în vedere că fac asta de cam 30 ani, rezultă că am pierdut până acum vreo 1440 adică vreo patru ani.

Şi asta fără să pun la socoteală timpul de ales rochii din dulap, timpul de schimbat rochii şi ales pantofi, asortatul bijuteriilor. Cred că îl pot dubla lejer. Nu cred că aş exagera dacă aş spune că sunt vreo zece ani. Şi atunci am zis să fac un mic experiment, să văd ce se întâmplă dacă nu mă „îngrijesc”, o zi, două, trei.

Până şi termenul ăsta mi se pare enervant, „îngrijesc”. Asta înseamnă să ai grija ta? Să-ți dai jos părul în exces?

(Am bănuit că e o întrebare retorică, dar aş fi vrut să îi spun, da, da, da de o mie de ori, da.)

— Să te coafezi? Asta înseamnă doar să ai grijă de cum te văd bărbații, grijă să nu le răneşti lor retina, grijă să le oferi o imagine cât mai aproape de cea pe care le-o imprimă revistele, televiziunea, toată media, pe creier, pe testicule, sau unde o fi locul unde vă țineți voi bărbații memoria...

(M-am făcut mic în scaun şi aproape că am încercat să mă ascund după reportofon... Mă luase pe mine ca reprezentant şi mi-era teamă că mă va pune să plătesc păcatele tuturor bărbaților care preferă sexul cu o femeie în defavoarea altor primate... So help me God!).

— Nu sunt o sufragetă, domnule, şi nici feministă nu sunt, doar că mă enervează superficialitatea asta la care contribuie în egală măsură şi femeile şi bărbații.

(Vă dați seama cum ar fi dacă ar fi feministă! Ne-ar scurta un pic, pe ici pe colo, prin părțile esențiale... Asta a fost o glumă, dar una din glumele acelea menite să descarce tensiunea. Asta nu o ştiu de la Londra, ci de la un fost coleg

oltean şi psiholog, care mi-a spus că de câte ori mă simt stresat să îmi spun o glumă în cap.

M-a sfătuit să nu râd că asta nu dă bine în context social, dar să râd în sinea mea. Sau, dacă nu pot să îmi spun o glumă, să mi-i imaginez în pielea goală pe cei cu care mă aflu în conflict. Dar cum aş putea să mi-o imaginez pe Maimuță în pielea goală? Ar însemna că şi-ar atinge scopul instantaneu. Un bărbat în minus.

Definitiv. Dar să ştiți că tehnica cu vizualizatul cuiva în pielea goală am aplicat-o de multe ori la serviciu... Dar nu cu dumneavoastră, să trăiți!...).

— Şi uite-aşa, am început acest experiment. În primele zile îi auzeam pe toți colegii cum şopocăie în spatele meu. Secretarele pufneau într-un râs dintr-acela fără zgomot de câte ori credeau că nu le văd. După o săptămână am început să pierd clienți.

(Aici tonul vocii i se schimbă. Cred că a afectat-o mult reacția celorlalți pe care în mod clar nu a anticipat-o corect).

— Prima pe care am pierdut-o a fost Diva. Ea însă nu a avut decența să îşi vadă de treaba ei şi să se retragă, pur şi simplu, a ținut să facă o emisiune în care să vorbească despre cum e să fii proprietar şi director de clinică de chirurgie estetică şi să „arăți ca naiba”. Am început să pierd clienți. Apoi, Diva fără să vrea, m-a ajutat. Faptul că mi-a prezentat cazul la ea în emisiune a atras atenția asupra mea. Mi-au venit jurnaliştii pe cap. Ciudată specie... S-au făcut speculații că ne cheamă la fel, că de fapt am fi surori, „gemene”, au titrat unele ziare, cu foarte mult umor. Mi-a plăcut mult povestea aceea conform căreia noi eram surori gemene, născute dintr-o fertilizare în vitro, care în cazul ei o generase pe Frumoasă şi în cazul meu pe Bestie.

De vină ar fi fost nu ştiu ce accident genetic! Trebuia să fie un accident genetic care să mă fi expulzat pe mine cu vreo zece ani înaintea ei.

Vă dați seama că acum m-am obişnuit, dar atunci nu mi-a fost uşor. Cel mai greu moment a fost când soțul meu m-a pus realmente să aleg între pilozitatea mea şi el. Aşa mi-a zis: „Dacă nu te epilezi, plec! Nu mai suport circul ăsta”. Şi nu m-am epilat. Şi a plecat. Eu nici acum nu ştiu de ce am continuat. Am simțit că e ceva important aici.

Începeau să îmi curgă oferte de la companii de publicitate, fie să fac reclamă împotriva căderii părului fie să dispar definitiv ca să nu mai compromit ideea de frumusețe. În mod clar deranjam. Eu însă eram, pentru prima oară în viață, din adolescență încoace, liberă.

— Liberă să fiu altfel, liberă să mă simt aşa cum sunt. Şi apoi a început, tot cu ajutorul Divei şi al restului presei, nebunia. Ți-am spus deja, îmi permit să te tutuiesc că eşti de vârsta copiilor mei... Au început să curgă interviurile, cu întrebări din ce în ce mai idioate, aşa că mă distram foarte bine. Aşa de bine încât puteam uita că trăisem 25 de ani cu un individ atât de superficial, care mă părăsise fiindcă nu îi plăcea părul meu. De peste tot... Apoi au început să mă cheme pe la diverse emisiuni şi, încet, încet, între mine şi Diva s-a născut un conflict pe față.

„Frumoasa şi Bestia”, „Frumoasa şi Păroasa”, „Maimuța şi Maimuțărită”, „Maimuța de-a fir a păr”.

(Face o scurtă pauză, ca şi când ar fi uitat să-şi amintească ceva important. Apoi renunță. Se uită lung la mine şi ştiu că vrea să îmi spună ceva dar nu ştie dacă merit, dacă sunt potrivit... În cele din urmă renunță.)

— Nu era zi să nu deschid un ziar şi să nu dau de titluri din acestea. Pe de altă parte au început să îmi curgă scrisorile de la admiratoare, femei care îmi spuneau că le-am inspirat, că gestul meu de a mă opune unei lumi în care femeia e doar o imagine de consumat le-a determinat şi pe ele să facă acelaşi lucru.

Totul a culminat cu o tipă care îmi spunea că ea e spână de la natură şi că ar trebui să ofer un serviciu de implant artificial de păr pe corp.

„TRĂIASCĂ REVOLUȚIA ANTI-EPILAT”, aşa îmi scria.

Sigur că e o exagerare, nu mai holbați aşa ochişorii ăia frumoşi că s-ar putea să vă cadă în poală şi ați avea patru... ochişori!

(Râde singură de gluma ei. Probabil că dacă ar mai fi femei în încăpere ar râde şi ele. Asta ce spune, mă rog? Că noi vedem cu boaşele... E veche gluma. Şi nici măcar nu e o glumă. Oricum, mi-e limpede că flirtează cu mine. Şi greață. Şi cred că o face nu din cauza şarmului meu ci a funcției. Are ceva de ascuns. Nu ştiu cum e implicată în crimă, dar cred că e ceva aici.)

— Ideea era că simțeam că există o furie, o revoltă, pe care eu o puteam face să iasă afară. Să o exorcizez. Şi dincolo de faptul că mă simțeam bine în pielea mea, simțeam şi că fac ceva util. Că sunt un soi de furuncul care adună puroiul din societate... Ideea de partid nu mi-a venit mie, mi-a fost sugerată tot de către femei. Acum primesc în jur de 1500 de scrisori zilnic.

(Asta nu dovedeşte decât că zilnic 1500 de femei acceptă pe față, că sunt urâte... mare chestie! Domnule Comandant, eu nu am întrebat-o despre cum a ajuns ea celebră, cred că nu mi-a înțeles întrebarea şi nu a priceput despre ce incident o întreb eu... Cu toate că e util de ştiut şi istoria acestei femei, că undeva pe parcursul ei l-a cunoscut probabil şi pe fratele dumneavoastră... dar încă nu i-am suflat o vorbă despre el... De fapt am de gând să nu le dau nici uneia dintre Elena P. Prea multe detalii despre motivul pentru care se află aici...).

— Şi da, am să candidez la preşedinție, nu ştiu dacă am sau nu şanse, în mod clar întâlnirile astea cu Poliția nu mă ajută, dar voi vedea... Înainte de a vă răspunde la întrebarea

referitoare la ziua de 17 martie am vrut să vă spun exact ce fel de om sunt. Ca să ştiţi unde începe şi unde se termină frica mea şi să vă fac să înţelegeţi că dacă mă aduceţi aici să mă luaţi aiurea la întrebări, despre ceva în general, fără să mă puneţi cât de cât în temă, nu veţi obţine mare lucru de la mine.

Cred doar că e o tactică de intimidare din partea oponentului meu. Dar fără impact. Eu sunt Maimuţa.

Mustăcioasa. Miss Pilozitate. Sunt deja antrenată de presă cu cele mai rele atacuri psihologice. Aşa că simpaticule tânăr, poate mai bine îmi spui clar ce te interesează şi văd ce pot face pentru dumneata.

(Foarte bruscă schimbarea de ton. Aproape că am simţit că vrea să mă ameninţe. Mă intrigă Maimuţa asta.

Dar tot nu îi dau niciun detaliu. O rog doar să îmi vorbească despre conjunctura în care a primit mesajul.)

— Aseară, după ce mi-am terminat consultaţiile mele, am trecut pe la o colegă ginecolog, pentru un control de rutină. Mereu se spune aşa, de rutină, cred că e un fel de a ne linişti în avans. Din moment ce e de rutină, nimic rău nu ni se poate întâmpla. Din păcate, controalele de rutină rareori vor să rămână aşa. Mie de exemplu, controlul de rutină mi-a revelat că am nişte excrescenţe ciudate pe uter. Posibil cancer. Chiar dacă m-am acceptat pe mine aşa cum sunt şi am scăpat de multe frici, frica de moarte rămâne. E amigdala din creier care nu se dă bătută. Cred că de fapt de asta m-am şi făcut medic, ca să scap puţin de frica de moarte. Gândul că ai de-a face cu moartea, te face să trăieşti cu impresia greşită, dar liniştitoare, că o poţi controla. Cam acelaşi mecanism ca şi cel care mă determină să citesc ştirile. Le citesc, deci le controlez.

Sunt medic, deci controlez moartea. Trei zile durează răspunsul pentru a afla ce spune „lama” mea. La ieşirea de la ginecologie, cu gândul morţii în cap, a fost momentul în

care am primit acel mesaj ciudat, cu te iubesc, ne întâlnim în locul ştiut. Asta imediat după acea experienţă halucinantă cu liftul. Mi-e că dacă ţi-o povestesc, o să mă consideri nebună, dar o să o povestesc pentru că vreau să o povestesc. De atunci simt nevoia să o povestesc cuiva, dar cui? Reporterilor, care abia aşteaptă să mă muşte de cur? Soţului meu care a plecat de-acasă după un sfert de secol fiindcă am luat decizia să nu mă mai epilez? Copiilor cărora le e ruşine de mine? Şi totuşi, culmea, în ciuda tuturor, eu mă simt foarte bine. Poţi trece asta în raportul tău poliţienesc, fiindcă noi medicii şi voi poliţiştii avem această calitate de a certifica o realitate. Nu o îndreptăm, decât rareori, dar o certificăm. Aşa că te rog să consemnezi că sunt fericită. Pentru prima oară în viaţă nu am niciun complex. Şi nimic de ascuns. Nici măcar experienţa acelui ciudat lift...

3

În care aflăm că Diva nu are nicio problemă în a recunoaşte că a fost curvă de lux. Dar susţine că nu mai e. Mai mult decât atât, ea spune că mulţi dintre cei care au luat loc pe canapeaua ei din studio, ca oameni reprezentativi ai urbei, i-au trecut înainte prin pat. Şi mai aflăm că Diva are cinci safe-uri. Iar într-unul dintre ele, ţine probe. Despre bogătanii oraşului şi obiceiurile lor ciudate.

DECLARAŢIE

«Subsemnata... domiciliată în... strada... numărul... mă numesc Elena P., conform înţelegerii mă voi referi la mine ca la Diva, iar la cealaltă individă Elena P. Ca la „Mustăcioasa" sau „Maimuţa".»

— Femeia asta mi-a distrus realmente viaţa, reputaţia şi cariera. Vedeţi dumneavoastră, domnule ofiţer, triunghiul

reputaţie, carieră, viaţă este Sf. Treime a femeii moderne, a femeii adevărate care ştie şi să îşi dezlănţuie energia sexuală în pat şi să ţină frâiele unei afaceri.

Pentru că nu ştiu dacă vă imaginaţi, dar să ai o emisiune maraton ca a mea, care se întinde pe jumătate de zi, e o întreprindere.

(Nu sunt sigur, dacă de vină e faima acestei femei, de curtezană urbană dar am impresia că numita Diva încearcă să flirteze cu mine. Colegii mei spun că mie mi se pare că fiecare femeie flirtează cu mine şi că de fapt asta mă împiedică să mă sinucid. Sinuciderea e aşa, o glumă între noi.

Felul în care a rostit „energia sexuală”, a fost aşa, cu gura plină şi cu o privire sticloasă, plină de intensitate.

Această afirmaţie a fost acompaniată de un gest cu mâna prin păr şi, conform limbajului corporal, când o femeie se joacă cu părul ei în prezenţa unui bărbat, încearcă involuntar să-i trimită un mesaj. Plus că nu văd de ce ar vorbi despre asta acum, când nici nu a început bine să spună de ce se află aici. Cred că încearcă să mă „anestezieze” şi să mă facă complicele ei. Asta e o tehnică frecvent folosită conform colegilor de la Londra. Să încerci să atragi un anchetator de partea ta ca el apoi să descurajeze restul colegilor şi să le servească mereu argumentele care susţin nevinovăţia celui anchetat. O variantă a lui „dacă nu poţi să-i convingi, zăpăceşte-i!”).

— Eu, stimate domn poliţist, nu sunt genul de femeie care să atârne după un bărbat sau să se ascundă în spatele unor copii. Sper că nu vă luaţi după ce scriu ziarele... Nici măcar jumătate dintre cei pomeniţi nu mi-au fost amanţi. Şi mă refer aici la jumătatea mai proastă. Bărbaţii pe care i-am avut sunt numai bărbaţi care nu s-ar lăuda cu asta. Ştiu să-mi aleg bărbaţii.

Întotdeauna îi aleg eu. „Bărbatul alege femeia care alege bărbatul”... Nu ştiu cine a zis-o dar cunoştea bine femeile. Sunt convinsă că tocmai ei au plătit ziarele. Dar asta e altă poveste şi poate după ce se termină ancheta asta, ţi-o voi spune. Recunosc, am profitat şi eu un pic de pe urma faptului că mi s-a creat imaginea asta de devoratoare de bărbaţi... Spuneam mai devreme de Sf. Treime, viaţă, carieră, reputaţie. Dacă doar un aspect e periclitat, el nu face decât să le potenţeze, dacă îmi permiţi să spun potenţeze (râde, femeia asta mi-a arătat deja, în mai puţin de zece minute vreo patru râsuri diferite şi, după părerea mea, niciunul sincer.

Cred că este aşa de obişnuită să manipuleze oamenii încât nici nu îşi mai dă seama că o face deci e ca şi sinceră. Un paradox, oare? Dacă ar fi să o punem la detectorul de minciuni nu am obţine nimic. L-ar seduce şi pe ăla! Sper să nu fie nevoie şi să mă descurc mai bine decât maşinăria...), revin, deci dacă doar un aspect e periclitat atunci el le întăreşte (râde din nou, la femeia asta totul e un simbol falic sau vrea să genereze conotaţii cu orice preţ...) pe celelalte două, adică atunci când suferă „reputaţia”, creşte „viaţa” şi „cariera”.

Emisiunea mea a avut de câştigat de pe urma acestei permanente şi susţinute afirmaţii cum că eu aş fi o curvă de lux. Viaţa mi-a fost şi ea mult intensificată, fiindcă bărbaţii cu adevărat interesanţi au dat năvală.

Curiozitatea şi imaginaţia bărbaţilor odată stârnite sunt de neoprit. Asta o ştiu ca om de televiziune şi ca muiere bine. Deci se poate spune că minciunile din presă legate de relaţii imaginare cu bărbaţi nedemni de mine mi-au servit bărbaţi numai buni. Din toate punctele de vedere.

(Se pune pe un râs... aşa, de mi se ridică părul pe spinare! Femeia asta şi-a pus în gând să mă servească la cină. În mod clar şi fără niciun dubiu, flirtează. Având în

vedere că victima noastră a murit în timpul unui coit şi probabil în plin orgasm, duduia asta e un candidat interesant la garsoniera cu gratii.)

— Deci, în dimineața zilei de 17 martie m-am trezit ca de obicei la ora 10. De mică mi-am făcut programul ăsta. Am zis că dorm până la zece până împlinesc 30 ani, până la 9 între 30 şi 40. După patruzeci până la opt, după cinzeci până la şapte, după 60 până la 6 şi tot aşa... Vezi tu domnule ofițer, cred că programul meu e foarte bun. Odată cu trecerea timpului, când te apropii inevitabil de moarte, timpul pe care-l mai ai devine foarte prețios, nu-l mai poți irosi pe ore de somn, ca să nu spun că de la o vârstă încolo nu te mai interesează cearcănele.

(Aici râde, probabil vrea un compliment sau ceva dar n-am de gând să-i dau nimic.)

— Îmi pot aprinde o țigară? Vă deranjează fumul?

(Îi fac un gest cu mâna către scrumieră, semn că poate fuma. Felul în care fumează e ostentativ... de excitant. E clar că femeia asta întâi îşi regizează viața şi apoi şi-o trăieşte. Parcă se simte mereu acoperită de camerele de luat vederi cu toate că aici nu e decât o prăpădită de cameră de supraveghere. Dar probabil că se gândeşte că o vor vedea băieții sau că o dăm la presă sau o punem pe YouTube. Sau şi mai rău, pur şi simplu nu se poate abține... Dacă îmi mai suflă o dată fumul direct în față, o să fac ceva ce colegii de la Londra m-au învățat că nu e bine să faci decât când eşti sigur că nu te vede nimeni şi nu lasă urme. Nu mă refer la onanism. Asta a fost o glumă. Proastă, Şefu', recunosc, dar mă scoate din minți...)

— Deci m-am trezit la zece şi am obiceiul de a sta cu ochii închişi ca să îmi rememorez visul. (Aici închide ochii, se lasă mai tare pe spate, astfel că îşi sprijină capul de spătarul scaunului şi în sfârşit, nu mai suflă fumul în nasul meu ci în sus... Mai nasol e că această mişcare i-a deplasat zona

pelviană înainte ca şi când ar vrea să mă înghită într-o naştere inversă, în care ea să devină „mămica” mea...). Eu am o antrenoare de auto-dezvoltare, ştiu că pare o contradicție în termeni dar nu e, oricum dacă vrei putem să-i spunem guru, dar nu e, deci tipa asta care e foarte deşteaptă şi frumoasă pe deasupra, ți-ar plăcea mult sunt convinsă (?!!), m-a învățat că dimineața înainte de a deschide ochii să îmi rememorez visul şi apoi să îl scriu. Ca să nu-l uit. Visele sunt scrisori de la subconştientul meu, aşa mi-a zis. Nu-ți imaginezi ce vise pot avea!! Până nu am început să fac treaba asta aveam impresia că nu visez nimic. M-am uimit eu pe mine. Deja am un ditamai caietul. Îl țin la loc sigur, în cel mai secret safe din casă.

Probabil că am să-l public la un moment dat, dacă îmi va merge vreodată prost, ştiu că oricând pot scoate bani buni din el. „Jurnalul de Vise al Divei”. Sau „Scrisori de la subconştientul meu”.

(Mă întreb, Şefu’, dacă vorbeşte aici de un soi de şantaj referitor la toți bărbații bine din oraş pe care i-a „avut” sau de vise-vise din acelea de la miezul nopții).

— Te miră că zic în cel mai sigur safe? Ți se pare că sunt o agramată care face pleonasme? Eu am cinci safe-uri, domnule ofițer. Într-unul țin banii. În altul actele şi filmările celor pe care s-ar putea să vreau să îi şantajez la un moment dat. (Deci sunt intuitiv, asta e bine. Ştiu că în România intuiția nu e la mare preț, la modul oficial. Toată lumea râde de tine la birou dacă spui că ai intuiții. Dar eu în Anglia am învățat că intuiția e pentru un copoi ca mirosul pentru un bloodhound...).

— Hai domnule ofițer, nu face ochii ăştia mari şi frumoşi aşa, că trăim în aceeaşi lume, bănuiesc că şi tu citeşti ziarele... În al treilea țin nişte artefacte erotice, ca să le spun aşa... Un fost iubit de-al meu mi-a spus că eu sunt de fapt o criminală care adună amintiri de la victime. Pe modelul

„călugăriței” care-și devorează partenerii. Poate că sunt. Adevărul e că sunt mulți bărbați morți după mine...

(Iarăşi râde, lasă capul pe spate şi-mi arată gâtul, semn de supunere şi încredere la animale, conform Animal Planet. Dar probabil că nu doar animalele ci şi noi oamenii când ne arătăm gâtul, când dăm altora acces la jugulară e semn de încredere... sau nu pe Animal Planet am văzut? În fine, de notat că Diva face un joc dar poate că e mai subtil decât am crezut eu prima oară.

Poate că se preface doar atrasă de mine şi îmi toarnă verzi şi uscate, minciuni şi adevăruri doar ca să mă inducă în eroare, să mă bage pe piste false... Mă enervează femeia asta. Până şi pentru fanteziile băieților de la Londra e mult prea perversă. Băieți, să-mi aduceți aminte să vă spun una tare de tot... Domnule Comandant, scuze, dar să glumeşti e o treabă de relaxare şi s-a demonstrat ştiințific că orice organ funcționează mai bine dacă e relaxat. Sigur, cu o singură excepție. Tot o glumă. Scuze. Englezii ăştia dacă nu glumesc, nu se lasă. M-am molipsit şi eu de la ei.

Sau pur şi simplu am intrat în jocul cu conotații sexuale al Divei).

— În al patrulea sunt toate albumele cu familia mea, cu copilăria mea, am avut grijă să adun toate acele poze pe care duşmanii mei le-ar fi prezentat presei ca să mă discrediteze. Toată lumea ştie că provin dintr-o familie săracă, am recunoscut-o chiar şi eu de nenumărate ori. Până la un punct a dat chiar bine, fata săracă şi frumoasă care îşi croieşte drum singură. Dar nimeni nu are imaginea acelei sărăcii. Dacă nu ar fi fost francezii ăia imediat după Revoluție să ne pozeze, nu ar fi ştiut nimeni. Nu ai idee prin ce am trecut ca să dau de ei. Trei ani i-am căutat şi mi-am pus în funcțiune toate pilele, dar am reuşit. Şi din fericire, nu era aparat foto digital, aşa că singurele dovezi sunt la mine în safe.

De ce nu le-am aruncat? Pentru că sunt poze cu familia mea. Cu mama şi tata, cu fraţii mei. Şi iarăşi, după cum cred că ştii, toţi au murit în acel incendiu din care numai eu am scăpat fiindcă eram în spital, cu o dizenterie pe care toţi medicii au crezut-o fatală dar din care uite că am scăpat în timp ce familia mea era bine mersi acasă, în cocioaba noastră şi în care a şi murit.

(Complet alt ton. Nu ştiu dacă sincer, dar alt ton. În tot timpul poveştii, ţigara s-a ars singură. După ce a terminat istoria familiei, a luat-o şi a vrut să mai tragă un fum, dar ajunsese deja la filtru, care şi ăla se arsese puţin. A zâmbit, a stins-o instinctiv, cu toate că era stinsă, a zâmbit, şi-a dat şcolăreşte o şuviţă după ureche şi eu Şefu', mai aveam puţin şi mă îndrăgosteam de această persoană cameleonică, care ştie să te poarte cu un zâmbet din iad în rai şi înapoi. Dacă mi-e frică de ceva pe lumea asta, mi-e frică de zâmbetul unei femei.)

— Iar în ultimul safe e acest caiet. Am pus lucrurile în safe-uri diferite fiindcă dacă cineva mă urmăreşte nu vreau să afle tot. Drama vieţii mele este că vreau să fiu urmărită şi mi-e frică de mor să fiu urmărită. Poate că de asta m-am făcut om de televiziune, ca să scap de teama de a fi urmărită... Am avut o întreagă dilemă dacă să îmi pun camere de supraveghere în casă şi până la urmă nu mi-am pus cu toate că mi s-a spus că risc. Dacă însă am de ales între a fi atacată, violată, omorâtă şi a fi arătată public în alte ipostaze decât cele profesionale, prefer prima variantă. Am făcut multe ore de terapie pentru asta dar nu am reuşit să scap. De, îmi şi place meseria mea, fiindcă ştiu că sunt urmărită, sunt urmărită pe faţă. Dar închid acum paranteza.

Să revin la cum a început ziua.

După ce mi-am scris visul, am luat ziarele. De când a început conflictul ăsta dintre mine şi Mustăcioasa, cititul

ziarelor a devenit o tortură. Mai ales aia de la „Jurnal de Bârfă" mă termină zilnic. Ba sunt superficială, ba sunt curvă, ba sunt o curvă superficială, ba am dat mită nu ştiu cărui ziar să scrie nu ştiu ce... nu e zi să nu mă enervez. Aşa că după ce citesc ziarele trebuie să fac o oră de yoga ca să mă liniştesc.

(Cred că nu e ziar în care să nu citeşti de orele de yoga ale Divei. Îi face plăcere să spună asta, îi dă senzaţia că e mai spirituală, cred că e un mod de a contracara imaginea de femeie a tuturor bărbaţilor bogaţi din oraş.)

— În timp ce făceam „salutul soarelui" primesc un mesaj. Era de la... victimă. Nu mai ştiam nimic de el de o sută de ani şi acum dintr-odată, hodoronc tronc că mă iubeşte... Omul ăsta mi-a făcut mult rău, pe vremea când eram numai o fetiţă frumoasă.

Undeva între momentul în care a ars casa cu ai mei şi momentul când am ajuns pe sticlă, e o gaură neagră. Acolo e puntea vieţii mele. Acolo a apărut el.

Mi-a făcut rău, nu din punct de vedere sexual, că l-am iubit şi aş fi făcut-o cu el de dimineaţa până seara cu toate că nu aveam decât 14 ani. Ideea era că el vroia să o fac şi cu alţii. Şi când mi-a cerut asta mi-am dat seama că el nu mă iubeşte.

Nu mi-a promis niciodată că îşi lasă nevasta şi copiii pentru mine, nici nu mă interesa asta, la vremea respectivă, dar credeam că mă iubeşte. Îmi închiriase un apartament frumos, îmi scosese acte că sunt mai mare ca să pot fi majoră şi să n-avem parte de probleme.

De asta şi acum am cu patru ani mai mult în acte decât în realitate. Ciudat nu? Majoritatea vedetelor se întineresc, eu am primit patru ani... Omul ăsta mi-a furat nu patru ani, patruzeci de ani... Deci eram fericită, în apartamentul meu, cu jucăriile mele, îmi cumpăra mereu jucării. Şi cărţi. Asta făceam cât era el plecat. Şi era plecat tot timpul, că venea

numai câteva ore şi asta nu zilnic. Eu mă jucam, nu cu păpuşile... cu lego, construiam, făceam machete. Mereu mi-au plăcut mai mult jucăriile de băieți decât cele de fete. Lui nu-i plăcea să ies. Adică nu-mi interzisese să ies dar mereu îmi spunea că preferă să nu ies. Eu eram convinsă că e gelos şi că îi este teamă că dacă ies mă pierde... Dar ideea asta s-a dus în ziua în care m-a rugat, nu folosind cuvinte aşa clare şi multe, să mă duc cu altcineva. Un coleg de-al lui. Care era trist fiindcă avea o problemă şi pe care eu l-aş fi putut înveseli. Ăsta e cuvântul folosit de el. Ca şi când aş fi fost un comediant. Şi aceea era meseria mea.

Apoi au fost alți colegi de-ai lui. Mulți oameni trişti numai buni de „înveselit". Vezi dumneata, domnule ofițer, eu am fost curvă, dar mi-a trecut. Pentru că orice trăieşti intens, depăşeşti. Nu poți rămâne încremenit într-un loc. Şi să vrei, nu poți. Ca să rămâi curvă o viață întreagă înseamnă că nu ai fost niciodată, sau nu te-ai simțit niciodată curvă până la capăt. Ei bine, eu am fost curvă până la „firul ierbii", până în punctul din care nu am mai avut încotro şi a trebuit să ajung o Divă.

Dacă am să ajung să consum vreodată ideea de Divă va trebui să devin altceva. Nu ştiu ce. Poate o criminală? Haide domnule ofițer, că ți-a căzut fața pe gresie. Glumesc şi eu... Până şi divele mai glumesc câteodată, nu-i aşa? Când nu le vede, nimeni.

(O să aflu eu cum glumesc divele. Nu ştiu ce să cred despre povestea ei. Nu ştiu cum vă pică dumneavoastră, domnule Comandant, povestea ei... Dar eu cred că e mult „mambo jumbo" ca să folosesc o noțiune din terminologia criminalistică anglo-saxonă.)

— Cert e că în afară de el, toți aceşti oameni există şi sunt în funcții cheie, pe mulți dintre ei i-am avut invitați în emisiune, le-am luat interviuri. Şi eu ştiam. Şi ei ştiau că eu ştiu. Dar asta e viața, jucăm cu toții jocul şi urmăm regulile

până la un punct. Nu trebuie să stăm mereu să ne gândim de ce ni se întâmplă, ce ni se întâmplă, dar vin momente ca acesta, când numai asta putem face. Să ne întrebăm. Cred că oamenii care au grijă să se gândească mereu de ce li se întâmplă una sau alta, merg mai lin înainte, pe când nouă, ăstorlalți, viața ne serveşte câte un timp de meditație. O boală, o pârnaie. Ce e domnule ofițer, te-am speriat, nu-i aşa?

Nu ştii cum să te descurci cu mine decât superficial, nu-i aşa?

(De fapt în acea clipă mă gândeam dacă eu mă opresc să mă gândesc sau merg orbeşte înainte... Cât despre pârnaie sau boală, de o mie de ori boală... Mai bine mort decât în iad.)

— Din punctul meu de vedere pârnaia e de dorit.

Chiar cred că aş putea face nişte reality-show-uri interesante din pârnaie. Cu boala, nu prea.

După ce am văzut mesajul, mi-am continuat „salutul soarelui”, dar aşa, fără niciun chef, aşa că am trecut la punctul următor.

În fiecare zi îmi revăd emisiunile trecute. Mă uit, constat ce greşeli am făcut, ce ticuri am, atitudini neplăcute, mi le notez, dau înainte şi înapoi, îmi urmăresc expresiile, dacă mi se pare că nu-mi ies le mai încerc o dată. La fața aceea tristă, plină de compasiune şi înțelegere, am lucrat vreo doi ani buni. Nu cu profesor, eu cu mine. Dar a meritat! Doi ani din viață care îmi aduc la fiecare emisiune cel puțin două puncte de rating iar la fiecare sfârşit de lună câteva zeci de mii bune. Nu că nu mi-ar putea păsa de oamenii aceia, dar cum să suferi zilnic pentru toți fraierii care şi-au ratat viețile, pentru greşelile tuturor, pentru... Nu-s Iisus Christos. Nu-s plătită suficient pentru asta. (Râde). Şi nici măcar Maica Tereza nu sunt.

După ce mi-am terminat de vizionat casetele m-am dus la duş, apoi mi-am băut cafeaua şi sucul de portocale, nu mănânc nimic dimineața că aşa am fost obişnuită de mică şi stomacul meu nu produce enzime decât seara, pentru că seara se adună gunoiul... Da, nu e o figură de stil şi nicio exagerare, mâncam din gunoi...

Sărăcia are multe grade, eu le-am cunoscut pe toate.

Acum însă mănânc bio şi mă străduiesc să depăşesc toate gradele bogăției. (Râde). Şi după, am plecat la medic, fiindcă aveam programată o operație estetică.

Ceva minor, de întins câteva riduri şi puțin ser în buze.

Să nu-ți imaginezi că merg la clinica Maimuței. De fapt cred că nu mai merge nimeni. Putem face o pauză? Mi s-a uscat gâtul... şi parcă aş bea un suc de portocale dacă tot l-am pomenit...

Domnule Comandant, Eu unul nu cred o boabă din ce spune duduia asta despre fratele domniei voastre. Femeia joacă nu un rol, ci mai multe şi le amestecă între ele de nici ea nu mai ştie... Este un fel de păcălici că-l păcăleşte pe mincinos sau de mincinos care-l minte pe păcălici, nici ea nu mai ştie. Părerea mea este că ce scriu ziarele ar putea fi adevărat şi că femeia asta chiar a cunoscut îndeaproape toată partea masculină cu bani a oraşului, cu mici excepții cum ați fi dumneavoastră. Am să încerc să văd ce pot afla despre această cucoană. Mâine mă duc la studioul unde lucrează să dau probă ca electrician doar ca să mai stau pe acolo şi să trag de limbă câte-o coafeză, câte-o garderobieră că mă ştiți că am lipici la femei.

Respect!

Dada

4

Să trăiți!

Simt nevoia domnule Comandant, să vă ataşez câteva tăieturi din ziare. Nu vreau să sugerez prin asta că nu citiți ziarele, cu toate că e vorba de ziare mondene, sau că nu aveți ținere de minte! Departe de mine gândul acesta, a soluționa această anchetă de capul meu.

Femeile astea sunt din ce în ce mai multe şi mai nebune, dacă îmi permiteți o observație ne-protocolară.

Şi aici nu e vorba de una din problemele mele de umor „made în UK".

Chiar cred că pentru bunul mers al anchetei noastre e bine să fie adunate toate probele la un loc. Iar femeile astea numite Elena P., expertizate psihiatric cât mai repede.

Aşa că am făcut o selecție din cele mai importante ziare care au dezbătut pe larg subiectul războiului dintre Elena P. – Diva şi Elena P. – Mustăcioasa.

La început m-am gândit să le listez în ordine cronologică pentru a putea fi mai bine urmărit conflictul.

Dar apoi mi-am dat seama că e mai bine să listez ordinea cronologică la sfârşitul dosarului iar pe parcurs să le ataşez în funcție de importanța pentru declarațiile zilei respective.

Colegii din UK au programe făcute cu multe filtre de căutare, pentru că pe parcursul unei investigații nu ştii ce date poți primi, o poreclă, un nume sau o adresă, aşa că e bine ca programul să poată face căutări diverse. Cu toate că nu sunteți lângă mine, parcă vă aud, domnule Comandant că îmi spuneți că sunt exhaustiv. Acest cuvânt pe care vă face tare multă plăcere să îl folosiți, mai ales în legătură cu mine.

Câteodată mă gândesc chiar că e un fel de compliment mascat.

Să trăiți!

Dada

DECLARAȚIE

„Subsemnata... domiciliată în strada... numărul... numită Elena P., mă voi referi la mine pentru conformitate cu apelativul de „Casnica” pentru a uşura transcrierea şi a facilita diferenţa dintre Elena P., numită Diva şi Elena P.

Numită Mustăcioasa.

— Deci în ziua respectivă, eu, Elena P., „Casnica”, tocmai îi scriam soţului meu o scrisoare de adio. Nu vroiam să mă sinucid ci să „sinucid”, dacă îmi permiteţi calamburul, mie îmi plac calambururile, de dinainte de a rămâne gravidă şi de-a mă mărita, evenimente care oarecum s-au suprapus şi s-au „supra-plus” ca să fiu mai exactă, iarăşi un joc de cuvinte! Nu mă pot abţine!

Deci înainte de a mă mărita vroiam să fac litere, îmi plăcea mult să citesc şi să scriu. Scriam cu plăcere, orice. Copiam textele de pe cutiile de cereale, copiam tot ce scria pe eticheta jeanşilor, doar ca să îmi admir scrisul! Am un scris foarte frumos. Deci, din şcoala primară doamna învăţătoare îmi spunea: „Elena ce scris frumos ai, o să ajungi departe!” Deci... vai m-am molipsit de „deci-ul” ăsta probabil de la televizor. Mă scuzaţi, o să încerc să mă controlez! Deci... probabil că aş fi ajuns departe dacă nu aş fi început o căsnicie care oricum era moartă de mult... Adică cred că era moartă dinainte de a începe... doar că mă întreb cum ar putea rezulta dintr-o căsnicie moartă atâtea probleme cum nu se poate mai vii şi aici nu mă refer la copii, îmi iubesc copiii, o să spuneţi că e o contradicţie în termeni că tocmai vroiam să plec de acasă... (Deci... are aşa un debit vocal că nu poate fi întreruptă dar cred că expresia mea facială şi faptul că mă jucam cu briceagul i-au transmis un mesaj că s-a repus singură pe şine).

— Deci scriam cu multă plăcere şi cu mult drag biletul de adio, către soţul meu... Urmăream cum se îmbârligă codiţele de purcel de la „r” şi de la „b”, mă bucuram de fiecare unduire şi poate nu mă credeţi dar eram fericită... Aş fi vrut

să nu termin niciodată de scris acel bilet! Niciodată! Aproape că mă gândeam că de fapt plec doar ca să pot scrie un bilet lung şi frumos de adio...

(Aici Casnica înduioşată de ea însăşi începe şi plânge.

E o femeie complet instabilă. Vorbeşte aşa de mult şi de repede încât nu o poţi opri. Pur şi simplu nu are pauză de respiraţie în care să intervii în discuţie... Nu ştiu dacă ar fi putut face „litere” dar ştiu sigur că dacă ar fi existat o facultate de „vorbe” ar fi absolvit-o! Uite că se ia, încep şi eu să fac jocuri de cuvinte! Domnule Comandant, vă rog să mă iertaţi a fost o intervenţie fără prea multă substanţă... Vroiam doar să înţelegeţi de ce am lăsat-o aşa de mult să bată câmpii...)

— Deci în timp ce îmi admiram buclişoarele şi mă bucuram că fetele dorm şi auzeam de departe torsul maşinii de spălat, m-a întrerupt un „bip bip” şi m-am speriat şi mi-a fugit mâna şi tot biletul meu migălit, plin de cozi perfecte de purcel s-a dus la naiba şi era clar că acum trebuia să o iau de la capăt! L-aş fi putut omorî pe nemernicul care m-a deranjat. Nu că aş fi făcut-o, e doar o figură de stil! O coadă de purcel verbală. Deci cred că erau cel puţin cinci ore de când caligrafiam la el. Bine, să nu mă înţelegeţi greşit! Cinci ore cu totul, nu aşa întruna! Că între timp aveam cămăşi de călcat şi cearceafuri de scrobit că lui Bil, aşa îi spun soţului meu... O prescurtare de la bilă, că are capul că o bilă de bowling, mare şi... Deci nu vreau să fiu rea cu el, doar e tatăl fetelor. Deci să spun doar atât: din fericire fetele nu au capul lui. Deci lui Bil nu îi plac decât cearceafurile scrobite, dar nu foarte tare fiindcă atunci îi ies eczeme. Aşa că dacă tot mă pregăteam să-l părăsesc măcar nişte cearceafuri scrobite ca lumea puteam să-i las... Deci se face soluţia, nu ştiu ce foloseşte soţia dumneavoastră, dar eu folosesc apa în care au stat cartofii înainte de a-i prăji. Iese amidonul şi e

numai bună pentru apret. Deci întotdeauna apretarea cearceafurilor merge împreună cu prăjitul cartofilor...

(Domnule Comandant, dat fiind că nu am soție vă recomand să-i dați rețeta magică de apretare, doamnei, soției dumneavoastră. Deci vă plac cartofii prăjiți, deci...

Eu cred că femeia asta şi când face sex se gândeşte la codițe de purcel perfecte şi la aşternuturi bine apretate...

Dar natura umană e plină de surprize... poate o fi şi-o amantă pricepută... dar nu prea pare genul victimei, dacă îmi permiteți... Nu prea îl văd eu pe fratele dumneavoastră cu hainele lui elegante... Închid această paranteză. Şi gura.)

— Deci m-am enervat rău că am stricat pagina! Dar acum răul era făcut deci ce altceva mai puteam face decât să merg să văd cine a dat mesajul. Credeam că e Predicatorul. Nu ştiu dacă ştiți dar bănuiesc că ştiți că sunteți Poliția şi e treaba voastră să ştiți şi dacă nu ştiți acum veți afla, că doar v-ați pus pe investigat. (Mă întreb cum de nu a părăsit-o până acum bărbatul. S-ar putea să mă fi înşelat şi moara asta stricată să fie foarte bună la pat şi atunci se schimbă treaba... mie unul îmi vine s-o omor! Cu cearceafurile ei şi veşnica turuială... Nu spune nimic, dar vorbeşte şi vorbeşte...)

— Deci decât să aflați de la cine ştie ce cață din cartier mai bine vă spun eu. Eu am o relație cu domnul Predicator. Nu e nimic fizic dacă mă înțelegeți mă atrage doar că el e un om fin, un om de litere, un om spiritualizat! Şi el asemenea doamnei învățătoare m-a încurajat să cred că pot face mai mult în viața mea, că am o misiune. (Bun predicator, nimic de spus, să îi spui unei gospodine că are o misiune şi aşa să-i dai aripi, iar ea să îți dea tot ce vrei... E plină Londra de secte de genul ăsteia, sunt o pacoste, promit, promit, promit şi oamenii îşi lasă casă, familii, sens, totul doar de dragul unui rai care e după colț, mereu după colț...)

— Bil nu-l suportă, dar Bil nu suportă pe nimeni care îmi spune că am o misiune în viaţa mea. Că aş putea face şi eu altceva decât copii frumoşi, fiindcă adevărul e că fac copii frumoşi. Şi tare buni. Şi câteodată chiar şi budinca îmi iese bine, atunci când sunt atentă şi nu o ard gândindu-mă la altceva, cum ar fi o poezie. Eu mai scriu şi poezii din când în când, mai mult în gând. Că le uit până să le scriu pe hârtie. Mă gândesc cum aş grafia o literă, o văd apărând pe pagină şi gata, am uitat poezia. E adevărat că uneori o singură literă e chiar poezia. Câteodată îmi vin cu temă religioasă, aşa când am inspiraţie. Am momente în care aud o voce, mai ales de când am umblat cu liftul. Cu liftul acela.

(Mi-e limpede că femeia asta care aude voci ar fi capabilă să facă orice dacă s-ar putea opri din vorbit.

Însă nu cred că e capabilă de vreo gândire cu premeditare după cum nu cred că e capabilă să îi administreze cuiva pastile înainte de a face sex doar ca efectul intensificării bătăilor inimii în urma medicamentului, cumulat cu efectul produs de orgasm să ducă la un stop cardiac! Cu toate că e limpede că nu-i prea plac bărbaţii în general şi cred că nu are relaţii sexuale cu pastorul. De fapt cred că nu mai are relaţii sexuale cu nimeni şi cred că de aici îi vine logoreea asta criminală.

Dar de ce să vrea să-l omoare tocmai pe fratele dumneavoastră pentru a pedepsi toată stirpea bărbătească pentru „păcatul” de a se bucura de sex şi de a murdări cearceafuri scrobite... Eu cred că îl ţine pe bărbatul ăla al ei pe un cearceaf ca o tablă şi acoperit cu un cearceaf ca o tablă aşa că dacă bietul de el ar avea o erecţie, organul i-ar fi retezat de cearceaf... Ştiu că nu e profesional ce fac... nu am idei preconcepute şi nu o exclud din cercetare, doar constat... Sunt curios doar cum l-a cunoscut pe fratele dumneavoastră, dacă l-a cunoscut!).

— Deci, când am văzut mesajul, l-am citit de o sută de ori. Nu ştiu dacă dumneata domnule ofiţer care eşti aşa frumuşel şi tinerel, dacă îmi permiţi această observaţie şi acum ce să mai faci şi tu că deja am spus-o! Ce ai putea face? Să mă arestezi, ha ha ha!

Deci nu ştiu dacă tu ştii ce înseamnă să nu îţi mai fi spus cineva că te iubeşte de ani de zile... Nici nu m-a interesat cine scrisese mesajul, putea fi de la Predicator sau de la Iisus Christos, eram fericită să aud că cineva mă iubeşte. Am citit şi iarăşi am citit şi apoi l-am recitit şi răscitit şi ştii ce am făcut apoi? L-am scris pe hârtie, vroiam să îl admir, scris de mâna mea, vroiam să văd acel mesaj frumos, scris cu scrisul meu frumos, vroiam să-l admir, să aibă o concreteţe pe hârtie, alta decât aceea electronică din telefon. Şi l-am scris şi l-am rescris de sute de ori şi cred că îl scriam şi acum dacă nu se oprea maşina de spălat şi nu aş fi auzit clinchetul care mă anunţa că trebuie să mă apuc de treburi gospodăreşti. O casnică este asemenea căţeluşei Laika a lui Pavlov! Auzi un „clinc” şi ştii că ai de întins rufele, alt „clinc” şi ştii că trebuie că s-a terminat friptura şi trebuie să o scoţi din cuptor, un şuierat şi ştii că ceaiul trebuie turnat. Fiecare sunt din viaţa unei casnice şi o anunţă că trebuie să facă ceva.

(Recunosc că s-ar putea să mă fi înşelat în privinţa ei. Poate că nu e chiar aşa de proastă, poate că e doar nevorbită şi de aceea când o bagă cineva în seamă, fie şi cu o neoficială anchetă poliţienească, este atât de fericită de atenţia care i se acordă, că nu se mai poate opri…).

— Deci… doamne, nu mai suport să zic „deci”! După ce am terminat de întins rufele, am fugit la coafor, cosmetică, am dat o raită prin magazine, mi-am luat rochie, pantofi şi poşetă noi, chiar şi un desuu minunat, din mătase, genul acela de lucru care din punctul de vedere a lui Bil, înseamnă bani aruncaţi pe fereastră.

Cred şi eu că pentru Bil sexul înseamnă 20 de mişcări spasmodice, un gâfâit scurt, un oftat uşor şi un sforăit lung. De câteva ori mi-a fost frică să nu mă omoare că a adormit pe mine şi nu ştiu dacă v-am spus dar Bil are conform ultimei cântăriri 140 de kilograme vara, iarna mai mult, dar refuză să se cântărească iarna ca să nu îşi facă sânge rău degeaba. Aşa zice.

(Am dat-o rău în bară cu ea. Mai rău nici nu se putea. Femeia asta rezultă că are energia sexuală a unui vulcan activ după un milion de ani. Cred că nici nu mai era nevoie de pilule ca să omoare pe cineva. E abonată bine de tot la rolul de posibil criminal. E instabilă şi disperată de viață. Vrea orice ar putea-o face să simtă că trăieşte. Se dovedeşte că e adevărat ce ne-au învățat la Londra. Un profil psihologic ştii când începe, dar nu ştii niciodată când se termină. Orice nou detaliu re-pune în discuție toate concluziile. „În profilul psihologic nu se pune niciodată punct”, aşa ne spunea Lloyd.

Conferențiarul. Deci să nu pun punct.)

— Nu ştiu câte ore să fi pierdut în oraş, dar ce spun pierdut, au fost cele mai frumoase ore mai ales că anunțau o întâlnire cu bărbatul pe care l-am urât cel mai mult toată viața. (!!) Dacă el ar fi avut curajul să facă ceea ce orice bărbat trebuie să facă la un moment dat în viață, să-şi scape iubita de iubitul ei, ha ha, m-ar fi scăpat de Bil. El ar fi putut să îl aresteze pe Bil şi atunci nu ne-am fi căsătorit, eu şi Bil. Dar l-a trecut cu vederea, pentru binele meu, aşa mi-a spus. Eu am crezut însă, ca fraiera, până în ultima clipă, că-l va aresta pe Bil pentru trafic de droguri şi-l va băga la pârnaie iar el îşi va părăsi nevasta pentru mine. Nu că Bil ar fi fost traficant, i-a vândut nişte prăpădită de iarbă unui coleg, dar s-au mai văzut cazuri de oameni arestați şi pentru mai puțin. Şi n-aş fi vrut să putrezească în puşcărie, doar să stea suficient de mult cât să... Te uiți aşa la mine ca

şi când aş fi o mare proastă, domnule ofiţer şi te înţeleg, acum şi eu mă uit la mine la fel, dar atunci eram o gâsculiţă de 17 ani îndrăgostită de poliţistul cel chipeş şi combinată cu băiatul din vecini.

Ar fi trebuit să o facă. Ţi-am spus că la mine căsătoria s-a suprapus aproape cu naşterea şi că fetele mele nu au capul mare... Aşa că mesajul era de la omul care m-ar fi putut scuti de 13 ani de căsnicie nefericită. Dar chiar şi aşa, un mesaj de te iubesc e un mesaj de te iubesc. Deci m-am dus, sigur că m-am dus.

5

În care aflăm cum o jurnalistă de la fapt divers îşi amână sinuciderea suficient de mult cât să adune pastilele necesare, pastile care par aceleaşi cu cele îngerate de victimă. Jurnalista speră la un Watergate al ei şi se pare că Universul i-l oferă. Sau şi-l doreşte suficient de mult cât să omoare pentru el.

DECLARAŢIE

„Subsemnata Elena P. Domiciliată în... strada... declar conform principiilor jurnalistice şi democratice dintr-un stat de drept că m-aţi luat pe sus fără niciun motiv, fără nici cea mai mică explicaţie, ceea ce e un abuz şi voi avea grijă să depun plângere împotriva acestui abuz.

(Şefu', nu cred că o să depună nicio plângere, cred că face pe nebuna, de fapt i-au sticlit ochii şi i s-a zbârlit părul pe ceafă ca unui mic prădător, apropo, când simte o mare şansă. E un găinar al jurnalismului care a simţit că i-a bătut şansa la uşă... Are un metru jumătate dar se uită la mine ca şi când ar fi în vârful lui Big Ben... Mă voi referi la ea de aici încolo ca la „Jurnalista”.)

— Dacă totuşi am acceptat să vorbesc cu dumneavoastră este numai din interes strict profesional.

Curiozitatea m-a împins din spate, mânată de intuiția mea de jurnalist, care mi-a spus că aici e un os de ros. Cred pe undeva că acest eveniment este cel care îmi va relansa atât cariera profesională cât şi viața.

(Şefu', cu ce am greşit eu de îmi povestesc toate viețile lor? Mi-e dor deja de o anchetă pe față. În care totul e centrat pe faptă... doar că aici încă nu ştim exact dacă avem o faptă... poate pur şi simplu a greşit fratele dumneavoastră şi a amestecat sex şi rock'n'roll într-o doză letală... Ştiu că mi-ați spus că sunteți convins că e crimă dar dacă mi-ați spune şi de ce...).

— Pentru că mă credeți sau nu, cu toate că lucrez la cel mai vândut ziar din țara asta şi scriu cea mai citită rubrică, îmi vine să mă sinucid înainte şi după ce termin fiecare articol. Înainte, fiindcă citesc ştirea de redactat. Şi mă gândesc ce ticăloasă e lumea în care trăim. Şi după, fiindcă îmi dau seama ce frumos am stors eu ştirea respectivă, deci ce ticăloasă sunt eu. Ziua în care mi-am dat seama că eu şi cu lumea ticăloasă ne merităm a fost ziua în care am luat primul pumn de medicamente.

Din nefericire pentru mine, eram alergică la una dintre componente aşa că înainte de a adormi, aşa cum era planul, m-am umflat ca o butie. Vă imaginați că în secunda doi mi-a trecut prin cap ştirea de a doua zi în care se anunța moartea mea. Pentru că, vedeți, o jurnalistă moartă în somn, nu e o ştire, dar o jurnalistă moartă, dar umflată cu pompa e o ştire. Poate a fost bătută, şi de aia era tumefiată, sau şi mai bine, întâi a fost violată, apoi bătută şi apoi violată din nou şi bătută din nou, până când moare între o bătaie şi un viol. Asta dă loc la alte speculații despre viața ei. Dacă cei care au bătut-o sunt sau nu aceeaşi cu cei care au violat-o.

Fiecare verb care defineşte o acţiune violentă îţi mai adaugă în medie o sută de mii de cititori şi, bineînţeles, tot atâţia oameni care te înjură... Dar ce contează, din moment ce sunt, conform ultimului studiu, exact aceeaşi.

Nu aţi crede că un profesor universitar la facultatea de litere mă citeşte zilnic de doi ani doar ca să îmi poată trimite scrisori prin care să mă desfiinţeze, nu-i aşa?

(Ea vorbeşte şi eu nu mă pot abţine să nu mă gândesc la ea şi la fratele dumneavoastră, împreună, în pat, tăvălindu-se într-o partidă de sex fatal. Ciudat caz, în care ajung mereu să vizualizez victima cu tot felul de presupuse criminale, astfel încât să văd dacă se potrivesc sau nu... Parcă aş fi de la o agenţie matrimonială „post mortem”. Asta da, compatibilitate la crimă de 80%. De 60%. Şi probabil voi ajunge şi la una la care să zic „Da, 100%”... E cu atât mai ciudat cu cât victima e fratele dumneavoastră iar dumneavoastră, sunteţi „domnul comandant”. Omul în faţa căruia tremură toate uniformele din oraş. Eu mai puţin, dar asta e istoria noastră.)

— Ziua care vă interesează, 17 martie, e o zi de sâmbătă şi în orice zi de sâmbătă am porţie dublă, pentru că am şi suplimentul şi ediţia specială de duminică. Suplimentul e numai cu morţi violente, ciudate şi misterioase şi cu incesturi şi violuri cu animale. Inutil să vă spun că se vinde ca pâinea caldă. Aşa că e o zi foarte solicitantă. Ca să vă spun la concret, am avut de scris despre un bebeluş de cinci luni pe care maică-sa l-a gătit la foc mic după care l-a servit la prânz restului familiei. Care familie neştiind ce mănâncă, a lins farfuriile şi a lăudat carnea fragedă. După care mama a spălat vasele, a pus toată casa în ordine şi s-a spânzurat. Un comportament patologic ar spune medicii. Dar după părerea mea, explicaţia e mult mai simplă. Femeia era abonată la echivalentul ziarului nostru din Marea Britanie,

îl citea cu sfințenie de ani de zile. După fața ta văd că nu eşti de acord cu ce am spus. Nimeni nu e.

Prietenele mele, mă rog le pot numi la plural, că sunt două, singurele două care mi-au mai rămas, singurele care au rezistat stoic poveştilor mele, sunt de aceeaşi părere. Psihologul la care merg e de aceeaşi părere, că am luat-o razna. Instructorul de yoga e de aceeaşi părere. Toți cei la care apelez îmi spun că exagerez, că nu sunt vinovată, dar dacă nu sunt vinovată, atunci de ce mă sufoc noapte de noapte? Mă sufoc şi nu e nimic rău cu mine din punct de vedere fiziologic. Dar fac urât, prietenul meu a dat bir cu fugiții după ce au început atacurile astea de sufocare... Dar asta e altă treabă...

(Tace. E şi mai mică. Aproape că mă aştept să se tot micşoreze ca Alice şi să dispară.)

— Ziua de 17 martie a decurs absolut normal, am scris, am ajuns acasă şi am început să mă sinucid. De data aceasta aveam medicamentele scrise pe prescripția medicală. Le primisem pentru atacurile de sufocare. Sunt nişte medicamente pentru inimă, fiindcă aceasta părea să fie singura cauză logică a sufocării mele, conform medicinii. Bineînțeles că nu am nimic la inimă! Dar m-am gândit că orice medicament luat în cantități considerabile, te poate duce exact în sensul opus ideii în care ți-a fost prescris.

(Am ciulit urechile când am auzit de medicamente de inimă, deoarece după cum ştiți, presupunerea inițială a medicului legist, intuiția lui mai mult, era că fratele dumneavoastră luase o supradoză de medicamente de inimă şi că efectul combinat, al medicamentelor cu al...

Activității fizice intense ar fi dus la acest lucru. Probabil că nu doar am ciulit urechile, ci am făcut şi ochii mari fiindcă jurnalista s-a prins. Greşeală de amator din partea mea, recunosc.)

— A, deci vă interesează subiectul acesta cu medicamentele? Sunt ceva medicamente implicate în ancheta sau investigația sau ce naiba faceți voi aici... Mă irită rău că nu îmi spuneți nimic... Înțeleg că nu vreți să mă influențați, dar chiar şi aşa, bănuiesc că e ceva mai mult la mijloc.

Deci îmi pregătisem nici mai mult nici mai puțin de 27 de cutii de pastile de inimă şi mă întrebam dacă vor fi sau nu destule. De la 20 încoace tot amânam, de teamă să nu fie prea puține. Şi cum eu am prescrise două cutii pe lună, înseamnă că deja mă abțineam de la sinucidere de destul de mult timp. De plictiseală, ca să-mi treacă timpul, m-am apucat să scriu biletul de adio, care vă dați seama că se tot prelungea... Se transformase într-un roman de adio şi chiar mă gândeam să îl prevând la o editură şi să îi las mamei drepturile, ca un fel de compensație pentru faptul că nu-i voi mai putea da bani pe lună. Mama e profesoară de pian şi nu a fost niciodată angajată, m-a crescut singură, din lecții de pian, pe tata nici nu l-am cunoscut, a plecat în clipa în care a aflat că ea e gravidă şi vrea să țină copilul. A dat lecții până acum câțiva ani când a făcut artrită. De atunci, toți banii pe care-i are sunt de la mine, ăsta e alt motiv pentru care am tot amânat povestea asta cu sinuciderea. Mi-ai pus ceva în cafeaua asta, că nu sunt obişnuită cu mine aşa vorbăreață...

(Nu i-am pus nimic, doar că de mic am avut efectul ăsta asupra femeilor. Le fac să vorbească. Sper ca acest talent al meu să vă fie de folos, vreau să rectific şi să spun să fie de folos investigației noastre, doar de asta mi-am permis să-l pomenesc.)

— Deci, stăteam cu tuburile pe masă. Cu laptopul pe care era deschis romanul de adio în față, şi încercam să mai scriu ceva despre copilăria mea cu mama, ceva care să o mângâie pe ea, oarecum, după ce eu nu voi mai fi fost.

Aveam şi un ditamai paharul cu whisky, plin ochi, era al treilea, dar te asigur că nu eram câtuşi de puțin beată. Rezist bine la băutură. De fapt rezist bine la orice mai puțin la rubrica de fapt divers a ziarului meu.

Am făcut facultatea convinsă fiind că voi face investigație politică, că am să am şi eu Watergate-ul meu şi asta undeva până în patruzeci de ani. Investigație pentru care voi lua echivalentul unui Pulitzer, ceva. Un Pulitzer e un premiu, un fel de Oscar pentru jurnalism... După premiu urma să mă retrag în plină glorie şi să mă apuc de scris. Nu îmi făceam nicio problemă că nu voi găsi un Watergate al meu la câtă corupție e în jur.

Şi nici măcar nu țintеam aşa de sus, m-aş fi mulțumit şi cu un director de regie, sau un judecător într-un caz important... subiecte, vorba aceea, cu ghiotura. Şi mă duc să dau proba la ziar, nu la ăsta, la altul, şi pic proba. Eram disperată fiindcă mama se simțea deja rău, orele de pian erau din ce în ce mai puține, iar eu eram în anul trei de facultate. Aşa că tipul de acolo, un om cumsecade, m-a văzut că sunt disperată... Când mi-a spus că m-a respins, am început să plâng cu sughițuri la telefon şi i-am spus în două vorbe situația, ca să mă scuz pentru reacția mea exagerată şi să nu creadă omul că sunt chiar nebună. E o lume mică asta gazetărească şi dacă ți se duce buhul că eşti „cu capul”, nu se mai încurcă nimeni cu tine...

Omul îmi dă un contact, o prietenă de-a lui care conduce ziarul ăsta la care lucrez şi în ziua de azi.

Am acceptat postul numai temporar, până când termin facultatea, dar facultatea am terminat-o deja de şapte ani, mă apropii vertiginos de 30. Carieră, nu. Copii, nu. Prieten, nu. De multe ori m-am gândit că dacă omul acela nu vroia să îmi facă un bine îmi făcea cu adevărat unul. E interesant cum te poate vitregi cineva de ani de viață doar încercând să te ajute. Sigur, a fost opțiunea mea să accept. Nu pot da

vina pe el, dar de multe ori m-am gândit cum ar fi fost viața mea dacă el nu m-ar fi trimis la colega aceea a lui...

Dar uite că apare mesajul ăsta. Din senin. Habar nu aveam cine e omul, am crezut inițial că e o greşeală.

Dar mi s-a părut un mesaj ciudat, ceva în mine spunea că acest mesaj era aşa cum mă avertiza mereu guru-ul meu, un mesaj de la Univers. Mereu îmi spune asta, că Universul îmi trimite mesaje şi eu nu le aud. Şi atunci mi-a trecut aşa prin cap, că poate e un mesaj criptic, un mister şi că e treaba mea să-l decodific. A trimis un sms înapoi şi l-am rugat să îmi indice locul. Şi mi-a răspuns „în al 9-lea cer". Şi aici am avut o intuiție, pur şi simplu, am avut o străfulgerare că e vorba de „Turnul de Foc". Am rugat o fostă colegă care face jurnalism adevărat să îmi afle al cui e numărul de telefon, dându-i adresa turnului. Mi-a dat adresa omului şi funcția. Mai mult decât atât, mi-a spus că este fratele comandantului poliției județene, deci Evrika! Am ştiut că Watergate-ul meu e pe vine, ca să spun aşa.

Apoi însă lucrurile au luat-o razna, începând cu acel lift, lucrurile au luat-o razna. Dar tot sunt curioasă, sau cel puțin suficient de curioasă cât să amân lansarea romanului. Şi acum aş vrea, domnule ofițer, să îmi răspundeți şi dumneavoastră la nişte întrebări... dacă vreți să vă continui povestea.

6

În care e pomenit din nou misteriosul lift şi în care Ghicitoarea pare să ştie mai multe decât vrea să spună. Şi în care Dada spune mai multe decât ar vrea să audă domnul comandant...

Domnule Comandant, Înainte de a vă transcrie cele vorbite cu cea de-a cincea Elena P., pe care o voi numi „Ghicitoarea", cu toate că ea ceşte... Dar mie mi se pare că

sună mai bine „Ghicitoarea” decât „Cititoarea” şi părerea mea e că ea doar se ascunde sub această idee de consiliere psihologică şi că în ciuda diplomelor pe care le are, ea „ghiceşte” fără ghioc doar cu noroc... Am tot ascultat de o sută de ori înregistrările şi m-am molipsit de la Casnică, cu jocurile ei de cuvinte. Mai lipseşte să spun „deci” la începutul fiecărei fraze şi voi fi exemplificarea perfectă a poliţistului prost şi incult dar care se dă mare... Înainte de a vorbi despre întâlnirea cu Ghicitoarea, aş vrea să vorbim despre câteva întrebări, legate de modul în care vom gestiona această anchetă.

Care oficial nu există. Cel puţin momentan.

Deci. Aici „deci” e motivat, cred...

Întrebare: Cât timp doriţi să nu îl declarăm mort pe fratele dumneavoastră?

Băieţii de la morgă au înţeles şi sunt gata să ne ajute dar asta nu poate dura la nesfârşit. Cumnata dumneavoastră a sunat deja de câteva ori la ei să întrebe de el. Bănuiesc că a sunat şi pe la spitale, ziare... Am reorientat-o discret, către dumneavoastră.

Pe de altă parte, cele cinci presupuse agresoare sunt femei deştepte şi nu pot fi duse prea mult cu zăhărelul, mă rog, cel puţin patru dintre ele. Casnica e aşa de afectată la nivel de sistem nervos că e greu de spus dacă este deasupra sau dedesubtul noţiunii clasice de inteligenţă.

Cred că ar trebui să facem cumva să le co-interesăm în ideea de tăcere până la soluţionarea cazului sau până la declanşarea oficială a anchetei.

Poate vă gândiţi şi dumneavoastră la ceva.

Casnica poate fi momită cu bani şi şantajată cu Predicatorul. Oricum l-am informat, neoficial, că ar fi bine să o lase mai moale cu relaţiile, fie ele şi platonice, cu femeile căsătorite. A înţeles.

Jurnalista, cu promisiunea exclusivității subiectului, atunci când va fi cazul. Mustăcioasa e putred de bogată şi celebră, după cum ştiți şi mai nou cică se face şi un partid al mustăcioaselor şi vor să o propună la Preşedinție, ca şi când nu ar fi înghițit destulă umilință țara asta de-a lungul timpului, asta ne mai lipsea! După tătari, turci, huni şi ruşi, acum mustăcioasele...

Se pare că această mişcare a femeilor ne-epilate a început să prindă şi în străinătate... Deci cu Mustăcioasa nu ştiu zău ce abordare să avem... Poate să încercăm să-i oferim susținerea noastră pentru partidul ei, în cazul în care va candida... Nu pare genul coruptibil, dar cum bine ştim corupția e doar un alt nume pentru prietenie.

Diva s-ar putea să fie interesată de publicitate, eventual să acceptați nişte apariții la ea în emisiune, să vorbiți cu „simțire" despre cum v-a afectat acest caz familia. Poate să îi promiteți chiar că veți băga şi o lacrimă în direct... Dacă nu vă e teamă că vă stricați prea rău imaginea... dar ştiți bine că se poartă acum genul de bărbat sensibil la fel de mult ca femeia ne-epilată... Cât despre Ghicitoare... nu ştiu. Oricum mai trebuie urmărite înainte de a face orice mişcare.

Vă țin la curent dar vă rog gândiți-vă la ce v-am spus.

Să trăiți!

Lt. Dada

DECLARAȚIE

„Subsemnata Elena P. Domiciliată în... strada... mă voi referi la mine în raport, sau discuție sau interogatoriu sau ce e treaba asta, că încă nu mi-e clar, deci mă voi referi la mine, la cererea dumneavoastră, drept Ghicitoarea. Cu toate că țin să afirm încă o dată, că nu dau nici în cărți, de niciun fel, nici cristal nu am şi că această titulatură de „ghicitoare" mi se pare jignitoare.

M-ați întrebat ce am făcut în data de 17 martie a.c.

(Țin să spun că mă simt inconfortabil în prezența ei.

Nu ştiu ce puteri are sau nu are, dacă e din cauza reputației ei, dar parcă ştie ce gândesc.)

— Am făcut exact ce fac zilnic. Mi-am primit clienții.

Am avut cinci. După care am urcat la etaj, eu am birourile la parter şi casa la etaj şi am mâncat popcorn sau floricele de porumb, ca să nu ajung şi snoabă după ce că sunt „ghicitoare" (Chiar m-am gândit că e aiurea că toată lumea spune popcorn...) şi m-am uitat la filme şi la peştişorii mei din acvariu. Când am primit mesajul asta făceam, mă uitam la peştişori. Îmi plac peştii fiindcă nu vorbesc. Nici mie nu îmi place să vorbesc, în general. E complet inutil pentru mine. Şi de fapt pentru toată lumea. Eu ştiu ce gândiți, ce rost are să mai vorbesc... Aşa că nu îmi place să vorbesc în general deci cu atât mai puțin acum cu dumneavoastră. Am primit mesajul, era de la un fost client. La început nu am vrut să mă duc. Dar apoi mi-am amintit de lift şi de experiența lui şi m-am dus. Ăla e un bloc în care nu poți intra decât invitat şi confirmat. După cum bine ştiți.

Nu sunt ghicitoare, dar acum ştiu exact la ce vă gândiți.

Dacă sunt sau nu ghicitoare. Şi dacă sunt, ce pot ghici despre dumneavoastră (E adevărat, de la popcorn încoace nu mă gândeam decât la asta...).

— Dacă vreți să ştiți vă aştept la cabinet. E 150 de euro ora. Şi acum ştiu ce gândiți, că e scump. Da, e scump, dar multă lume consideră că merită. Inclusiv acest domn de a cărui soartă vă interesați. Şi care e mort. Ştiu că e mort, dar nu l-am ucis eu. S-ar putea să am nişte indicii despre cine a făcut-o. Pot să plec?

(Am lăsat-o, ce să fac... O să trebuiască să aplic altă tactică cu această femeie. Recunosc că atunci când zicea că mă gândesc dacă poate citi ceva despre mine, aşa făceam. Dacă femeia asta chiar poate citi ce e în capul meu va şti

care e mersul anchetei, poate fără să vreau dau drumul la informații prețioase. Să o mai întreb ceva sau nu? Să mă duc la ea la cabinet, să văd ce îmi spune despre mine, că măcar așa mă lămuresc dacă e sau nu o șarlatancă... Cred că e prima femeie din viața mea pe care nu am reușit să o fac să vorbească. E complet opacă la „darul meu”. Darul meu și cu darul ei nu se combină deloc. Dar chiar asta e intrigant! Și ce naiba o tot dau toate cu liftul ăla? Știți mai multe despre lift? Mai am două, de fapt trei întrebări la final. Știați de acest cuibușor de nebunii al fratelui dumneavoastră?

Cumnata dumneavoastră știa de el? E cazul să o investighez și pe ea sau vă ocupați dumneavoastră de asta... Respect! Dada).

7

În care aflăm că soțul Mustăcioasei vrea să se alieze cu Diva împotriva ei și să salveze țara a cărei natalitate scăzuse dramatic ca urmare a faptului că femeile nu se mai epilau. Cu alte cuvinte, ancheta stagnează.

Raportul locotenentului David David, după întâlnirea cu prima doamnă Elena P., numită Mustăcioasa/Maimuța

M-am gândit că nu ar fi rău să iau legătura cu soțul Maimuței, fiindcă poate aflam mai multe de la el, sau cel puțin dintr-un alt punct de vedere. Neavând oficial niciun cadavru și neavând oficial nicio anchetă, am sunat și m-am dat drept avocatul ei de divorț. În urma celor spuse de ea, am presupus că sunt în divorț. Am presupus greșit. El nu știa nimic de acest lucru, dar după ce i-a trecut surprinderea, a spus că de fapt și el se gândea la divorț, mai ales că scandalul în ceea ce o privește pe soția lui ia amploare.

Vă redau mai jos transcrierea convorbirii cu el.

Menționez că l-am sunat de pe o cartelă, cumpărată special, deci nicio grijă.

— Zici că Elena a băgat acțiune de divorț? Mă surprinde, cunoscând-o credeam că va aştepta să introduc eu acțiunea de divorț. Ea aşa a fost toată viața ei. Modelul ei e simplu: aştepți să ia altcineva o decizie ca să poți reacționa negativ la ea. Cu toate că Elena pe care o ştiu eu nu e aceeaşi cu Elena asta, pe care presa o numeşte în fel şi chip. Pe bună dreptate!

(Tace, îi aud respirația agitată şi cum îşi aprinde o țigară, apoi cum expiră fumul. La capătul tăcerii e un om a cărui viață tocmai a luat-o razna. Mi-e oarecum milă de bărbatul acesta ajuns în pragul jumătății de secol, prag pe care se pare că trebuie să-l treacă prin umilință. Nu cred că e uşor pentru el, într-o urbe cu circuit închis ca a noastră. Dacă ar mai şti şi că nevasta lui e suspectată de crimă, cred că nu i-ar mai ajunge o țigară obişnuită... Dacă ea e aşa cum spune el, reactivă, atunci puțin probabil că l-ar fi omorât pe fratele dumneavoastră altfel decât provocată... Poate că o şantaja cu ceva...)

Şi de ce nu a apelat la Tony, avocatul nostru de când lumea? Poate că nu a acceptat el, gândindu-se că îl voi ruga eu. Ceea ce e adevărat, acum că am aflat că divorțez... Probabil că nici lui Tony nu-i trebuia scandal. Până la urmă a avut de ales între a apăra omul sau Maimuța, nu-i aşa?

(Râde, plânge, habar n-am. Apoi se îneacă, tuşeşte.)

— Mă scuzați... Părerea mea e că o expertiză psihiatrică va lămuri complet şi definitiv lucrurile. Femeia a înnebunit. Cum altfel s-ar explica să ai o clinică de chirurgie estetică şi să arăți ca o combinație între Godzilla şi nevasta lui Frankenstein... Care bărbat ar vrea să stea cu aşa o femeie... Care copil ar vrea să aibă aşa o mamă... În concluzie, putem da drumul la acțiune, bănuiesc că de asta m-ați sunat, să mă puneți în temă...

— Da, de asta şi din dorinţa de a vedea dacă nu găsim o cale, un algoritm de împărţire a averii. De când cu scandalul soţia dumneavoastră primeşte o grămadă de finanţări de la diverse grupuri de femei... Şi soţia nu ar vrea ca dumneavoastră, care aţi părăsit-o tocmai din cauza deciziei pe care a luat-o, de a nu se mai îngriji, să beneficiaţi de aceste fonduri. Ar fi nedrept dacă nu din punct de vedere legal, cel puţin din punct de vedere moral. Poate acceptaţi să se ia în calcul doar averea pe care o aveaţi la data la care aţi plecat de acasă, nu şi averea rezultată ulterior din donaţii, sponsorizări...

— Domnule avocat, ă... am uitat cum vă cheamă...

— Goliat.

— Goliat? Interesant nume, cum de nu l-am reţinut din prima, domnule Goliat, de câte ori trece un autobuz şi îi văd faţa acoperită de păr şi corpul acoperit de păr şi citesc slogane de genul „Bucură-te de frumuseţea naturală” îmi vine s-o omor. De câte ori deschid televizorul şi o văd la o dezbatere îmi vine să o omor din nou. Gândul că acum va candida la preşedinţie, mă omoară pe mine. Ştii şi dumneata că suntem o ţară cu 2/3 femei. Ei bine, întrebarea e câte din ele îşi smulg părul de plăcere? Deci, nevasta mea cea păroasă are toate şansele să ajungă preşedinte... iar eu, devin doar soţul Maimuţei. Mai rău chiar, soţul care a părăsit Maimuţa... Ai idee că mi-e frică să merg pe stradă... că acum câteva seri m-au prins cinci cucoane şi m-au epilat pe mâna dreaptă, doar aşa ca să văd cum e, asta numai fiindcă ea pomenise la nu ştiu ce emisiune de trei lulele, reacţia mea apropo de decizia ei...

(Face o pauză, poate că l-a luat gura pe dinainte şi nu ar fi vrut să ştie avocatul neveste-sii cum l-au umilit nişte gospodine...)

— Eu sunt statistician, lucrez cu cifre şi prea puţin mă interesez de ce-i la zi, fiindcă cifrele îmi oferă la modul real

mai mult „real” decât îl văd cu ochiul liber. Aşa că nu îmi mai pierd timpul cu realitatea iar de când cu povestea asta absurdă încerc să citesc şi să văd cât mai puțin din jurul meu, înțelegi de ce, domnule Goliat...

Ei bine, cifrele spun că natalitatea a scăzut lună de lună cu cinci la sută de când a început scandalul acesta.

Înțelegi? În cinci luni a scăzut mai mult decât în timpul războiului. Groaznic! Dar e cât se poate de clar. Femeile nu se mai preocupă de cum arată, bărbații sunt înspăimântați şi nu mai vor... Aiurea, nu mai pot! O altă statistică spune că băncile de spermă au rămas fără donatori; în schimb au fost foarte multe retrageri. Fiindcă bărbații care totuşi aveau femei frumoase şi vroiau să facă copii cu ele, nu mai puteau. Erau înspăimântați.

Dacă se continuă în ritmul ăsta...

— Da, am înțeles, dar totuşi, dacă nu vă interesează realitatea şi doar vă mărginiți la cifre, de ce nu acceptați să nu luați banii care rezultă din această acțiune, care vă scârbeşte şi care e şi aşa de periculoasă pentru țară...

— Vreau să plătească, vreau fiecare ban care mi se cuvine. Vreau să-l investesc în campaniile pe care le duce Diva. Vreau să fac împreună cu Diva un centru de înfrumusețare cu servicii gratis. Asta sau orice altceva care ar putea ajuta la propăşirea neamului.

— Deci ajungem la tribunal pentru bani?

— Ajungem, asta dacă nu cumva expertiza psihiatrică dovedeşte că e nebună.

— Ştiți bine că nu e.

— Statistica spune că e. V-ați culca cu o astfel de femeie?

— Prefer să nu răspund.

— Bine, vă înțeleg. Una mai simplă, este sau nu este rostul femeii acela de a duce specia mai departe? E normal instinctul de supraviețuire al speciei?

— La revedere, domnule, ne vedem la tribunal...

M-am gândit că dacă Mustăcioasa a devenit aşa puternică poate fratele dumneavoastră avea o misiune, poate că de fapt erau nişte grupuri care încercau să o oprească pe Mustăcioasa din ascensiunea asta a ei.

Dacă statisticianul avea dreptate şi femeia asta a ajuns chiar o ameninţare pentru ţara asta? Cred că ar trebui aflat mai exact care era de fapt natura relaţiilor fratelui dumneavoastră cu aceste femei. Vă cer aprobarea expresă să încep să sap, cu toată discreţia şi pe cont propriu.

Respect!

David David

8

În care aflăm că locotenentul Dada e numai bun de electrician în televiziune ca să facă lumină în ceea ce o priveşte pe Diva. Se află că victima şi Diva aveau o relaţie strânsă, prea strânsă. Şi prea veche.

Atât de veche încât începea deja să pută. Erau fraţi, amanţi sau tovarăşi de praf... Vom afla. Sau nu.

Domnule Comandant, Am să vă rog din start să-mi scuzaţi tonul mai puţin protocolar al descrierii, dar voi încerca să fiu cât mai exact şi cât de practic pot, astfel încât dumneavoastră să aveţi toate detaliile şi să mă puteţi îndruma cât mai bine spre rezolvare. Mai ales că timpul ne presează. Cât mai putem ascunde crima?

Deci, felul în care voi povesti nu reflectă în niciun fel lipsă de respect faţă de dumneavoastră, de misiune, sau de uniformă. Respect!

Dada

Am fost. Am dat examenul de angajare la studio.

Puteţi fi mândru de mine, că am luat şi postul. M-am bucurat. De bucurie am fost şi cu băieţii la o bere, ca să ne

cunoaştem mai bine. Am aflat o groază de lucruri utile în investigaţie. Dar am să o iau încet ca să fiu sigur că nu uit nimic. Mai ales că de data aceasta mă bazez numai pe memoria proprie, care conform testelor colegilor de la Londra este „high”, ceea ce înseamnă deopotrivă „bună” cât şi „drogată”, dar în cazul meu înseamnă bună. Aşa că eu care de obicei înregistrez, când am ajuns într-un studio de înregistrări, adică de înregistrat emisiuni de televiziune nu am mai înregistrat nimic. La câte microfoane şi lavaliere deschise erau pe acolo nu am vrut să mă dau de gol cu microfonul meu.

Mai ales că tehnica noastră nu e de ultima oră, după cum bine ştiţi. Dar asta e altă poveste.

Am ajuns la studio la ora şapte, aşa cum cerea anunţul de recrutare. Nu era nimeni. Toate uşile erau închise. Dau de o femeie de serviciu, care teoretic spăla pe jos, practic se înţepa cu mopul prin diverse locuri ca să nu adoarmă. De la ea am aflat însă că niciodată probele nu încep mai devreme de ora 10, dar că aşa se dau anunţurile. Că sunt unii care încearcă de mult să se angajeze şi ăia deja ştiu că nu e cazul să vină aşa devreme. Femeia a fost amabilă să mă cheme la ea în gheretă, o debara cu multe mopuri şi găleţi. Şi detergenţi şi becuri. Şi sprayuri de sticlă şi mobilă... Între toate acestea, era înghesuită o măsuţă şi o plită antică, pe care femeia mi-a făcut o cafea. Dacă îmi permiteţi o observaţie, m-a mirat prezenţa plitei, mă aşteptam să găsesc unul din reşourile acelea improvizate cu rezistenţele la vedere.

De la duduia Jeni am aflat, pe lângă toată istoria familiei ei, de la primul descălecat până în ziua de azi, şi câte ceva despre studiouri şi despre Divă. Conform spuselor lui Jeni, Diva e o curvă care conduce cu mână de fier studiourile. Asta cu toate că studioul are şi un patron şi un manager. Dar se pare că Diva a trăit şi cu patronul şi cu managerul,

ba chiar şi cu fostul iubit al lui Jeni, băiat chipeş şi recuziter, care după relația cu Diva a fost avansat cameraman.

Ideea e că toți bărbații, conform lui Jeni, au cunoscut-o îndeaproape pe Divă, dar culmea este că fiecare e convins că numai pe el l-a iubit „cu adevărat” şi că această femeie se va întoarce cândva la El, un El impersonal. Inclusiv fostul recuziter, actual cameraman, e convins de acest lucru. Aşa că se pare că nu sunt gelozii, din contră, e şi un soi de camaraderie, o sectă unită de iubirea pentru Divă, pe care fiecare o iubeşte şi de care fiecare se simte ales. Jeni săraca suferă după recuziterul ei cu toate că mi-a dat de înțeles că o mică şi plăcută consolare ar putea primi şi din partea mea, dar „nimic serios”.

În ceea ce le priveşte pe femei, toate o urăsc pe Divă. Mai mult decât atât, se pare că din când în când mai cade câte-un reflector la repetiții, aşa din senin. Nu se face anchetă, nu se anunță poliția, se consideră doar un incident. Toată lumea a bănuit-o pe fata de la machiaj care în timpul liber face alpinism utilitar şi care nu ar fi avut nicio problemă să se urce sus, să stea în echilibru pe contrabară şi să slăbească strategic câteva şuruburi. Mai ales că Diva o folosise cu ceva timp înainte în emisiune, dând-o ca exemplu de ce înseamnă o femeie care şi-a pierdut feminitatea. În plină emisiune, a adus vorba despre ea şi a chemat-o ca pe un cobai în lupta împotriva Mustăcioasei, pentru că aceasta este ultima fixație a Divei: Mustăcioasa. Cum ar veni, Diva reprezintă femeia modernă, feminină, îngrijită şi independentă şi Mustăcioasa reprezintă femeia şi mai modernă, liberă şi pe care o „doare la bască” despre ce crede lumea de ea.

Să mă iertați, domnule Comandant, că mai folosesc câteodată expresii din astea ne-ortodoxe, dar după cum vă spuneam am în minte înregistrarea convorbirilor şi într-un

fel le transpun aşa şi pentru acuratețe am păstrat anumite expresii.

Oamenii ăştia au un univers al lor şi un limbaj propriu. Câteodată am senzația că odată ce au păşit în studio, toată lumea crede prin contract sau printr-o vrajă, sau naiba ştie prin ce mijloace oculte, în acea lume creată acolo. Totul curge altfel. Timpul, dacă îmi permiteți domnule Comandant, această mică observație, timpul curge foarte repede acolo. Nu ai lumina din exterior, nu ai umbre decât cele artificiale, date de reflectoare şi controlate de cameramani. Vedetele sunt machiate, aşa că nici vorbă să vezi vreun rid, ceva. Şi cu toate că timpul se ține la secundă, el pare să curgă cu orele. Mereu e agitație, toată lumea se concentrează numai pe ce nu a făcut. Nu auzi decât că nu e aia, nu e ailaltă şi mai sunt treizeci de secunde. Numărătoarea inversă îți dă mereu senzația că decolezi cu racheta în spațiu. Încep, 5, 4, 3, 2, 1, ON. Şi chiar aşa şi e, decolezi, uiți tot ce e în jur şi te concentrezi numai la ce e acolo. Nu contează copiii pe care i-ai lăsat acasă, nu contează nimic, dar nimicul ăsta contează al naibii de mult! La secundă, totul e la secundă. Ce spune desfăşurătorul, aia faci. Iar când acest timp artificial, această lume iluzorie se termină, îmbătrâneşti brusc cu ani, ca şi când tot timpul ăla zăgăzuit de desfăşurător ar sparge barierele şi ar năvăli în viața ta.

Nu ştiu dacă Dumnezeu are pentru noi aşa un desfăşurător, asta în ideea în care aş crede în el, ceea ce nu e cazul fiindcă, după cum bine ştiți, orientarea mea e ştiințifică, de aceea sunt ateu. În tot cazul, dacă ar exista un Dumnezeu, eu sper din tot sufletul să nu aibă aşa un desfăşurător, pentru că atunci ar însemna că ne naştem degeaba. Sau dacă tot îl are, să fie măcar drăguț să ne lase pe pauzele publicitare, când îşi vinde el smirna şi tămâia, candelabrele şi icoanele, să facem ce vrem noi! Nu ca aici,

unde şi pe pauza publicitară, abia apuci să te pişi şi să tragi două fumuri că se urlă în căşti că trebuie făcut nu ştiu ce cadru şi că trebuie repetat cu trapeziştii care se lasă din cer.

Deci la televiziune e exact ca în poliție doar că mai rău.

Nu că în poliție ar fi rău...

Ceea ce ți se permite la limbaj, că te doare capul dacă îi auzi ce spun şi cum le turuie tuturor gurile, deci ceea ce ți se permite la limbaj, ți se taie la montaj. Noi mai avem o popotă, mai avem o zi de sărbătoare, mai avem un schimb de experiențe cu Londra, mai batem un pas de defilare... La ăştia, nimic. Ca bani, nu ştiu ce să spun.

Adevărul e că e cea mai urmărită emisiune şi dacă ar afla băieții unde am fost nu ar mai prididi cu întrebările.

Din păcate pentru mine, nu am să le pot spune, ceea ce mă întristează. E ca şi când aş fi fost cu Claudia Schiffer pe o insulă şi nu aş putea spune nimănui. În fine, ăsta era un banc. Sau, nu.

În concluzie, toate femeile o urăsc pe Diva şi o admiră pe Mustăcioasa şi abia aşteaptă să îşi înregistreze partidul şi să îşi depună candidatura.

Evident că Diva ştie acest lucru, de aceea încearcă tactici contradictorii, ba să le cucerească, ba să le înspăimânte. Le lucrează la „amigdală” ca să spun aşa, îşi bate joc de instinctul lor de „luptă sau fugi” şi, fie vorba între noi, ar cam fugi... la Mustăcioasa, toate.

De ziua femeii le-a trimis la spa la „Lotus Center”, cel mai tare centru de spa din oraş. Le-a plătit tratament complet, cu saună, masaj, pietre fierbinți pe spinare, le-a înscris pe toate la salonul VIP. A închiriat Diva tot centrul numai să creeze o adevărată legătură între ea şi fete.

Şi nu a venit niciuna. Absolut niciuna. Jeni şi acum râde cu lacrimi când îmi povesteşte.

Aşa s-au înțeles fetele între ele, să nu meargă, cu toate că vă dați seama că erau curioase, că multora dintre ele nu le

pășise vreodată piciorul într-un centru de înfrumusețare. Așa că s-a trezit Diva singură în centru.

Le-ar fi dat telefoane, dar nu le știa nici uneia nici numele, darămite numărul. Pur și simplu ea a fost convinsă că dacă trimite autobuzul la poarta studioului e suficient ca să le îmbarce pe toate pe corabia înfrumusețării. A așteptat șoferul vreo oră, până când a plecat că omul era închiriat și atât avea pe parcurs, o oră.

Așa îmi povestea Jeni și se vedea că e o poveste pe care îi place să o spună, o poveste pe care le-o va spune și nepoților ei la momentul potrivit.

Acum eu mă gândesc că și șoferii au un desfășurător al lor, numit parcurs. Cred că de fapt cu toții trebuie să pontăm undeva, să avem o condică, doar că nu ne ajută cu nimic, când e la o adică. Toate acestea sunt manifestări de control, noi credem că ne controlăm timpul, alții cred că ne controlează pe noi dacă ne controlează timpul. Tot timpul. Cam așa cum zicea și Mustăcioasa, că se uită la știri că are impresia că astfel controlează evenimentele. Dar până la urmă, cu ce ne ajută asta? Uite că și Diva credea că poate controla tot și femeile i-au dat țeapă.

Jeni continuă:

— Mai mult decât atât, s-au dus și au dat povestea la un ziar. Ziarul respectiv însă nu a vrut să le-o publice, fiindcă era în relații bune cu Diva și o știau că e răzbunătoare, așa că în războiul dintre Divă și Mustăcioasa, păreau că iau partea Divei fiindcă Mustăcioasa oricum nu se supără. Și pe când se pregăteau să plece, apare o fetiță de acolo de la ziar, care se ocupă de rubrica fapt divers și care le-a spus fetelor că ea oricum vrea să se sinucidă, așa că nu contează dacă o dau afară sau nu. Ea le-a promis că va avea grijă să strecoare articolul, băgându-l la rubrica ei și cu un titlu care să nu dea de gol conținutul, fiindcă oricum nimeni dintre șefi nu-i citește rubrica. Decât titlurile, câteodată. Și așa

sub anunțul „FETELE AU ZIS PA LA SPA!” a apărut, următorul articol:

„Elena P., cunoscută în cercurile care contează drept Diva, celebră realizatoare de emisiuni de televiziune, a încercat de 8 martie să se pună bine cu angajatele ei.

Asta după ce le-a furat tuturor iubiții sau soții. Ştiut fiind printre apropiații Divei că este nimfomană. Aşa că de ziua femeii ea le-a oferit gratis servicii complete la cel mai tare centru de înfrumusețare şi relaxare din oraş.

Femeile însă au lăsat-o aşa cum şi ea le-a lăsat pe ele.

Singură. Diva a aşteptat mai bine de o oră să sosească autocarul cu femei. Fetele dedică această acțiune oponentei Divei, cea pe care presa a numit-o, jignitor, Maimuța. Şi declară că au dat povestea în presă doar fiindcă se tem pentru locurile lor de muncă şi speră să nu fie date afară doar pentru că nu au vrut să socializeze cu şefa lor. A consemnat Elena P.

Nota redactorului: Simplă coincidență de nume”.

Bineînțeles că Diva a făcut spume, le-a amenințat şi le-a făcut zile fripte, dar fetele erau fericite şi mai unite ca niciodată.

Domnule Comandant, Sper să nu vă fi pierdut complet răbdarea dar cred că e bine să ştim cât mai multe despre aceste femei.

Acum am să trec de la acest cadru general la nişte poveşti mai focusate cărora le voi sune simplu „Bârfe”.

BÂRFA NO.1

DIVA & BODYGUARDUL Toată lumea îl ştie pe fratele dumneavoastră. Unii îi spun Bodyguardul. Se pare că era mereu în preajma Divei şi era omul ei de încredere. După ce s-a întâmplat povestea cu fetele, el le-ar fi amenințat voalat, printre două zâmbete să îşi bage mințile în cap. Cică aşa făcea.

Zâmbea şi îți spunea, tot de la Jeni citire:

— Uite, vii şi tu seara acasă, obosită după o zi din asta grea, de-a voastră, sătulă de fiţele Divei şi te gândeşti ce o să mănânci la cină, cum o să-ţi faci duş, că voi astea care ţineţi cu Anti-Diva (cică aşa îi spunea el Mustăcioasei, Anti-Diva), măcar atât faceţi, vă spălaţi, nu-i aşa? Şi uite că mergi aşa pe drum şi apar din boscheţii ăia care sunt pe stânga, chiar în capul aleii care duce la blocul tău, apar aşa vreo trei malaci, cam ca Ion Halbă de la macaraua mobilă (Ion Halbă de la macaraua mobilă e cel mai tare din studio, la un concurs a reuşit să ridice singur un butoi cu bere, pe care l-a şi primit cadou şi apoi l-a băut cu băieţii).

Cică aşa făcea, îţi povestea şi îţi dădea toate detaliile astfel încât la sfârşitul povestirii îţi clănţăneau dinţii de frică (Cred asta fiindcă a ţinut şi la noi o dată un curs şi am simţit şi eu amestecul ăsta de farmec al povestitului combinat cu ceva care te făcea să-ţi simţi pulsul în gât).

— ... Şi uite aşa, nu e păcat? Tu, fată aşa frumoasă şi vorba aceea, cu viitor de aur pe lângă Diva, să ajungi să-ţi dai toată viaţa, toţi banii pe terapie, numai ca să poţi uita ce ai trăit un sfert de oră... Că să ştii, nu durează mai mult, un sfert de oră, o jumătate maximum, asta dacă sunt băieţii încinşi. Dar după aceea nu mai poţi uita câte zile ai... Şi atunci o să ai motive să nu te mai epilezi şi să treci în tagma Anti-Divei! Cu arme şi muniţii! Că oricum o să te simţi mizerabil, o să te simţi un gunoi, un nimic, o scursură... Şi de ce toate astea... de dragul unei declaraţii la ziar. Merită oare o secundă de glorie să plăteşti toată viaţa pentru ea...

(Aşa povestea Jeni despre fratele dumneavoastră. Dar Jeni e doar o femeie de serviciu...)

BÂRFA NO. 2

DIVA & CURĂŢĂTORUL

Cică un alt serviciu pe care i-l făcea fratele domniei voastre Divei, era să şteargă urmările aspectelor neplăcute ale vieţii ei. Odată umbla vorba că s-ar fi îmbătat şi s-ar fi

luat de un băiat într-un bar. Băiatul era aşa de speriat că celebra Diva l-a băgat tocmai pe el în seamă, că era paralizat şi nu a reacționat. Diva, băută fiind, a luat atitudinea băiatului drept frondă şi rezistență la farmecele ei şi a înfipt în el, cu toată puterea, coada unei lingurițe de amestecat cocktail-urile, pe care o înşfăcase în grabă de la bar. Din fericire, a trecut pe lângă ficatul băiatului şi acesta a scăpat doar cu o săptămână de spitalizare. Se pare că cel care a muşamalizat tot incidentul, a fost tot fratele dumneavoastră. El l-ar fi plătit pe unul să spună că el a făcut-o şi pe băiat să declare acelaşi lucru. Din fericire, nu era multă lume în club, că era către dimineață.

Treaba asta mi-a povestit-o şoferul de atunci al Divei, care era şi el acolo şi care între timp a ajuns travling ist.

BÂRFA NO. 3

FURNIZORUL DE PRAFURI

Toată lumea spune că apetitul Divei pentru sex este alimentat de prafuri şi că ea de fapt nu este nimic mai mult decât o cocainomană foarte frumoasă şi că toată starea ei de agitație şi de nervozitate este dată doar de intervalul de timp dintre două doze. Se pare că prezența fratelui dumneavoastră îi făcea bine şi din acest punct de vedere! Că după ce apărea el ea era mai calmă.

Sunt şi unele bârfe care susțin că doar îi plăcea foarte mult sexul cu el şi că asta ar fi calmat-o. După cum sunt unii care susțin ambele ipoteze.

BÂRFA NO. 4

FRAȚI PE JUMĂTATE?

Am auzit, nu o să vă vină să credeți, că de fapt ei erau frați şi anume că mama Divei ar fi avut o relație cu tatăl fratelui dumneavoastră. Asta numai dumneavoastră, domnule Comandant, puteți verifica, dacă considerați de cuviință şi de interes. Dacă cel de-al doilea soț al mamei

dumneavoastră a avut sau nu o relație cu mama Divei, care mama Divei a murit în incendiu.

Acum eu nu vreau să vă necăjesc inutil dar cică tocmai de aceea şi-ar fi pierdut Diva familia... Fiindcă mama ei vroia să dea pe față relația cu cel de-al doilea soț al mamei dumneavoastră! Şi atunci acesta ar fi pus pe cineva să dea foc şandramalei familiei Divei, nu înainte de a-l lua pe fratele dumneavoastră la el.

Domnule Comandant, Nu ştiu ce din toate aceste bârfe trebuie crezut, cert este că Diva avea o relație foarte apropiată cu fratele dumneavoastră şi că ea mi-a turnat gogoşi, probabil fiindcă ştia că polițiştilor le plac gogoşile... Ceea ce e un mit complet fals. Numai polițiştilor americani le plac gogoşile şi asta numai conform filmelor americane. Unii colegi de la Londra fuseseră în State la schimb de experiență şi mi-au spus că nici vorbă de gogoşi. Sau, în niciun caz, mai mult decât mâncăm noi covrigi „Braşov” cu sare şi mac. Caz în care se poate spune că Diva mi-a vândut braşoave în loc de gogoşi.

Deci, eu cred că această Diva are un rol în moartea fratelui dumneavoastră, un rol important. Şi nu e aşa cum a spus ea că el e cel care a împins-o într-o viață promiscuă. Dacă erau frați, era o poveste. Dacă erau amanți, era alta. Cert este că toate aceste poveşti au ceva în comun. Ei doi însemnau mult unul pentru celălalt. Nu ştiu dacă dumneavoastră ştiați asta şi cu siguranță cumnata dumneavoastră nu ştia. Dacă presupunem că ştia sau bănuia, atunci şi cumnata ar trebui luată serios în colimator.

Dar cred că vă dați seama că dacă această poveste răzbate în presă, este un subiect care va dubla toate tirajele pe timp de două luni cel puțin. Ceea ce înseamnă foarte mulți bani pentru foarte multă lume.

„Fratele comandantului şi Diva”.

Jurnalista ar putea chiar să îşi câştige premiul ăla al ei cu un subiect ca ăsta. Din poveste ar avea de câştigat în mod clar şi Anti-Diva, ca să-i spun şi eu aşa.

Pentru ea ar putea fi o platformă bună. Pe de altă parte, Mustăcioasa ar fi putut să îi prescrie sau chiar să îi dea lui medicamentele care să-i accelereze ritmul cardiac. Deci ar fi putut avea şi o contribuție directă.

Poate că Mustăcioasa ştia că Diva urma să se vadă cu fratele dumneavoastră şi ea a uneltit ca el să moară în brațele Divei. Atunci totul ar fi ieşit la lumină...

Tot nu se explică însă de ce au primit toate acest mesaj.

9

În care apare bunica locotenentului Dada, moartă şi îngropată de 30 ani. Ea îl avertizează pe Dada, să dea bir cu fugiții fiindcă nimic bun nu îi va aduce această anchetă, nu înainte însă de a-i aminti că a făcut pipi în pat până la vârsta de şcoală. Câteva capitole mai încolo vom vedea dacă morții au dreptate sau nu.

Să trăiți!

După cum v-am spus mi-am făcut programare la Ghicitoare, ca să văd dacă reuşesc cumva să o fac să spună mai multe pe banii mei (ştiu că mi-i decontați) şi în mediul ei. Este, după cum bine vă dați seama, o metodă total neortodoxă dar şi asta e o investigație „specială”, din care lipsesc în mod oficial ancheta şi cadavrul.

În această ordine de idei trebuie să vă spun că băieții de la morgă fac presiuni asupra mea. Mai intense cei care nu ştiu al cui frate e cadavrul – sună aiurea asta... — şi mai voalate, celălalt, aici l-am numit pe medicul Stan, care am înțeles că era bun prieten cu fratele dumneavoastră şi ştia de mult că vă e frate. Om foarte profund şi de bun simț, se vede că e legist!

— Dacă nu a ştiut lumea că sunt fraţi cât el încă trăia de ce ar trebui să afle acum?

Din partea lui avem toată susținerea, dar chiar şi aşa tot va trebui odată şi odată să dăm lucrurile pe față, nu-i aşa?

Am înțeles că tot ce vreți de la mine este să deduc exact circumstanțele morții fratelui dumneavoastră fiindcă nu puteți accepta că e doar un atac de cord oarecare, survenit în timpul unui act sexual... sau nu credeți că e vorba de un act sexual oarecare...

Aştept în continuare rezultatul la expertiza medico-legală, pentru mai multe detalii... Durează cam mult laboratorul, dar nu putem face presiuni că am da de gândit, mai ales că noi, oficial, nu avem cadavru.

Nu ştiu de ce simt nevoia să întăresc mereu asta, cumva mă bulversează faptul ăsta... Mintea mea e obişnuită să gândească numai în rapoarte. Dacă nu am un cadavru, nu am de ce să am rapoarte! Dacă nu am rapoarte, nu am cum să gândesc... De aceea e bine că ați acceptat aceste simulacre de rapoarte. Acum urmează raportul privind „vizita de lucru” la Elena P., Ghicitoarea.

În primul rând, locul nu e deloc aşa cum mă aşteptam. Şi nu mă refer la globuri de cristal şi pisici negre, că nu sunt tâmpit, dar mă gândeam că voi găsi o atmosferă esoterică, draperii, lumânări, poate un craniu pe un raft, semiîntuneric. Nu ştiu exact la ce naiba mă aşteptam de fapt, dar ştiu că am fost oarecum dezamăgit. Cabinetul, sau cum să îi spun, e situat la parterul unei vile interbelice, acoperită cu iederă şi cu o stare de umezeală ce răzbate din pereți. Odată ce ai intrat descoperi o sală mare, dublă, cu pereții lambrisați până la jumătate, de unde continuă un tapet englezesc, în dungi verde-grena.

Tavanul la rândul lui e lambrisat, un fel de imitație a unui tavan pe care l-am văzut la un castel germanic, dar nu mai ştiu dacă la noi sau în Austria. Una peste alta, mult

lemn, foarte mult lemn, ceea ce-ţi dă senzaţia că ai intrat într-un coşciug. Acest coşciug are pe latura lungă geamuri şi pe o latură scurtă, cea de la deschidere, tot aşa geamuri, iar pe o latură lungă din interior, are oglinzi. Şi cu toate acestea e întuneric! Cred că iniţial a fost sală de balet sau cam aşa ceva, fiindcă îmi puteam imagina o bară şi fetiţe în tutu care fac exerciţii.

— Da, exact asta a fost, o şcoală de balet... jos se repeta, la primul nivel stăteau fetele şi erau şi sălile de clasă pentru pregătirea teoretică, fiindcă era o şcoală de balet profesionistă, cu internat. Deasupra stăteau proprietarii. Doi balerini ruşi, care ţinuseră afişul mulţi ani la Balşoi. Erau bunicii mei.

Domnule Comandant, vă dau cuvântul meu de onoare, că mi-a căzut inima în pantaloni când am auzit asta. Şi doar mă ştiţi că m-aţi trimis în tot felul de misiuni. Am tras în oameni, i-am văzut cum mor, o dată am crezut că mor şi eu, dar niciodată până acum nu am ştiut ce e frica.

Faptul că am vizualizat fetiţele acelea în sala de balet, e una! Oricum, suficient de ciudat pentru unul ca mine, care nu se poate plânge neapărat de lipsa imaginaţiei dar nici de excesul ei. La compuneri luam mereu un şapte chinuit, rotunjit de la un şase şi ceva. Aşa că fabulaţia nu e punctul meu forte. Ceea ce e bine pentru un poliţist. Cred... Dar când am mai auzit-o pe Ghicitoare că îmi confirmă gândurile din cap, mi-a venit să o iau la sănătoasa cât mă ţin picioarele mele lungi de 1,30... Numai gândul că femeia asta ştia că îmi vine să fug m-a împiedicat să o fac.

Cum aş mai fi putut eu continua investigaţia după aceea, ce credit aş mai fi avut în anchetă, fie ea şi neoficială, dacă mi-ar fi sfârâit acum pământul sub picioare... dar jur! Asta aş fi făcut.

În loc de asta am înghiţit încet şi am încercat să mă concentrez pe respiraţie, aşa cum am fost învăţat la Londra

de Sensei John să facem când suntem într-o situație dificilă. Şi eu eram într-o situație dificilă, că nu e uşor ca polițist să îți dai seama că cel pe care teoretic îl investighezi ştie cum îți flutură ție gândurile în cap...

Ca să îmi dau timp să mă adun, am întrebat-o de familia ei.

— Domnule, nu ai venit aici ca să afli despre familia mea. Nici măcar ca să afli despre familia ta, aşa cum vin cei mai mulți. Eşti aici ca să afli despre felul în care a murit o anumită persoană. Acum o să mă întrebi de unde ştiu că a murit. Ei bine, ştiu. Ți-am spus că era un client de-al meu. Era de mult un client de-al meu şi l-am avertizat că urmează să moară... I-am spus chiar şi ce să facă să evite acest sfârşit. Dar se pare că el a vrut să moară. I-am spus chiar şi care sunt femeile care vor fi implicate în moartea lui şi nu m-a crezut.

I-am spus chiar şi deznodământul anchetei şi iarăşi nu m-a crezut. Dar înainte să continuăm cu această discuție aş vrea să vă spun că e alături de dumneavoastră, în partea stângă, o femeie mică de înălțime, adusă de spate, foarte slabă şi cu un nas coroiat. Aş spune că seamănă cu vrăjitoarea cea rea doar că are cel mai frumos zâmbet posibil. Şi vă învăluie cu iubire. Spune că o cheamă Frosa.

(Domnule Comandant, femeia asta poate omorî pe cineva fără pastile şi fără sex, doar vorbind. Mi-a descris-o de-a fir a păr pe bunica din partea tatălui meu, care m-a crescut până când eu am mers la şcoală şi ea în groapă. Sau cel puțin până acum cinci minute credeam că a mers în groapă... Fir-ar a naibii de treabă! Nu suport oamenii ăştia care îmi zdruncină convingerile! Eu ştiu foarte clar ce se poate şi ce nu şi asta nu se poate! Probabil a aflat despre bunică-mea de undeva, s-o fi informat de data trecută şi acum vrea să mă bulverseze ca să mă poată manipula, cine

ştie ce implicare are în povestea asta cu fratele dumneavoastră...)

— Domnule polițist femeia asta vă spune aşa: „Dădiță, să fii cuminte şi să mănânci tot că dacă nu, Frosa ta nu te lasă să mai dormi cu ea în pat şi apoi iarăşi o să uzi cearceaful şi de acum Dădiță eşti băiat mare. Mare şi prost... că eşti băgat până în gât într-o problemă din care nu ai nicio scăpare! Ar trebui să fugi, Dădiță, cât vezi cu doi ochi, să laşi totul baltă. E mai mare căciula decât capul tău... şi Dada ta nu mai e cu tine să-ți dea lumea întreagă şi un petec de cer pe deasupra...”

(Domnule Comandant, am început să plâng ca un copil şi vă jur că nu aveam nicio intenție să aflați că făceam pipi în pat de frică şi nici că bunica mea m-a lăsat să dorm cu ea în pat până la şapte ani! Dar am vrut doar să vă dovedesc că nu sunt nebun şi că femeia asta chiar are nişte puteri... Expresia aceea „îți dau lumea întreagă şi un petec de cer pe deasupra” era expresia bunicii. Aşa definea ea o iubire fără margini, era, dacă vreți, felul ei de a defini indefinibilul...)

Ghicitoarea se uită la mine sau înspre mine sau prin mine. M-aş fi aşteptat să fie mulțumită, ca şi când ar fi repurtat o victorie asupra mea. Recunosc că eu unul aş fi fost încântat în locul ei, dar ea, nu. Doar stătea şi asculta, foarte concentrată la ceva ce îi spunea „Dada” mea, moartă acum aproape 30 de ani.

Sau poate că vroia să se asigure că nu ascult de sfatul bunicii şi că vreau să continui. Sigur că vreau.

Abia acum devine interesant. Dacă femeia asta ştie ce şi cum cu morții de acum un sfert de secol atunci probabil că poate să mă lămurească şi cu cei proaspeți...

— Aş vrea să îmi spui ce i-ai spus victimei ultima oară când a fost aici şi mai ales ce s-a întâmplat în data de 17 martie, pentru că eşti singura care nu a catadicsit să îmi dea un răspuns.

— A, deci e conform profeției. Sunt cinci femei implicate. Pe toate le cheamă Elena P. Eu sunt una dintre ele.

— Despre ce profeție vorbești?

— Cea pe care i-am spus-o și lui de nenumărate ori...

(Domnule Comandant, așa mă enervează femeia asta că nu mai pot! Pur și simplu îmi vine să fumez ori eu m-am lăsat de patru luni și cinșpe zile... Pe cuvântul meu, că dacă am urât ceva în viață, asta am urât!

Profeții și ghicitori și tot felul de scheme din astea... Îmi cer scuze, când mă enervez încep să vorbesc așa cam suburban... asta cu „scheme” o am de la un prieten din copilărie care s-a visat fotbalist și a rămas numai cu asta, cu scheme. Că după 15 ani de fotbal, a făcut o hepatită și s-a terminat. Deci, nu știu ce să mai cred, să o cred, să nu o cred... sunt complet bulversat dar trebuie să aflu ce are de spus. Chiar dacă sunt minciuni sau invenții, trebuie să mă lămuresc. Ăia de la Londra nu lăsau niciodată o pistă necercetată pentru că spunea șefu' York că mintea unui om nu ține niciodată cont de mintea altui om și că ce unuia i se pare imposibil, altcuiva i se pare banal. Mi s-a părut interesant cum a spus „lui” când s-a referit la fratele dumneavoastră. Nu sunt ghicitor, dar parcă în acel „lui” era mai mult decât un simplu client...)

— Deci știți că s-a întâmplat ceva grav și nu vreți să mă ajutați... Vă pot acuza în cazul ăsta...

— Moartea nu e ceva grav. Și cine spune că nu vreau să vă ajut? Depinde însă ce tip de ajutor vreți.

— Pentru început unul în care dumneavoastră îmi spuneți ce ați făcut în seara zilei de 17 martie și dacă v-ați văzut atunci cu victima.

— Era mort când am ajuns.

— Nu știu de ce am impresia că așa vor spune toate.

— Poate că toate au dreptate.

— Și atunci cine sau ce l-a omorât?

— Liftul.
— Liftul?
— Da.
— Era ceva în el, cineva? Ce e cu liftul ăsta pe care-l pomeniţi...
— Da şi nu-l pomenesc numai eu...
(Nu i-am mai confirmat sau infirmat nimic. Deja mă simţeam în postura unui caraghios. Ba cu bunică-mea, ba cu liftul, mi-e şi ruşine să vă relatez asta, dar acum ne cunoaştem de suficient timp ca să consideraţi că nu vreau să îmi bat joc.)
— Haideţi să o luăm de la capăt, spuneţi-mi ce vreţi, ce ştiţi, ce puteţi, ce intuiţi, ce vedeţi, orice, legat de subiectul serii de 17 martie a.c. Plecând de la acel mesaj pe care l-aţi primit. Ştim că l-aţi primit, toate mesajele erau în telefonul victimei.
— Nu am negat. Nu mi-e frică de dumneavoastră, nu am făcut nimic rău.
— Bine, atunci haideţi să faceţi ceva bun! Ajutaţi un poliţist la ananghie.
— V-a expirat ora.
— Nu-i nimic, mai plătesc una.
— Nu pot, am pe altcineva. Ne vedem mâine, la aceeaşi oră. Dar nu aici. Faceţi cumva să intrăm în clădirea aceea. Să vă duc la lift şi apoi mai vorbim.

10

În care aflăm că Diva şi Mustăcioasa s-au păruit în public la marele bal de caritate, dar şi că Jurnalista ar putea fi legată prin sânge de victimă. Cât despre locotenent, încet dar sigur, se pare că îl scoate din minţi pe comandant.
Să trăiţi!
Astăzi a venit călare peste mine Elena P. – Jurnalista.

Era excitată rău. Transpira, vorbea mai repede ca de obicei, din cauza asta gâfâia, dădea din mâini... Vroia musai să îi dau ceva cu ce să „iasă în presă”, aşa a zis ea, ca şi când presa asta ar fi o budă... Adevărul e că şi atunci când prinde presa o purgaţie... Sper numai să nu fie subiectul nostru obiectul purgaţiei lor pentru că atunci clar nu mai aflăm nimic. Ne sperie toţi peştii...

Pe măsură ce mă gândesc mai mult la acest caz sau necaz, dacă e să o parafrazez pe Casnică, îmi dau seama că trecutul fratelui dumneavoastră e cheia. Ştiu că mi-aţi reproşat că scormonesc cam mult şi fără sens prin el, dar eu chiar am o intuiţie că în trecutul victimei se află toate cheile. E un trecut bogat şi eu cred că e o mină de aur pentru orice investigator priceput. Ceea ce eu cred că sunt!

Şi dacă e ceva de aflat cred că sunteţi şi dumneavoastră de acord, domnule Comandant, că e mai bine să aflu eu înaintea presei. Am să fac o paranteză, domnule Comandant, şi să vă spun că m-am frământat dacă e bine să scriu „domnule comandant” cu majusculă sau cu literă mică. Ei bine, eu cred că dacă Dumnezeu pentru credincioşi se scrie peste tot cu literă mare şi dumneavoastră pentru subalterni trebuie să fiţi grafiat la fel... Revin la raport.

I-am promis că îi dau şi eu ceva „laxativ” pentru presă dacă şi ea îmi dă ceva. Dacă îmi dă lămuriri despre cum stătea treaba între ea şi victimă. Până la urmă câte genuri de relaţii pot fi între o fată tânără şi un bărbat mai în vârstă, dar cu o anumită reputaţie...

— Ori îţi era amant, ori îţi era peşte! Şi doar aşa ca să mai îndulcesc, am adăugat într-o doară:

— Ori îţi era tată...

Când am pomenit cuvântul tată, mai să cadă jos.

— Era tatăl tău? Vreau să zic e tatăl tău? Asta e?

Mereu mă încurc în timpi. Teoretic „e” în continuare din moment ce nu s-a anunțat moartea lui nicăieri şi nu avem o văduvă...

Culoarea păleşte în continuare, conturul i se pierde în decor şi leşină. Noroc că eram în parc şi nu a băgat nimeni de seamă, a părut că s-a întins pe iarbă. I-am tras două perechi de palme ca la carte. A deschis ochii.

Am dat fuga şi i-am luat o apă şi şi-a revenit.

— Dacă îți spun ce ştiu despre acest om, îmi promiți, în scris că îmi dai mie exclusivitatea a orice ar însemna povestea asta?

— Nu în scris. Că nu pot. Dar îți promit eu că îți dau.

(Inutil să precizez, domnule Comandant, că nu aveam de gând să-i dau nimic mai mult decât i-am dat până acum, adică două palme şi o sticlă cu apă...)

— Va trebui să mă bazez pe cuvântul unui om pe care nici măcar nu-l cunosc? Care pe deasupra mai e şi „caraliu”?

— Vorbeşte frumos! Te bazezi pe intuiția ta de jurnalist, pe fler, ce îți spune flerul tău?

Şi-a terminat de băut apa foarte încet. Parcă îi şi vedeam celulele corpului cum îi absorb picătură cu picătură lichidul magic din sticlă. Vedeam cu ochiul liber cum se colorează, cum devine vie din nou. Apa şi ideea că ăsta ar putea fi peştele cel mare.

— Cred că era tata. Nu sunt sigură. Începusem să stau cu ochii pe el, să-l urmăresc. Totul a plecat de la un căcat de articol pe care-l aveam de scris, despre Diva. În mod normal nu e treaba mea, dar colega de la monden era plecată să facă un avort scurt, că ei i se întâmplă des, probabil e de la meserie. Ea rămâne gravidă că scrie despre flirturi. Iar eu mă sinucid că scriu despre morți, răniți, accidente, căzuți în piscină în timp ce violau capra vecinului şi altele... Deci aveam de scris un articol despre Diva şi trebuia şi să verific

băiatul de la DTP să văd dacă îi scosese toate impuritățile de pe față. Ziarul are contract cu ea, dacă apare altfel decât perfectă, o pierdem de clientă. Şi vă dați seama că nu vrem asta.

Diva de Photoshop e adevărata Diva, cea pe care o ştie lumea. Aia de se culcă seara în patul ei e doar un purtător imperfect al imaginii Divei. Mereu mă întreb dacă acest fel de a fi într-un fel pe sticlă, pe ziar şi aşa mai departe, nu e de fapt o formă foarte rafinată de schizofrenie. O schizofrenie acceptată şi adulată de societate. Eu cred că Diva de asta nici nu o să facă niciodată copii, fiindcă nu mai are identități disponibile.

Oricât de mare ar fi nebunia cuiva nu poate suporta o sumedenie de personalități la infinit. Că doar şi Dr. Jekyll şi Mr. Hyde au fost doi şi nu douăzeci. (Aici s-a uitat la mine să vadă dacă ştiu despre cine vorbeşte, că doar polițistul e prin definiție prost şi incult... Şi-a dat seama că ştiu şi că m-am prins de presupunerea ei cum că aş fi un idiot!)

— Sigur, odată cu dezvoltarea tehnologică nebunia a primit puteri noi, a fost precum calul lui Făt-Frumos, care a mâncat jar şi din gloabă a devenit înaripat. Ca atunci când omul stătea ca fraierul şi se uita la foc, sau în ochiul de apă. Nu prea avea de unde să dezvolte personalități. Ăla care vâna, era ăla care mânca şi ăla care sărea pe femeie era ăla care propăşea... Totul se consuma pe loc... Pe când acum ai atâtea oferte de a fi cineva câte variante de cablare şi transmisie ai. Eu chiar cred că sateliții sunt cu adevărat nişte mari generatoare de personalități. Şi mai cred că, undeva pe drum, semnalul se amestecă şi personalitățile se combină, la infinit. E ca o replică a combinațiilor genetice! Aşa cum genele se tot amestecă, aşa se amestecă şi personalitățile noastre transmise digital, prin satelit, fibră optică sau orice altceva. Fiecare e-mail, fiecare accesare a internetului îți dă acces la a fi altcineva, mereu altcineva.

Într-un fel asta e bine, sau ar putea fi, dacă am ajunge să nu ne mai ataşăm atât de imaginile noastre. Ar putea fi ca la rochii, ai una, o speli, o calci, o îngrijeşti, o pui seara pe sârmă şi o iei dimineața din nou. Dacă ai o sută, deja nu îți mai pasă de ele. Dar e ciudat că atunci când vine vorba de personalități, cu cât ai mai multe, cu atât le iubeşti mai mult, aşa ca pe un personaj colectiv.

(Domnule Comandant, M-a amețit, dar în acelaşi timp m-a fascinat şi nu am oprit-o. Eram curios pe de-o parte să văd unde duce teoria iar pe de alta încă rumegam în cap informația că fătuca asta ar putea fi nepoata dumneavoastră, oarecum... respectiv copilul nelegitim al fratelui după mamă.)

— Foarte interesant, nu e de mirare că vrei să te sinucizi. Gândeşti prea mult, ştii prea multe fără nicio ordine. Să revenim. Cum ai ajuns la ideea că victima ar putea fi tatăl tău?

— Mărisem mult poza cu Diva ca să verific să nu fi rămas nici urmă de imperfecțiune pe chipul celest şi atunci mi-a sărit în ochi, un bărbat care era puțin în dreapta spate. În poza respectivă, zâmbea. Şi zâmbea exact ca mine. M-am uitat cu atenție la el. Era indiscutabil că semănăm. Pe mine mereu m-a enervat că nu am ştiut cine e tatăl meu. Dar mama nu a vrut niciodată să îmi spună. Cât am fost mică mi-a spus că a murit, dar apoi într-o bună zi a venit la uşă un curier cu un cadou foarte frumos. Era un calculator. Primul meu calculator. Pe vremea aceea nu erau aşa de multe şi de ieftine ca acum şi mama din lecțiile de pian nu îşi putea permite să îmi ia. Iar eu plângeam după net şi mergeam mereu la net-caffé-uri. Şi mama era disperată pentru că vedea acel loc ca pe unul al pierzaniei. Nu ştiu ce îşi imagina ea exact că e un net-caffé, am vrut să o duc să vadă dar era terorizată. Parcă îi spuneam că o duc în

Purgatoriu. Şi din cauza asta ajunsese mama, draga de ea, să-şi dorească un calculator mai tare decât îmi doream eu!

(Zâmbeşte şi acum, fie că eram influențat de ce îmi spusese, fie era doar un adevăr izbitor pe care nu-l observasem până acum, cert e că... seamănă!)

— Adică mama se gândea că dacă tot e să se întâmple ceva diavolesc cu copilul ei, măcar să se întâmple sub ochii ei de mamă. Are ea ideea asta a ei că atâta vreme cât se uită la mine nimic rău nu mi se poate întâmpla! De parcă aş avea în continuare trei ani şi viața mea ar fi o mare groapă cu nisip. Şi atunci când a apărut calculatorul, am ştiut că e de la tata, deci că tata trăieşte. Ea nu mi-a spus, eu nu am întrebat dar am ştiut. Şi ea a ştiut că ştiu. După cum a ştiut că dacă va apărea calculatorul acela în casa noastră eu voi şti că ea m-a mințit tot timpul şi că tata trăieşte. Dar vezi tu, domnule caraliu, aşa de mult mă iubeşte încât a fost dispusă chiar să rişte să îi întorc spatele, dar să mă ştie în siguranță.

— De ce să-i întorci spatele?

— Eram o adolescentă care aflase că taică-său trăieşte deşi maică-sa îi spusese mereu altceva. Poveşti cu tați. Care mureau în condiții eroice. Propriu zis cred că mi-a servit toată literatura şi istoria universală cu tata în rolul principal. Ba se lupta cu nemții, ba era singur pe o insulă. Evident, asta când eram foarte mică... Şi aflu brusc că tata trăieşte, ba mai mult chiar, s-ar putea să nu fie prea departe. E interesant însă că nu mi-a trecut prin cap, până în acea zi, să-l caut. Am petrecut ore în şir pe net, am citit sute de articole cu Diva, al cărei apropiat el era, am făcut facultatea de jurnalism şi totuşi, până în acea zi, niciodată nu îmi căzuseră ochii pe acest om, însă după aceea, parcă oriunde mă uitam, dădeam de el. Ajunsese imposibil să deschid un ziar, să văd un interviu la tv, o prezentare de modă, în care să nu dau de el. Şi culmea, parcă pe zi ce

trecea începeam să semăn din ce în ce mai mult cu el. La început am crezut că mi se pare, că e mintea mea care îşi bate joc de mine şi îmi compune imagini eronate. Până când, într-o zi, la vreo cinci luni sau poate mai mult, la jumătate de an după ce găsisem poza în ziar, o colegă mi-a zis, având în mână ziarul nostru cu o poză de-a lui şi o poză de-a mea alături:

— Elena, tu cred că eşti copilul bengosului ăsta, nu ştiu de ce te mai chinui pe aici prin redacție...

Toată lumea a râs.

Aceea a fost clipa în care jurnalista din mine şi posibila fiică din mine, şi virtuala orfană din mine, şi toate acele personalități despre care vorbeam, şi-au dat mâna şi au spus „Trebuie să ştiu", fiecare vroia să ştie, adevărul cu „A" mare, adevărul jurnalistic, adevărul de fiică, de orfană. Era oare unul şi acelaşi? Trebuia să aflu.

„Trebuie să aflu" devenise refrenul vieții mele, mă culcam cu asta, mă trezeam cu asta. Pe vremea aceea încă nu mă apucaseră accesele de sinucidere.

Am început să-l documentez jurnalistic pe internet.

Am fost surprinsă să aflu câte articole despre el apăreau, cele mai multe legate de Divă şi de politică. Am făcut o listă cu locurile pe care le frecventa. Din păcate, în unele dintre ele nu-mi permiteam nici să trec de portar cu „ținuta lui obligatorie", başca să beau un suc.

Dar a început să îmi placă treaba asta. Mă umplea profesional. Scriam pentru ziar un articol despre femeia care şi-a mâncat copilul, dar apoi investigam identitatea unui om care s-a dovedit absolut fascinant.

Era prezent în toate mediile. Îl găseam la serate literare la „Casa Scriitorilor", la conferințe despre iluminare, la emisiunile de televiziune ale Divei, la întâlnirile politice ale diverselor partide, aflate în opoziție.

Omul ăsta părea să fie prietenul tuturor. Toată lumea îl accepta în preajmă. De ce? Cum reuşea? Nimeni nu spunea ce e cu el, ce rost are, cu ce se ocupă! L-am urmărit cu mare atenție la o emisiune a Divei în care era scris pe burtieră, că e analist. La o emisiune de dezbatere politică era trecut tot aşa, analist. Analist de ce? De monden? De politic? De economic? Era analistul absolut? „Marele analist alb”. Se îmbrăca mereu în costume albe. Alb, alb bej, alb-crem, alb nisip, alb cu dungi fine, aproape imperceptibile, bej. Dar erau mereu albe. Şi ce mi-a atras atenția era că purta mereu acelaşi papion. Aproape că aveai impresia că de fapt poartă toate aceste costume doar ca să poată purta acel papion. Costumul era mereu altul, foarte modern, dar papionul era mereu acelaşi. Mi-a trecut prin cap că trebuie să fie ceva cu acel papion. Conținea ceva, filma cu el, înregistra... De ce un om aşa bogat ca el, care dădea atâția bani pe haine, să poarte mereu acelaşi papion...

— Cel mai probabil, avea mai multe la fel...

— Posibil...

(Din câte îmi aduc aminte, nu era papionul împrăştiat printre hainele aruncate pe lângă pat... O să mai verific.)

Când s-a anunțat „marele bal” anual de caritate, acela care se ține în fiecare an, am rugat-o pe colega mea de la monden să mă lase să mă duc în locul ei.

Problema era că la acest bal erau acreditați jurnaliştii din anii trecuți şi aveau baza de date a figurilor, cu alte cuvinte nu doar numele erau o problemă, ci şi fața. Aşa că nu puteam intra. Dar am reuşit să vorbesc cu o prietenă, care avea o cunoştință care lucra la garderobă şi a fost dispusă să îşi ia o zi liberă şi să mă lase pe mine în locul ei. Asta însemna că pot intra dar şi că trebuia să stau proțăpită la garderobă, ca să nu o las pe femeie fără slujbă. Fiindcă oamenii ăştia caritabili nu sunt dispuşi să aştepte nicio secundă când e vorba de un amărât care îşi câştigă pâinea.

Sunt grețoase balurile de caritate, absolut grețoase.

Nu sunt altceva decât o adunătură de cuconet dornic să-şi etaleze rochiile şi poşetele şi ceasurile şi bijuteriile...

Fiecare dintre ele în parte şi în particular, dacă ar vrea, ar putea să facă mai mult decât reuşesc ele să facă împreună, dar ce rost are „fără să ştie stânga ce face dreapta”?

A avut mama o elevă a cărei mamă era una din gaşca asta de sclifosite în căutarea unui sens al vieții conex unui cec cât mai baban. Mamei îi plăcea să facă pian, o destindea şi o bucura. De cele mai multe ori uita de timp şi, în loc să stea o oră şi jumătate, stătea cu fata două ore sau două ore şi un sfert. Ei bine, această cucoană putred de bogată şi putredă în general, îi plătea mamei la centimă! Împărțea tariful unei ore în patru şi îi plătea un sfert de oră în plus. Mereu comentam şi mama spunea că sunt nedreaptă, că femeia nu e decât corectă. Mie corectitudinea asta mi se părea meschină, dar poate că aşa oi fi fost eu, mai afurisită. Oi semăna cu tata, oricine ar fi el.

Ajung la bal, la garderobă. Asta în sine a fost o experiență de viață. Era sfârşitul lunii noiembrie, toate cucoanele aveau blănuri. Şi îmi dădeau o mie şi una de indicații cum să le pun:

— Ai grijă fetițo, nu mi-o pune lângă calorifer... nici lângă o haină prea parfumată că ia alt parfum şi nu vreau... Un umeraş cu capete de catifea nu ai, că îmi zgârii căptuşeala şi e din mătase naturală...

E adevărat că fiecare blană din aia e echivalentul a cât câştigă o familie modestă pe un an de zile dar chiar şi aşa, să le tratezi ca pe sfintele moaşte după ce din dorința ta au fost măcelărite bietele animale... Aveam la garderobă vreo 500 de vulpi polare, peste o mie de vizoni, nurci cred că erau cam la vreo 2000, până şi un urs, care însoțise un domn american, trecut bine de prima tinerețe, care venise la brațul unei minore.

...Bine, recunosc, eu sunt vegetariană şi nu suport să văd animale moarte. Nu am nicio poşetă din piele, nicio curea din piele, nicio haină, nimic, decât numai bocanci, fiindcă nu pot sta încălțată iarna în plastic 12 ore, dar vara port numai pantofi din pânză.

— Să revenim la bal...

— Vreau să ştii că le uram din start pe cucoanele astea cu blănurile lor. Cu atitudinea lor de bune samaritene, cu teama lor de a îmbătrâni întipărită pe figură, cu veşnicele lor discuții despre sala de fitness, despre diete, liftinguri şi alte alea. Şi această mare de găini gureşe a tăcut de două ori. Prima dată când a venit doamna care poartă blana ce nu se lasă la garderobă şi pentru care a suferit numai cea care o purta.

— Elena P. – Mustăcioasa?

— Da. Mustăcioasa sau Maimuța cum o numeşte presa. Ea nu avea blana peste blană, aşa că s-a dezbrăcat imediat de paltonul gri perle, foarte frumos şi foarte fin, şi de fularul coral şi mi le-a lăsat fără nicio indicație, cu foarte multă naturalețe. Era singura haină care nu era din blană! Exceptând-o pe a mea care nu era la vedere. O ştiam pe femeia asta din ziare. M-a frapat că pe ea, pe Diva şi pe mine, ne cheamă la fel!

Fiind în mod clar atât de diferite, mi se părea nedrept să ne cheme la fel. Dar până în clipa aceea nu mi-a fost deloc simpatică Mustăcioasa, decât în măsura în care era oponenta Divei, care mă călca pe nervi. Dar atunci m-a cucerit pe loc. Bine, a contat şi faptul că i-a şters Divei machiajul de pe față.

— Cum adică?

(După zâmbetul ei se vedea că încă şi acum mai savurează scena. Nu-mi aminteam să fi citit despre asta prin ziare cu toate că de când cu povestea cu fratele

dumneavoastră am reluat toată arhiva istoriei dintre cele două muieri puternice.)

— Mi-a plăcut mult asta! A fost o scenă de toată frumusețea. Am avut noroc că toată s-a petrecut chiar la plecare, la doi paşi de garderobă. Diva, în trecere, i-a spus Mustăcioasei ceva, o răutate, nu pot spune că am auzit cu urechile mele ce, dar am înțeles că ar fi întrebat-o de ce nu şi-a lăsat blana la garderobă, îi e frică să nu i-o fure cineva... ceva de genul ăsta... Şi atunci Mustăcioasa a atacat-o pe Divă cu... scuze, dar nu mă pot abţine să râd, a atacat-o cu un şervețel demachiant. I l-a şters peste față într-o fracțiune de secundă. Astfel încât a lăsat la vedere exact porțiunea de față în care se vedea că avusese vărsat de vânt.

Adică cred că era vărsat de vânt cu toate că la fel de bine ar fi putut fi arsă cu țigara, că erau destul de mari găurile.

Ce m-a frapat a fost gestul cu care Mustăcioasa a făcut acest lucru, un gest fin, blând, parcă ar fi fost o mamă care încerca să îi şteargă fiicei de pe față murdăria lumii. Evident că Diva a reacționat brutal, i-a prins mâna şi i-a imobilizat-o ca într-o cătuşă, apoi i-a smuls cu cealaltă mână şervetul după care a urlat:

— Fără fotografii! Cine fotografiază azi, mâine e mort!

Jurnalista râde încântată.

— Replică menită să facă istorie, pentru că dacă fotografii s-au făcut, îți dai seama, ele însă nu au apărut în presă din cauza patronilor care sunt nişte speriați de bombe. Preferă să se pună bine cu Diva care le furnizează zi de zi câte-un subiect. Ba o nouă achiziție, ba o ceartă printr-o parcare, ba vreun gest obscen, ba vreo bârfă pe care ea o află şi nu o poate spune în emisiune dar o împrăştie în presă... Aşa că decât să publice o dată o poză cu Diva fără machiaj şi să aibă un tiraj enorm, dar să rămână fără găinuşa cu ouăle de aur, au preferat să îi respecte decizia. Însă de titrat această

replică genială, au titrat-o toate ziarele, au preluat-o toate fluxurile, a ajuns inclusiv în America, ca fiind o mostră gravă de încălcare a drepturilor presei...

Dar ce contează ce zice America, aici noi facem legea şi legea e că ce vrea Diva e lege.

Şi uite-aşa, a rămas vorba asta în toate redacțiile „Cine fotografiază azi, mâine e mort!”.

Dar să revin la motivul pentru care am fost garderobieră o seară.

— N-ar fi rău...

— Domnul în costum alb a apărut singur, fără să însoțească nicio damă. A trebuit să recunosc că omul e carismatic. Are un farmec pe care i-l simți de când intră într-o încăpere. Dacă e tatăl meu, eu din păcate nu am moştenit acest farmec. Nu am perceput acest aer care-l învăluie atunci când l-am văzut la televizor, sau în fotografii dar „în persoană” emană ceva ce pare virilitate în stare pură. Filosofia mea de viață îmi spune că fiecare dintre noi ne naştem cu un scop, asta e ideea generală la care am ajuns şi mi-e foarte uşor să deduc scopul prietenelor mele, al oricărei cunoştințe sau chiar al necunoscuților. Numai scopul meu încă nu l-am aflat.

Decât dacă nu cumva scopul meu în viață este sinuciderea. Ei bine, scopul acestui bărbat îmi era clar că e să facă fericite cât mai multe femei. Nu doar să le satisfacă, să le facă fericite. Să te poarte în al nouălea cer şi să te lase acolo să-l aştepți toată viața.

(Foarte lungă pauză. O întrerup eu uitându-mă lung şi ostentativ la ceas.)

— Mi-e foarte uşor să îmi imaginez că mama ar fi putut fi îndrăgostită de acest om, dar el de ea? Mama mea e o ființă minunată, delicată, plină de calități dar este extrem de, cum să spun... ştearsă... ca femeie.

Încercam să mi-l imaginez cu 27 de ani mai tânăr, cum ar fi fost pe vremea când ar fi putut avea loc concepția mea... Poate nu mă crezi dar toate astea mi-au trecut instant prin cap în timp ce el se îndrepta direct către garderobă, să își lase paltonul verde-oliv pe care îl purta pe umeri ca Naşul. Mi-a zâmbit. Şi pot spune, cu mâna pe inimă, că ăla era zâmbetul meu. Şi cred că şi el a gândit, exact atunci, acelaşi lucru. Ca şi când nu ar fi fost de ajuns, şi-a frecat coama nasului cu arătătorul, de trei ori, de două ori în jos şi o dată în sus. Este un gest pe care eu îl fac de câte ori mă simt intimidată, sau am nevoie de puțin timp de gândire.

— Cum te cheamă, zâno?

— Elena.

— Normal, ca pe toate femeile frumoase.

Mi-a dat un bacşiş care echivala cu plata a zece articole. Şi din nou mi-a zâmbit.

Aş fi vrut să fie tata, ca să am un pretext să mă văd cu el. N-aş fi vrut să fie ca să lase cale liberă unei poveşti, alta decât cea dintre tată şi fiică. I-am pus haina într-un cuier aflat cât mai în față ca să o pot mirosi cât mai des. Mirosul acela mă făcea să mă simt în siguranță. M-am simțit atât de în siguranță încât i-am băgat mâna în buzunar. Jur că nu am mai făcut asta cu nimeni. Nu am umblat nimănui în buzunar până atunci şi nici de atunci. Dar era ceva în mine care mă împingea să fac asta, să dau drumul curiozității. Nu ştiu ce. Jurnalista, fata îndrăgostită, fiica geloasă... habar nu am, dar simțeam că în acele buzunare este cheia viitorului şi-a trecutului meu. Am găsit cheile de la maşină şi ceva ce erau probabil cheile de la casă. Nu am stat pe gânduri, am sunat-o pe prietena mea şi am rugat-o să mi le multiplice. Nu i-am spus despre ce chei e vorba, am rugat-o doar să se grăbească. Apoi am stat cu inima cât un purice să nu cumva să vrea să plece. Aşa a început aventura care se tot termină cu diverse tentative de sinucidere. Am să-ți

povestesc cum s-au precipitat lucrurile între mine şi el numai dacă îmi arăți un acord scris că îmi dați exclusivitatea. Tot ce îți mai spun este că atunci când i-am povestit mamei, când am ajuns la „cum te cheamă, zâno?” a oftat, s-a lăsat greu în fotoliu şi a privit în tavan până seara. Dacă nu i-ar fi curs lacrimile întruna ai fi putut crede că murise în urma unui atac de apoplexie.

11

În care se petrec cele mai ciudate lucruri şi aflăm că în telefonul victimei erau doar 47 de Elena P. Mai mult decât atât, victima era şi nu era victimă.

Locotenentul Dada a spus „nu-nu” tuturor acestor istorii verzi şi uscate, chiar dacă nu a arătat-o fățiş.

Domnule Comandant, Lucrurile se complică.

Nu ştiu dacă ați aflat dar Elena P. – Casnica a dat ortu’ popii! În condiții pe care încă nu ştiu dacă să le numesc sau nu suspecte. Am tras nişte sfori şi mi-a fost repartizat cazul mie mai ales că teoretic nu aveam mare lucru pe rol, că oficial povestea cu fratele dumneavoastră încă nu există.

Casnica a fost găsită azi după-amiază de soțul ei. Era întinsă pe pat, ca şi când s-ar fi întins un pic să se odihnească. Era înconjurată de caiete şi caiețele, hârtii şi hârtiuțe, toate acoperite cu scrisul ei frumos, caligrafic.

Sunt de toate, într-un talmeş-balmeş de nedescris. De la transcrieri ale rețetelor găsite pe ambalajele de făină sau mălai, până la sfaturi practice de pe etichetele de la detergenți de rufe. Între acestea poți găsi citate de-ale copiilor ei, diverse mostre de cuvinte pocite aşa cum le pocesc toți copiii înainte de a învăța să vorbească, împreună cu explicația a ce au vrut să spună, versete din Biblie pe care le comenta acel Pastor care a dispărut ca măgarul în ceață. L-am dat în căutare. Cert este că aceste caiete par să

conțină ceva, sau cel puțin aşa cred, că trebuie să îmi pierd ceva timp cu ele şi că s-ar putea să găsesc ceva folositor.

Apropo, am găsit şi transcrierea mesajului pe care i l-a dat fratele dumneavoastră înainte de a muri. Şi am mai găsit un caiețel care părea să fie de dată recentă, pe care scria „Liftul”. Am să mă uit şi peste el. Am să stau de vorbă şi cu soțul ei, să văd ce spune... Şi l-am rugat pe legist să îmi dea cât mai repede raportul.

Deocamdată nu e nimic care să îmi indice vreo legătură între moartea acestei femei şi fratele dumneavoastră, dar parcă nu pot crede că e aşa.

Astăzi Mustăcioasa şi-a anunțat candidatura. Se pare că are destule susținătoare. Mă întâlnesc cu ea, apoi cu Ghicitoarea să mergem în turn. Mulțumesc pentru aprobarea de intrare.

Şi da, vă promit că nu am să sap în trecutul fratelui dumneavoastră doar fiindcă cineva mi-a dat o lopată...

Aveți mai jos transcrierea întâlnirii cu Mustăcioasa.

— Felicitări! Sper să câştigați.

Nu pare deloc fericită. Pare chiar tristă. Speriată.

— Acum că v-ați depus candidatura păreți... speriată.

Vă înspăimântă ideea de campanie electorală?

— Nu. Sunt doar obosită şi mirată, nu tristă... Mi-a venit raportul histopatologic. Vestea bună e că nu am cancer. Vestea proastă însă e că mă transform în bărbat. Cel puțin asta e teoria prietenei mele ginecolog.

Se pare că am un uter care se macină singur. Se atrofiază. Prietena mea e de părere că e din cauză că mi-am acceptat pilozitatea. Faptul că nu mă mai epilez, că nu mă mai străduiesc să fiu frumoasă, l-a convins cumva pe bietul meu uter că eu nu mai aparțin sexului frumos, ci sexului păros. Aşa că dacă această teorie e adevărată, în curând îmi va creşte un penis de toată frumusețea, bănuiesc, având în vedere cât de păroasă sunt. Cu alte cuvinte mă transform în

bărbat. Ceea ce ar însemna că foarte mulți ar scăpa de îngrijorarea că e o femeie care candidează la preşedinție.

(Râde cu poftă. Nu ştiu dacă a fost o glumă sau ce a fost. Cred că ar trebui să dăm ancheta asta pe față şi să pot aplica şi eu metode tradiționale, clasice, de interogatoriu. Ca la manual. Atâta vreme cât nu am un cadavru, o anchetă clară, ele ştiu că îmi pot înşira aici vrute şi nevrute şi eu nu am ce face. Ca dovadă că toate mă poartă după cai verzi pe pereți şi ba mă văd cu ele la cabinetul de ghicit, ba prin parcuri, ba la mama naibii în lift... Mai lipseşte să ieşim la un cico la iarbă verde şi să îmi povestească cum stă treaba cu sindromul P.M. Vă rog mult, domnule Comandant, haideți să găsim o metodă ca să investigăm oficial. Poate mă pot preface că investighez moartea celeilalte Elena P. Şi să mă leg cumva de ea?)

— Deci mă transform, teoretic, într-un bărbat. Nu mă bucură şi nu mă întristează. Mă simt bine în pielea mea.

Asta mă miră cel mai tare, orice mi se întâmplă, orice mi se spune, mă simt bine în pielea mea! Nu îmi dau seama ce s-a întâmplat, ce mi s-a întâmplat. Cât despre alegeri... poate chiar că mă ajută. Țara asta nu e pregătită să aibă o femeie în frunte. Nu e suficient de evoluată ca să accepte o asemenea idee. Nu crezi? Hai nu te bosumfla aşa, glumesc. Adevărul e că sunt şocată.

Abia am plecat de la ea şi am venit aici aşa că îmi face bine să vorbesc cu tine. Dacă câştig alegerile te numesc ministru de interne.

(Glumeşte, evident! Ştiu eu clar că sunt alții mult mai competenți decât mine. Oricum o să iasă ea preşedinte când mi-oi vedea eu ceafa fără oglindă într-o zi cu eclipsă totală de soare!)

— Auzi, am şi eu o întrebare. De ce nu scrie nicăieri despre, ştii tu... omul care a murit în seara zilei de 17 martie în turn? Ştiu că tu nu mi-ai spus că e mort, dar îți

spun eu în calitatea mea de medic. E cât se poate de mort, i-am constatat lipsa pulsului cu mâna mea. Dar nu a apărut în niciun ziar! Nu scrie nimeni nimic, de ce?

Iar tu vrei să tot afli despre 17 martie... Ce se întâmplă de fapt aici...

— Doamnă, aveți încredere în mine şi lăsați-mă pe mine să pun întrebările! E mai bine aşa, pentru dumneavoastră. La momentul potrivit veți şti tot ce e de ştiut. Tot ce ştim şi noi. Deocamdată aş vrea să îmi spuneți cu lux de amănunte cum ați constat că acel om e mort... Hai să revenim la numele de cod – Victima.

(În clipa asta am primit un mesaj de la un număr care nu se afişa, mesaj care spunea:

„Aresteaz-o pe Maimuță, ea a făcut-o." În prima secundă am crezut că e un mesaj de la dumneavoastră, dar mi-am dat imediat seama că nu mi-ați fi putut cere aşa ceva. Nu până când nu avem o anchetă şi nişte date clare. O să încerc să aflu de la cine am primit mesajul.)

— Bine, să îi spunem „Victima". Când am ajuns acolo Victima era dezbrăcată şi întinsă în pat. Goală. Am fost convinsă că e o glumă proastă făcută să mă compromită şi că în orice clipă voi auzi nişte blitzuri şi a doua zi vor urma titlurile binecunoscute „Maimuța – devoratoarea de bărbați", mai ales că ştiam că e prieten cu Diva...

Dar apoi am avut o senzație ciudată, un fel de fior pe şira spinării. Felul în care erau aruncate hainele lui, cearceaful mototolit, mâna lui care atârna nefiresc şi parcă nişte paşi în camera de alături îmi spuneau clar că nu e o înscenare. Sau cel puțin nu cea pe care am crezut-o eu inițial. Poate că de când sunt aşa păroasă îmi ascult mai bine şi instinctele. Dar trăiam cu impresia că mai e cineva acolo. Că sunt mai multe persoane, că sunt urmărită. Şi pentru prima oară în viața mea nu simțeam frica! Blana asta a mea are foarte multe avantaje. Cum să îți spun, îmi dădeam seama că ceva

nu e în regulă, ştiam clar că nu sunt singură în cameră şi, mai ales, ştiam că e o situație anapoda. În care ar fi trebuit să îmi fie frică şi totuşi mie îmi venea să sărbătoresc, să sar, să țopăi fiindcă pentru prima oară nu îmi era frică.

Atunci m-am apropiat de pat, cu spatele, încercând să cuprind cât mai mult din cameră, să am un unghi cât mai mare. I-am luat mâna. Mâna era caldă, dar nu era puls. Instinctul meu de medic s-a trezit. Îți imaginezi că nu mai resuscitasem de ani de zile pe cineva, ba dacă stau bine şi mă gândesc o făcusem o singură dată în viața mea, la mare, cu un domn care făcuse un preinfarct şi era să moară. Atunci a fost cu succes.

Încercam să îmi aduc aminte manevrele. I-am apăsat cât de tare am putut cutia toracică. Mă gândeam că ar trebui să sun la salvare, dar în acelaşi timp îmi dădeam seama că asta m-ar fi expus foarte mult. Mi-a trecut prin cap că tot ceea ce eu construisem ca imagine de femeie liberă care îşi asumă identitatea ar fi fost distrus.

Ce căutam eu noaptea la bărbatul ăsta celebru şi cu o anumită reputație de crai? Supozițiile ar fi putut curge gârlă şi până să se demonstreze că nu sunt adevărate, de mine s-ar fi ales praful, fiindcă aşa funcționează treaba. Adevărul nu mai contează pentru nimeni. După ce ai fost pavoazat cu toate poveştile cu sclipici mincinos dar plin de spectacol ieftin, adevărul că eşti doar un om normal, nu mai are nicio valoare.

Cine mai vrea să afle despre tine ca om normal după ce ai fost curvă, duplicitară, profitoare, mâncătoare de bărbați, întreținută... Chiar şi peste ani lumea şi-ar fi amintit de mine: „nu era păroasa aia care a fost prinsă noaptea în camera craiului acela celebru... Nu era ea cea care a fost suspectată de crimă?”

— Adică nu v-a trecut deloc prin cap că l-ați fi putut salva dacă ați fi chemat o echipă de salvare?

— Poate că mă consideri laşă, poate că am şi fost la acel moment, dar nu am putut să dau tot ceea ce eu obținusem, libertate, echilibru, starea de confort în propria mea piele păroasă, pe speranța, minimă de altfel, că acel bărbat ar fi putut fi salvat de un echipaj profesionist. Ca medic ştiam că şansele îi sunt minime.

— Deci trebuie să vă cred pe cuvânt că era mort şi că nu se mai putea face nimic?

— Nu am cum să demonstrez că el era cu adevărat mort şi că nu se mai putea face nimic pentru el. Între timp însă mi-am dat seama că nici măcar asta nu mă poate scoate din liniştea mea. Nici ideea că pot fi acuzată pe nedrept de moartea acestui om nu mă înspăimântă. Eu sunt liniştită fiindcă ştiu că nu l-am omorât eu.

— Ați spus că vi se părea că era cineva în camera de alături... Ați văzut pe cineva? E cineva care poate să confirme în vreun fel ce ați spus...

— Nu ştiu cine a făcut-o sau cum, dar ştiu că nu am fost eu. Asta mie mi-e de ajuns. Şi dacă tu vrei să mă bagi la pârnaie şi dacă ăsta e doar un plan de-al nu ştiu cui să fiu scoasă din jocul politic, iarăşi mi-e egal.

Mă simt aşa de fericită pe această plută care e viața mea... Plută care e condusă de cineva sau e în derivă, habar nu am! Dar care îmi dă liniştea asta de a şti că eu nu mai trebuie să îmi pierd timpul cu nimic altceva decât cu respiratul. Restul deciziilor le ia altcineva. E cine, har domnului!

— Cine?

— Tu, şefii tăi, oponenții mei, cei care mă sabotează, soțul meu, sau poate trebuie să spun fostul soț... Sunt destui cei care să ia decizii... eu am liniştea că pluta mea mă poartă acolo unde trebuie. În momentele acelea când încercam să-l resuscitez, m-am gândit chiar şi la soțul meu. La ce ar însemna pentru divorțul nostru vestea că eu am fost

implicată într-o moarte suspectă al cărei protagonist e cel mai monden şi mai popular bărbat din oraşul nostru...

(Eu o cred că e dusă cu pluta. Chiar o cred. Când vorbeşte de linişte, o simt aşa cum spune că e, liniştită.

Eu cred ce spune. Chiar mă scoate din minți liniştea ei!)

— Cât timp ați încercat să-l resuscitați?

— Am încercat minute în şir să îi pornesc inima, să îi fac respirație gură la gură. Practic m-am oprit când am fost surprinsă de o altă persoană. Nu am văzut decât o fracțiune din imagine, mai mult o impresie pe care am prins-o cu coada ochiului. Atunci am încetat să încerc să-l reanimez, era clar că nu avea niciun rost şi am mers să verific restul casei.

— Ați găsit pe cineva? În ce camere ați umblat?

— Am fost în dormitor, apoi am trecut printr-o sufragerie-bucătărie deschisă şi am ajuns la o terasă imensă de pe care se ajungea la helioport. Abia atunci mi-am dat seama că peretele de glasvand era tras şi perdeaua flutura în voie. Sigur, ar fi putut fi lăsat deschis de victimă, dar era 17 martie, seara şi nu era tocmai cald... În clipa aia a sunat telefonul victimei.

Am tresărit fiindcă eram foarte concentrată să analizez situația. Munca voastră trebuie să recunosc că e foarte palpitantă, mult mai ofertantă în gama de luat decizii.

Chirurgii ştiu în mare topografia, chiar dacă sunt mici detalii, oamenii sunt mult mai puțin diferiți în interior decât pe dinafară. Şi cred că pe măsură ce coborâm din ce în ce mai în interior, diferențele dispar şi mai tare. La nivel celular probabil că suntem şi mai asemănători. Şi tot aşa.

Într-un fel, chirurgia estetică, îi face pe oameni să fie toți la fel. Toate femeile vor aceleaşi buze, aceleaşi țâțe, aceleaşi labii, aceleaşi sprâncene. În câțiva ani natura va prelua acest model şi se vor naşte numai fetițe blonde, cu țâțe mari, buze groase şi sprâncene arcuite. E foarte posibil.

Dacă mie, fiindcă refuz să mă mai aranjez şi să mă preocup de aspectele feminităţii mele, mi se atrofiază uterul, trebuie să recunoşti că teoria mea e, dacă nu probabilă, cel puţin posibilă.

— Îmi pare rău să întrerup această dizertaţie educativă... Cine era la telefon?

— În timp ce îi suna telefonul eu încercam cu disperare să i-l găsesc şi în acelaşi timp să ţin sub control camera. Era o atmosferă ciudată, o linişte grea, artificială, care apăsa încăperea. Şi nu mă părăsea deloc senzaţia că mai era cineva, că nu eram singură.

Telefonul suna într-una. Am dat de el. Îl suna Elena P., ceea ce ar fi însemnat că îl sun eu, doar că era Elena P. No. 5. Nu ştiu de ce acel No. 5 m-a dus la Chanel No. 5 şi m-am gândit că pentru bărbatul ăsta femeile sunt ca parfumul. Îl învăluie din toate părţile, dar asta numai până la primul duş.

M-am uitat la el, chiar şi mort avea un aer aparte, ca şi cum încă farmecul nu l-ar fi părăsit şi ar fi oscilat în jurul corpului. Apoi telefonul sună din nou. Elena P.

No. 3. A sunat Elena P. No.1 şi Elena P. No. 4. Toate Elenele sunau. Nu ştiu de ce dar mi-a trecut prin cap că ele erau acolo şi sunau ca să îşi asigure alibiuri.

Pentru că după aceea au început să curgă sms-urile. Cu „Îmi pare rău nu pot ajunge”, „Nu am cum astăzi, poate mâine”, „Mi-am dorit să ajung dar în ultima clipă a intervenit ceva”.

Trebuie să recunoşti că e convenabil, nu?

Eu, care eram acolo rămâneam cu alte cuvinte singura Elena răspunzătoare de corp. Şi atunci m-am gândit să îi dau şi eu mesaj. Şi i-am dat. După cum probabil ştiţi deja, i-am dat mesaj cu „Am venit la tine dar erai prea ocupat cu restul femeilor aşa că am făcut cale întoarsă”... A fost mai mult o glumă macabră, un fel de a intra în jocul celorlalte,

nu m-am gândit nicio secundă la treaba asta ca la un alibi. Pentru că nu mă gândeam că am nevoie de unul... Am?

(Nu m-am deranjat să îi răspund. Simțeam că nu e bine să o întrerup, că e pe cale să îmi mai spună ceva.

Între timp îmi mai veniseră mesaje cu „Aresteaz-o pe Mustăcioasa”, „Maimuța l-a omorât”, „Maimuța a făcut-o”.)

— Aşa se explică de ce pe telefonul lui sunt amprentele mele... Şi am mai făcut ceva ciudat atunci.

Am verificat registrul apelurilor. Eram curioasă să ştiu cu cine mai vorbise. Şi să vezi ciudățenie. Erau toate şterse, absolut toate. Iar la contacte nu avea decât Elena P., de la No.1 până la No. 47.

(Raportul de la laborator nu mi-a parvenit încă aşa că... nu-mi rămâne decât să cred că voi afla că pe telefonul fratelui dumneavoastră s-au găsit amprentele ei.

Şi ale mai cui oare? Treaba asta cu registrul apelurilor e adevărată, doar că nu ştim dacă nu cumva ea le-a şters... Şi cealaltă cu telefonul plin de Elene e adevărat.)

Şi atunci s-a întâmplat cel mai ciudat lucru care se putea întâmpla. Victima s-a ridicat în fund, a stat o vreme cu capul în mâni, apoi s-a ridicat în capul oaselor şi s-a dus la WE. Am crezut că mor. Pe cuvântul meu de medic că nu avea puls şi mă chinuisem să-l resuscitez. Nu e imposibil, se mai întâmplă să rămână fără puls dar nu chiar aşa mult. Apoi s-a întors şi s-a întins în pat. Nu m-a văzut. Pur şi simplu, a trecut pe lângă mine. Părea drogat. Câteva minute nu am putut respira, aveam un bolovan pe piept care îmi împiedica cutia toracică să se dilate. Am crezut că fac atac de cord şi rămân acolo.

Mi-a scăpat telefonul din mână şi am fugit mâncând pământul. Apoi a urmat episodul şi mai straniu cu liftul.

Faptul că mă întrebi de el, mă face să cred că până la urmă a murit.

Dar îți spun, eu l-am văzut, era în viață.

12

În care apare cumnata comandantului care susține că ea l-a omorât pe soțul ei, fratele comandantului. Mai susține şi alte lucruri ciudate, cum ar fi că Diva de fapt are 60 de ani şi o istorie tenebroasă cu comandantul şi fratele acestuia, că mama comandantului poliției era o curvă şi... zi grea pentru locotenentul David.

Să trăiți!

Nici nu vă imaginați cine mi-a făcut o vizită azi la birou... țipând în gura mare:

— Ştiu cine l-a ucis pe ticălos, ştiu cine l-a ucis pe Pavlu, eu l-am ucis, eu l-am ucis, eu cu mâna mea cu care i-am spălat cămăşile şi i-am ferchezuit costumele albe, cu aia l-am omorât, eu l-am ucis pe ticălos!

După cum bine ştiți, pe holurile instituției noastre pe care cu eficiență o conduceți – menționez că nu spun „eficiență” la mişto, că de când m-am întors de la Londra toată lumea mă suspectează de umor englezesc, de câte ori nu pricepe ceva, ştiut fiind că umorul englezesc nu e tocmai umor, dar prin asta nu vreau să spun că dumneavoastră nu înțelegeți ceva, departe de mine gândul acesta! Revin din paranteza cu umorul şi vă spun că pe holurile instituției noastre, după cum cunoaşteți şi, dumneavoastră situația, e puhoi! Lume gârlă şi pestriță şi, printre ei, de cele mai multe ori e şi câte-un gazetar ascuns în vreun personaj smerit care de sub haina prăpădită îndreaptă reportofonul şi un prichindel de aparat de fotografiat de ultimă generație către oricine pare că are ceva de spus, de la o nemulțumire legată de poliție la... nu mai vând eu acum castraveți grădinarului!

Ca să nu spun câți colegi de-ai noştri din poliție se uitau la mine întrebători. Holbatul ăla din născare, Serafim, prostul ăla care mereu dă impresia că a călcat pe o grenadă

imediat după ce i-a scos inelul, se tot fâțâia apoi pe lângă mine.

— Cine era doamna şi despre ce vorbea? Părea cunoscută...

— Doamna îți părea cunoscută că era mă-ta şi vorbea despre tine că ce prost erai când erai mic, dar e bine că acum ai crescut şi ai rămas neschimbat...

Ne-am şi pocnit nițel, m-am ales cu referat, sper să rezolvați. Oricum nu e mare chestie. Nu e ca şi când i-aş fi scos trei dinți. Ci numai unul. Acum îmi pare rău de dobitoc, dar asta e, am clacat, am clacat! Ultimele zile au fost grele, nu că m-aş plânge, doar vă informez.

Revin. Îmi revin...

Nimeni nu ştie de existența vreunui caz Pavlu, acel Pavlu care e fratele Şefului Poliției (treabă pe care nu o ştie multă lume, dat fiind diferența de nume şi discreția celor implicați) şi care Pavlu e pe coperta tuturor revistelor care vor să-şi crească vânzarea.

Domnule Comandant, nu ştiu dacă mă credeți, dar îmi venea să o omor numai să tacă. Cred că dacă nu ştiam cine e, o omoram. Ăsta a fost un puseu de sinceritate. Mi-e greu să accept despre mine că judec oamenii în funcție de hramul pe care-l poartă ei şi familiile lor. E cumva o contradicție aici, suntem educați în respectul gradelor şi ni se cere apoi să fim democrați.

De fapt nu e o contradicție, e o prefăcătorie. Cum poți să respecți gradele din gimnaziu până la terminarea facultății iar apoi să-i priveşti pe cetățeni ca fiind egali?

Cum să nu pui botu', cum spunem noi când suntem între noi, şi eu mă simt „între noi" cu dumneavoastră, sau mai exact mă simt de când comunicăm aşa, epistolar, deci cum să nu pui botu' că X e fratele lui Y care conduce departamentul Z de la care atârnă şi pensia şi bonusul tău, când tu de țânc ai fost educat să respecți ce e mai mare

decât tine şi să haleşti ce e mai mic... Haideți să fim serioşi, sau mă rog eu să fiu serios că pe dumneavoastră numai serios vă ştiu!, chinuirea „pufarezilor” face parte din instrucție, din programă. E o lege nescrisă de impunere a bărbăției printre răcani, să-i chinui pe începători de să le meargă fulgii. Sau dacă vreți, să le spunem altfel acestor practici, le putem numi doct „ritual de inițiere”.

Eu personal cred că în armată s-a născut expresia asta cu „mersul fulgilor”. Intră pufarezi, deci au pufi, vin ăia mai marii, îi pun să facă toate rahaturile, (scuzați limbajul colocvial), gen curățatul budei cu periuța de dinți şi apoi spălatul dinților cu aceeaşi periuță, asta am înfulecat-o eu personal, deci nu e legenda militară... Nu ştiu ce naiba am că numai aşa îmi vine să vorbesc!

Cred că de la cumnata dumneavoastră mi se trage, că m-a enervat rău şi mi-a scos furia la suprafață. Lucrurile pot oricând scăpa de sub control şi nu ne dorim asta.

Eu unul nu, şi dumneavoastră probabil şi mai puțin...

Tăinuirea unui cadavru, neînceperea anchetei, hărțuirea presupuşilor martori... nici nu vreau să mă gândesc!

În concluzie, eu cred că nu sunt singurul care judecă omul după haină, haina după etichetă şi sufletul după grad, aşa că trec naibii mai departe cu relatarea.

Nu mică mi-a fost mirarea când am aflat că şi pe cumnata dumneavoastră o cheamă Elena, Elena Pavlu, mai pe scurt Elena P. Fratele dumneavoastră avea un ciudat simț al umorului care iată ne însoțeşte chiar şi acum, când el a dispărut.

O bag pe Elena P. – Nevasta în biroul meu numai cât să îmi iau cheile de la maşină să plec cu nebuna de acolo, că mi-era că zice că vrea să depună plângere şi atunci chiar că nu mai aveam ce face... trebuia fie să o omor, fie să o las. Tare mi-ar fi prins bine să vă sun, dar ați zis să nu vă sun niciodată, sub nicio formă, pentru niciun motiv.

Şi uite cum mă plimb eu cu Nevasta, alias Elena P.

În jurul oraşului că mi-era că prin oraş sunt prea multe stopuri şi mă vede naibii careva. Nu ştiu dacă mă credeți, dar această investigație incognito, sau cum mama naibii să îi spun, îmi scoate peri albi.

Cred că v-am spus de o sută de ori asta, dar o mai spun încă o dată! Nu am proceduri, nu am standarde, nu am nici măcar legile, mă am doar pe mine şi legea morală, cât despre cerul înstelat, nu l-am mai văzut de mult, că mereu îmi plouă şi îmi ninge când mă culc.

Sunt încurcat între atâtea muieri, una mai sofisticată decât alta şi eu n-am nici măcar o procedură, nu pot aplica o prăpădită de anchetă ca la carte. Nimic. Doar eu. Şi asta zău că mă face să mă întreb cine sunt eu şi ce drept am să mă iau de femeile astea.

Am eu cadavru, n-am. Că nici măcar nu l-am văzut!

Am eu caz? N-am.

A depus cineva vreo plângere? Nimic!

Nu vreau să fac presiuni, dar mi-e chiar frică. A început să mi se năzare că sunt urmărit. La doi metri ai mei fără un centimetru, mă uit mereu peste umăr. Ca şi când exact un centimetru mi-ar mai trebui ca să fiu un bărbat adevărat. Unul curajos. Mereu am trăit complexul acestui centimetru care îmi lipseşte ca să am doi metri.

Ăla e centimetrul în care stătea totul. Dacă spui că ai doi metri, lumea tace admirativ. Dacă spui că ai 1,99 toată lumea râde. Nu mă plâng. Mi-a mers bine până acum, dar mereu am senzația asta că dacă mai aveam un centimetru în plus totul ar fi fost perfect.

Am dat vreo cinci ture de centură eu cu Nevasta în dreapta. S-au cam înmulțit curvele, mai ales pe partea cu benzile cum intră în oraş. Cred că asta înseamnă că odată ieşit din oraşul nostru drag, omul nu poate fi decât

satisfăcut, de asta pe banda de ieşire nu sunt fete. Satisfăcut sau fără bani...

Mie îmi sunt simpatice „fetele”, mereu m-am înțeles şi am lucrat bine cu ele. Mi se par nişte muieri cinstite.

Spre deosebire de toate astea care apar la teveu şi prin ziare şi care se dau îndrăgostite tot la o săptămână o dată, de alt băiat cu altă marcă de maşină. Hai că azi am avut limbariță. M-am descărcat şi eu că despre cazul ăsta nu am cu cine vorbi... Vă rog, haideți să pornim odată o anchetă polițienească ca la carte. Că atunci aş şti şi eu dacă ceea ce fac e bine sau e rău.

Şi mai ales pentru cine e bine şi pentru cine e rău. Iată ce zice Nevasta:

— De ce mă tot sâsâi atât băiețaş? Că m-am săturat de sâsâielile voastre, am venit să declar că l-am omorât pe nemernic şi îți spun şi unde şi cum şi de ce.

Crede-mă pe cuvânt că ştiu ce spun.

— Doamnă, vă rog, nu pe holuri, e lume...

— Şi ce dacă e lume, eu n-am nimic de ascuns, numai ăla care are de ascuns se închide prin birouri şi sâsâie... Crezi că nu ştiu cu cine am de-a face? Crezi că dacă în toți anii ăştia am tăcut şi am stat în banca mea nu am ştiut ce învârtiți voi ăştia cu bărbatu-meu?

Crede-mă că nu sunt proastă. Auzi?

— Aud doamnă, şi eu şi toată clădirea, nu sunteți proastă, am înțeles. S-a notat! Haideți să intrăm în birou.

Aici recunosc că am bruscat-o puțin, s-ar putea să îi fi făcut câteva vânătăi... am luat-o de antebraț, chiar deasupra cotului, am smucit-o înăuntru. Violența mea a calmat-o. A intrat în birou şi a tăcut. Ca şi când între patru pereți nu mai avea sens să vorbească. Parcă încerca să strige ceva pe holuri. Să se facă auzită. De cine şi de ce, nu ştiu... Poate îi era şi ei frică, asta mi-a trecut atunci, pe moment, prin cap.

— Uitați cum facem, doamnă, îmi iau cheile de la maşină şi mergem la o plimbare...

— Nu mă duc la nicio plimbare. Soțul meu e mort şi eu l-am omorât. Cu mâna mea.

— Doamnă, soțul dumneavoastră nu e mort. Haideți să vorbim afară, în maşină, nişte lucruri pe care nu vi le pot spune aici.

— Cine eşti tu? Nu vreau să vorbesc cu tine, vreau să vorbesc cu Cumnatu'!

— Doamnă, sunt locotenentul David David. Cumnatul dumneavoastră nu e aici.

— Ba e, că mi-a spus nevastă-sa că e! Şi aici lucrează. Eu mergeam la el în birou când m-ai acostat dumneata.

— Doamnă, nu v-am acostat. Eu mă ocup de cazul...

Vreau să zic că v-am auzit urlând...

Şefu', sunt prost! M-a zăpăcit complet femeia asta.

Tocmai vroiam să-i spun că mă ocup de cazul morții fratelui dumneavoastră. Exact când să îmi iasă porumbelul din gură, l-am înghițit cu găinaț cu tot. Dar femeia asta ca o bombă m-a terminat.

— Doamnă, haideți să facem cum spun eu că e mai bine pentru toată lumea.

Am accentuat pentru toată lumea cât de tare am putut.

— Şi pentru dumneavoastră şi pentru soțul dumneavoastră şi pentru domnul Comandant, dar mai ales pentru dumneavoastră, doamnă, nu vreți să pățiți ceva rău, nu-i aşa?

Nu ştiu ce mi-a venit să o ameninț, poate obişnuința, dar iată că anumite lucruri funcționează mereu. A tăcut şi parcă s-a calmat. De ce devin mereu calmi oamenii isterici atunci când îi amenințí? Să fie isteria o dorință de pericol? Ca şi când s-ar manifesta înainte la un fenomen pe care de fapt şi-l doresc şi-l aşteaptă, o formă ciudată de anticipare? Sunt isteric fiindcă vreau să fiu amenințat şi să îmi fie frică, aşa

că atunci când apare un pericol real, mă opresc şi devin calm şi cugetat... Doamna cumnata dumneavoastră şi-a aranjat poşeta pe umăr, şi-a îndreptat spatele, ca şi când şi-ar fi recăpătat demnitatea în fața morții. Mai lipsea să îmi spună că nu vrea să fie legată la ochi. Şi uite aşa, ca doi oameni civilizați, am pornit spre garaj. O clipă m-am temut că odată ieşită pe hol va începe să facă din nou tămbălău.

Dar, nu.

Am ajuns la conversația din maşină.

Nevasta, Elena P:

— Uite cum stă treaba. De ani de zile îi înghit toate porcăriile. Şi alea care apar prin ziare, şi mai ales alea despre care nu scrie nimeni fiindcă nimeni nu le ştie sau cine le ştie, nu şi le asumă... Eu le-am scris pe toate şi i le-am dat avocatului meu şi i-am spus să le deschidă în caz că mi se întâmplă ceva, neprevăzut...

Eu conduc, mă uit numai înainte şi mă gândesc numai în urmă. La viața fratelui dumneavoastră, la femeia asta... şi mereu, la frică. Eram în maşină noi doi şi două frici. A ei şi a mea. Sau poate că e numai una.

Aceeaşi. Habar n-am.

— Bănuiesc că înainte de a începe să-ți spun cum l-am omorât pe ticălos, îți voi spune de ce. Motivul e cel mai important. Ei bine, drăguță Găgăuță, (cum să nu-ți vină să o omori?) care te ocupi de acest caz fără să te ocupi de el, că doar fratele defunctului ți-e şef, află de la mine că mobilul e viața mea. Eu nu am fost nevasta dobitocului, eu am fost o martiră pe altarul carierei lui şi-a lui frate-său, adicătelea a şefului tău care e un dobitoc de înaltă ținută. Asta am fost eu, o căcată de martiră pe altarul carierei lor.

(Şefu', m-am frământat mult dacă să vă spun sau nu... Eu cred că e mai bine să vă redau toată conversația ca să ştiți cu cine aveți de-a face! Nu am pus niciun cuvânt în

plus, pentru conformitatea transcrierii am oricând înregistrarea.)

— Frații ăştia sunt nişte dobitoci târâți prin viață de mama lor, o curvă, numită Elena. Dar dacă m-aş apuca să spun ce fel de mamă era Elena P. I-aş scuza şi te-aş face să înțelegi de unde obsesia asta a lor pentru toate femeile Elena P. Vezi că e verde de mult şi te claxonează toți! Ai grijă cum conduci că nu avem nevoie de un accident să ajungem la Poliție! Doamne fereşte!

La intrare ar trebui scrisă chestia aia cu” Lăsați orice speranță voi ce intrați aici”! De fapt ar trebui pusă şi la intrarea în casa mea. De fapt ar trebui să fie scrisă când ne naştem!

(Inutil să spun că e deja la a treia țigară şi îmi vine să pornesc mereu ştergătoarele fiindcă nu mai văd nimic de la fum doar că astăzi e una din zilele acelea de martie când nu e plăcut cu geamul deschis, dar în curând voi avea de ales între a muri intoxicat sau înghețat şi am să prefer varianta doi.)

— Această Elena P. Era foarte frumoasă, era un fel de stea a mahalalei, fiindcă ei acolo au copilărit, în mahala. S-au spălat la cişmea şi şi-au făcut nevoile la lighean, că nici măcar o gaură în pământ nu le-a oferit mama lor. În rarele momente când soțul meu, fostul meu soț, victima, defunctul, cum vrei să-i spunem, că mie mi-e totuna, vorbea despre ea, că pentru asta trebuia să fie şi beat şi să n-aibă somn, că el de obicei bea şi se culca! De asta îl considera toată lumea un stâlp al societății. Că de asta bea numai acasă, sau pe la curvele lui de încredere, cum ar fi numita Diva! La ea bea ca să se poată culca după. În rarele momente când bea şi nu avea somn o pomenea pe mămica. Şi aşa am aflat că ei sunt de fapt mai mulți frați, sau că ar putea fi, pentru că maică-sa îi năştea singură ca pe pisoi, în spatele casei şi la trei zile îşi relua activitățile. Că tot ce

câştiga din închirierea cu ora a părților ei anatomice se ducea pe băutură. Şi pe broderii cu numele ei. Oricând îi rămâneau bani, dădea la brodat inițialele ei Elena P. Nimeni nu ştia de fapt de la ce venea această P. Şi dacă venea de la ceva. Ea susținea că venea de la un titlu nobiliar. Părerea mea e că venea de la Putoare. Parazit. Pațachină.

— Am înțeles ideea.

— Normal că ai înțeles, Găgăuță, că eşti băiat şcolit!

Tu eşti ăla de a fost trimis la Londra, nu-i aşa, că parcă ți-am mai zărit moaca asta frumuşică prin ziare. Nu e plăcut să auzi că mama măreţului comandant a fost o curvă, nu-i aşa? Stai liniştit, măi Pufuleț, că eu am făcut şi doi copii cu băiatul mamei comandantului ăsta al vostru, aşa că vorbim aici despre bunica copiilor mei!

Un timp am condus în linişte. Nici măcar nu mai fuma. Începuse să plouă burnițat şi nu se auzea decât scârțâitul vag al ştergătoarelor. Am închis geamul fiindcă era frig şi ploaia risca să se transforme în ninsoare.

E interesant cum în natură, câteodată lucrurile o iau în sens invers ca şi când cineva ar întoarce puțin timpul înapoi ca să înțelegem noi ceva. Un sens pe care l-am ratat. Ca în clipele acelea când muribunzii ies din comă, pentru o ultimă clipă de luciditate, în care se uită lung la cei din jur, mai evaluează o dată situația şi transmit un mesaj, de teamă de a nu-l lua cu ei dincolo. Iar apoi, după acest ultim puseu de viață, moartea firească îşi continuă cursul. Totul nu e decât moarte în diverse forme, sau viață în diverse forme, depinde din ce parte priveşti. Iar eu priveam din stânga cumnatei dumneavoastră, care să mă ierte Dumnezeu în care nu cred, dar era cea mai tristă femeie pe care am văzut-o cu coada ochiului, în viața mea.

Aşa şi eu acum, aveam impresia că mai e ceva de înțeles din iarna asta, din mesajul cumnatei. Eu unul acum trăiesc cu senzația că investighez de trei zile viața fratelui

dumneavoastră şi tot ce a atins ea şi în niciun caz moartea lui. Cumva viața lui pare încă mai reală decât moartea lui, mai prezentă. Ca şi când nici nu ar fi murit. Dacă mi-ați da voie să declar moartea şi să încep să investighez „clasic”, ca să spun aşa, mi-ar fi mult mai bine.

— Unde ți-ai luat carnetul, la Londra? Că zici că ai volanul pe dreapta. Când ăilalți pornesc tu stai şi tot aşa... Deci această Elena P. Îşi broda inițialele pe orice prăpădită de cârpă. Şi atunci când au găsit-o în râpă, desfigurată, un boț de carne ce mai!, tot după inițiale au recunoscut-o. Nu se ştie nici în ziua de azi cine a ucis-o. Atunci când am cunoscut-o pe cumnata-mea, pe soția comandantului, am crezut că e o coincidență că o cheamă tot Elena. Apoi când am văzut că e obligatoriu să brodez inițiala pe toate cearceafurile, pe toate prosoapele, pe toate fețele de masă, am fost şocată.

Mi-au spus că e un blazon nobiliar şi că mama lor a fost contesă şi că ei încercă să îşi recapete acum titlul şi averea. Poți să crezi că i-am crezut? Îți dai seama ce gâscă eram? Ani de zile i-am crezut. Mai ales când se întâlnesc amândoi şi sunt puțin luați, să-i vezi ce mai povestesc ei de mămica şi de seratele ei. Ştii cu cine sunt ei prieteni din copilărie şi cine mi ți i-a dat de gol?

Diva. O să îmi spui că Diva e prea tânără. Că sunt cel puțin 20 ani între ei, nu-i aşa? Ei bine dragul meu Găgăuță, ai grijă cum conduci că îți spun acum că faimoasa Diva face în curând 60 de ani. Da. Da. 60. Şi a copilărit cu şeful tău şi cu soțul meu pe aceeaşi uliță desfundată, unde numai ploaia îi spăla şi numai soarele îi încălzea. Se pare că numita Elena P., Diva, este singura persoană care e în posesia chiar a unor documente.

Doamne, complicată e relația lor cu femeia asta...

Câteodată am senzația că fac sex în trei, mulți ani am crezut că ea e Elena P. Care-i obsedează, Elena P.

Pentru care eu trebuie să îmi brodez şi chiloţii, Elena P.

Pentru care eu trebuie să petrec ore la cosmetică, masaj şi coafură şi pentru care mai nou trebuie să îmi fac şi operaţii estetice. Ca să fie clar că o susţin. Nu prin vorbe! Elena P. Pe care trebuie să o urmăresc în fiecare seară la tv, să o văd cum se îmbracă, cum se mişcă, cum vorbeşte, ca să o copiez întocmai.

A tăcut. Credeam că o să înceapă să plângă. Dar nu.

— Nu ai idee de câte ori m-am uitat eu la reluările emisiunilor ei de doi bani. Aşa am aflat de fapt că nu poate avea vârsta pe care o zice că o are şi nici trecutul pe care zice că-l are, dar asta e altă poveste.

De ce am acceptat să fiu, sau mai exact să încerc să fiu o copie fidelă a acestei femei? De ce am acceptat să devin aşa un jeg? Pentru că am considerat ani de zile că e prea târziu, că asta merit. Că aşa trebuia să fie.

Eu am fost orfană de ambii părinţi şi am crescut la măicuţe şi acolo am învăţat că trebuie să fii smerit. Să accepţi. Să cauţi sens. Unde nu e să-l dai dacă e nevoie, dar să nu schimbi ordinea lui Dumnezeu! Odată ce te-ai măritat, măritată rămâi. Plus frica. Frica. Frica.

Frica. Toate felurile de frici. De la frica de iad, până la frica de gura lumii, de la frica de a nu-mi pierde copii, statutul social, privilegiile, de ce să nu recunosc... Eram un substitut al Divei, dar din anumite puncte de vedere nu era chiar aşa rău. Trăiam ca o semi-divă. Plus că Pavlu e şi un om şarmant când vrea, că altfel nu l-ar fi iubit şi nu s-ar fi iubit cu jumătate de oraş. Acum însă s-a întâmplat, de fapt se întâmplă ceva în viaţa mea care mă face să doresc să scap definitiv de frică şi să îmi joc cartea. Nu ştiu dacă e ultima, dar vreau să o joc.

— Ultima carte fiind să ajungeţi la puşcărie. Pentru o crimă pe care cel mai probabil nu aţi comis-o.

— Nu am cum să ajung la puşcărie pentru că tu nu ai un cadavru. Nimeni nu are. Nimeni nu o să aibă.

Comandantul nu are interes acum să aibă o moarte suspectă pe cap. Suntem în campanie electorală. Avem candidați de distrus. Cum ar fi Mustăcioasa. Apropo! De mâine toate femeile care o susțin îşi vor aplica sau lăsa după caz, mustață! În semn de susținere. Şi eu printre ele.

— Minunat! Minunat! Dar să revenim puțin la cadavru.

— Drăguță Găgăuță, eu sunt o criminală, poți să mă tutuieşti, nu mai sunt cumnata şefului, sunt o criminală, pe care şeful tău ar vedea-o moartă. Eu de asta am venit la Poliție, ca să mă apere Poliția de capul Poliției. Ai înțeles?

— Da, totul are sens. Femeile îşi lasă mustață ca să câştige alegerile o femeie cu față de bărbat. Autointitulații criminali vin la poliție ca să se pună la adăpost de capul poliției. Eu nu conduc o anchetă, dar investighez... în fine, să mă ia dracu!

— O... stai liniştit Găgăuță drăguță, te-a luat deja, numai că încă nu o ştii.

— Să revenim la victimă. Cum ziceați că l-ați omorât?

— Dar n-am terminat încă explicarea mobilului.

— Eu cred că m-ați convins că aveați ceva motive.

Un soț mizerabil. O crimă pasională.

— Nu. Noi avem doi copii, dintre care una e o fată.

O cheamă ghici cum, Elena P.

— Să nu-mi spuneți că...

— Ți-am zis să mă tutuieşti... nu, nu a molestat-o.

Dar fata e brunetă, ca mine de altfel şi acum că a făcut 13 ani s-a gândit să o ducă la coafor. Fata e adolescentă şi e oarecum plinuță, aşa că s-a gândit să o pună la cură de slăbit... E băiețoasă şi îi place negru el îi cumpără rochii romantice, roz cu volane...

— Am înțeles, o nouă Divă.

— Exact.

— Şi de asta ziceți că l-ați omorât? Mai bine divorțați şi vă luați copiii...

— Mai gândeşte-te o dată...

— Iată că taci. Deci ai început să faci două lucruri în acelaşi timp: conduci şi gândeşti. Omul când gândeşte, tace. De asta lumea e plină de vorbăreți.

Am mers aşa în tăcere ca doi oameni inteligenți preț de vreo cinci străzi şi patru semafoare. Cam multe semafoare pentru un oraş haotic ca al nostru. Avem un singur bloc turn şi multe semafoare. Ne mişcăm mai mult pe orizontală şi stăm mult, în loc să ne înălțăm.

Mereu mi-am propus să mă urc în vârful turnului să admir oraşul nostru. Acum am s-o fac. Măcar atât beneficiu să am şi eu de pe urma investigației ăsteia.

Mi-e dor de Londra. Poate de la vremea asta, sau poate pur şi simplu începe să îmi lipsească senzația de libertate de acolo.

De ce m-ați băgat Şefu' în asta? Chiar nu ştiai că o să iasă rahaturi de familie la iveală? Nu cred, eşti prea deştept. Eşti cel mai deştept. Şi n-o spun ca să te pup în cur. Chiar eşti. Până şi faptul că v-ați ridicat din noroi, dacă e adevărat ce spune cumnata, şi ați ajuns unde ați ajuns, dovedeşte că sunteți...

Ce urmăriți de fapt? Ce vreți de la mine? Ce vreți de la toți? În cazul meu nu trebuie să mă manipulați, să trageți sfori. În cazul meu jocurile sunt făcute, de când m-ați luat de pe stradă acu 20 ani. Ştiți bine că nu aş face nimic împotriva dumneavoastră. Vă iubesc. Vă respect toate deciziile şi nu le judec. Nu fiindcă sunt idiot. Ci fiindcă vă iubesc ca pe un tată, ca pe tatăl de care nu am avut parte şi iubirea merge dincolo de rațiune. Ştiu că şi dumneavoastră țineți la mine. Altfel nu m-ați fi trimis la Londra, altfel nu m-ați fi apucat de ceafă şi nu m-ați fi ridicat să trag o gură de aer, atunci când aveam mai multă nevoie. Nu sunteți vreun

sadic care să se joace aşa cu mine. Aştept să îmi spuneţi exact ce vreţi, fără jocuri şi fără să îmi ordonaţi...

— Deci ce susţineţi că aţi făcut?

— I-am dat pastilele lui de inimă şi apoi am făcut sex cu el până a colapsat. Apoi am dat mesaj tuturor Elenelor P. Din telefonul lui să le chem acolo. Doar că a apărut şi una care mi-a stricat socotelile.

— Mă gândeam că oricare din ele ar fi mi-e egal. Ei bine, nu era chiar aşa.

Şi gândurile mele merg acolo unde le conduce maşina. Dar nimeni nu conduce maşina.

13

În care Diva e împuşcată de Mustăcioasă, în văzul tuturor camerelor de filmat. Aflăm că Diva are 60 de ani. Ce ascunzi o viaţă iese la lumină într-o secundă. O istorie care miroase urât dar face audienţă mare.

Domnule Comandant, Cumnata a zis că îmi dă timp până mâine să citească în ziare ceva legat de moartea, dispariţia, fuga în străinătate a soţului ei şi dacă nu găseşte ceva, face tămbălău! A zis că nu vrea nimic mai mult decât să ştie şi ea şi toată urbea că soţul ei „a ieşit din cadru”, aşa s-a exprimat. Părerea mea e că e altcineva care aşteaptă să intre în cadru. Dar asta nu mai e treaba mea!

Cu toate că aş putea să vă comunic date despre moartea Casnicei – Elena P. Direct, fiindcă moartea ei este ca la carte şi cu acte în regulă, obiectul unei anchete, prefer totuşi să o fac aşa fiindcă e în mod clar legată de moartea fratelui dumneavoastră. Raportul medico-legal arată că a murit în somn, fără nicio cauză aparentă. Nu otravă, nu somnifere, nu atac de cord...

Straniu! Pare că pur şi simplu, după ce a făcut casa lună, a gătit şi a lăsat cina în cuptor, s-a întins pe pat şi a murit!

Vorba legistului: de plictiseală. Bineînțeles că acum au trecut la teste mai amănunțite. Eu mă delectez cu caietele ei. Vă dau şi dumneavoastră transcrierea.

Nu înainte de a vă relata o întâlnire ce a avut loc aseară, de fapt noaptea târziu, la emisiunea Divei.

Bănuiesc că nu v-ați uitat. A fost invitată Mustăcioasa, care şi-a anunțat oficial candidatura. Vă redau mai jos întâlnirea. Nu toată, doar momentele importante.

DIVA: Deci te-ai hotărât să candidezi, care e platforma program? Interzicerea saloanelor de manichiură, pedichiură şi cosmetică? Transformarea femeii într-un animal de casă cu acte în regulă?

MUSTĂCIOASA: Nu vreau să desființez saloanele şi ideea că valoarea femeii e dată de cât de apetisantă este ea în ochii sexului opus şi de cât de invidiată este de către celelalte femei. Aş vrea să transmit mesajul că femeile sunt mai mult decât un boț de carne manevrabil prin operații estetice astfel încât să trezească erecții peste tot în jur. Aş vrea ca femeile să trezească reacții nu erecții.

DIVA: Dar ce e rău în a trezi erecții? Reversul este scăderea demografiei. Sunt multe voci, printre care şi vocea soțului tău sau a fostului tău soț, care spun că genul acesta de mişcare pe care ai stârnit-o tu va duce la scăderea demografică şi creşterea homosexualității...

MUSTĂCIOASA: Am auzit şi eu ideea asta. Dar nu cred că lucrurile trebuie duse aşa de în extrem. Plus că sunt anumite femei şi anumiți bărbați care e mai bine să nu se reproducă... Un alt fel de selecție naturală!

DIVA: Bănuiesc că nu te incluzi în această selecție! Şi vorbeşti tocmai tu de lucruri duse în extrem! Dintr-un şef de clinică de chirurgie estetică ai ajuns o... e şi greu de spus ce eşti! Eşti o arătare...

MUSTĂCIOASA: Dar toată lumea ştie ce sunt, o „maimuță”, sau Mustăcioasa. Aşa e. Dar eu sunt un accent! Eu sunt numai săgeata care indică direcția.

Celelalte femei nu trebuie să facă la fel ca mine. Eu spun că decât să petreci trei ore la coafor mai bine citeşti o carte. Decât să stai la cosmetică două, mai bine asculți un concert de Bach. Şi tot aşa. Eu încerc doar să atrag atenția că ce e în ambalaj e cel puțin la fel de important ca ambalajul. Nu vreau ca toate femeile să fie ca mine, să facă acelaşi lucru.

DIVA: Şi cu toate acestea mâine femeile vor purta mustăți în semn de susținere şi de solidaritate cu tine.

Peste tot în țară se închid saloane de frumusețe din lipsa clientelor. Crezi că e bine?

MUSTĂCIOASA: Dar că o fată la 20 de ani îşi petrece întreaga zi doar ca să se facă frumoasă, ca să pună mâna pe un băiat cu bani care să îi plătească toate tratamentele faciale şi toate caffé-latte-urile, pentru tot restul vieții, crezi că e bine?

DIVA: Ce e rău în a te mărita? Toate fetele visează să se mărite.

MUSTĂCIOASA: Hai să fim serioase! Singurele motive pentru care se mai mărită fetele în ziua de azi e ca să poată lua jumătate la divorț. Nu ştiu dacă demograficele scad din cauza mea şi a mişcării mele sau fiindcă fetele, după ce investesc în ele o grămadă, în tot soiul de operații estetice, nu le mai arde să rămână gravide, să se umfle cât un balon, să facă vergeturi, celulite, să li se lase toate cărnurile şi să trebuiască să o ia de la capăt. Eu una cred că din cauza asta scad demograficele. Pentru că fetele nu caută soți, ci sponsori.

DIVA: Sponsori?

MUSTĂCIOASA: Nu te mai preface că nu ştii termenul! De ani de zile eşti pe prima pagina a revistelor şi de fiecare dată

povestea din interior este povestea ta cu alt bărbat. De fiecare dată cu bani.

Câteodată chiar căsătorit.

DIVA: Publicitate!

De la prietenii mei din platou am aflat că s-au hârâit puțin în pauza publicitară, dar Diva a mers la budă, că cică avea diaree. A stat mult acolo şi apoi nu a avut timp decât să i se refacă un pic machiajul. Apoi au intrat repede în direct.

DIVA: Rămăsesem la noțiunea de sponsor. Aş vrea să o dezvoltăm puțin. Poate chiar şi cu exemple. Poate chiar cu exemple din viața mea, dacă ții neapărat. Dar să ne păstrăm în zona decenței şi a minimului bun simț, da?

MUSTĂCIOASA: Eşti într-un dialog interior sau a început emisia?

DIVA: Am să mă prefac că nu înțeleg. Deci ce prevede, care e atitudinea politică asupra acestei chestiuni a sponsorilor. Ce vei face tu ca viitor preşedinte al țării? Uite, am reuşit să nu râd!

Aici s-au auzit deja câteva comentarii din platou şi chiar cineva din public care a strigat „se va râde".

Hăhăială generală.

MUSTĂCIOASA: în general e bine să ne bazăm pe noi înşine. Oamenii din viața noastră apar şi dispar. Dacă ne construim fericirea, bunăstarea sau cum vrei să o numim pe altcineva, nu facem decât să generăm conflicte în viitor. Din punctul meu de vedere, sponsorul este doar un alt titlu pentru soț. Soțul era o manta de vreme rea pe care ți-o luai din timp, când vremea era bună şi sânii, tari. Apoi fiecare se mulțumea cu din ce în ce mai puțin. Asta până când a intervenit ideea că nu e obligatoriu să fie viața şi mantaua! Că mantaua mai poate fi şi schimbată. Că şi vremea mai poate fi schimbată şi de ce să te gândeşti că e obligatoriu să fie şi vreme rea când poate fi mereu numai vreme bună.

DIVA: Deci nu eşti numai împotriva „sponsorului” ci şi a căsniciei? Ai de gând să desfiinţezi căsătoriile?

Agitaţie în studio. Râsete, dar şi murmur de dezaprobare.

MUSTĂCIOASA: Dacă aş putea, le-aş desfiinţa, da! Le consider anacronice dar inerţia noastră e mare. Aşa că nu pot. Ceea ce însă propun este ca procedura de căsătorie şi de divorţ să fie foarte simplă. Adică, „Online”.

Completezi un formular şi eşti căsătorit. Vrei să divorţezi, te dezabonezi din căsnicie. Şi pentru că simt că ai deja o răutate pregătită, asta nu are nicio legătură cu viitorul meu fost soţ!

DIVA: Deci fără ceremonii, fără coafor, masă, prieteni... Care ar fi mai exact beneficiile acestei idei?

MUSTĂCIOASA: Mai multă sinceritate. Căsătoria sau „sponsorizarea”, ar deveni ceva uşor de obţinut. Ceva simplu. Ceva ce poate avea oricine. Oricând. Nu ar mai fi ceva pentru care să trebuiască să te prefaci, să te transformi, să depui eforturi.

DIVA: Şi cum ar reduce asta chestiunea „sponsorului”?

MUSTĂCIOASA: Păi ideea ar fi ca prin acest act oamenii nu îşi pot delega niciun fel de responsabilităţi financiare. El are doar rolul de a da un corp material unor sentimente. Chiar dacă eşti căsătorit, banii nu se împart. Copiii nu obţin nimic de la părinţi.

DIVA: Aoleo! E din ce în ce mai rău. Adică copiii rămân să fie crescuţi de mame fără niciun ajutor de la tată?

MUSTĂCIOASA: Nu! Fără obligaţia ajutorului. Obligaţia e cuvântul cheie. Obligaţia de a-ţi creşte copiii, exclude plăcerea de a o face. Obligaţia de a face sex, exclude plăcerea sexului. Obligaţia de a merge zilnic acasă...

DIVA: Da, am priceput. Dar cum rămâne cu sponsorii? De ce nu şi-ar mai lua fetele sponsori? De ce nu ar mai vrea bani de la ei?

MUSTĂCIOASA: Un sponsor înseamnă cineva care se obligă cumva să dea bani şi azi şi mâine, să cumpere case, maşini. Dar dacă bărbații ar fi liberi să se căsătorească cum ar vrea, cu cine ar vrea, să se despartă oricând ar vrea, ar mai exista noțiunea de sponsor?

DIVA: Sponsorii ar deveni soți. Dar chiar şi aşa, dacă totul s-ar desface atât de simplu nu crezi că atunci fetele ar trebui să se îngrijească şi mai mult, ca să îşi țină bărbații?

MUSTĂCIOASA: Problema nu e dacă se îngrijesc sau nu. Ci de ce o fac. O fac fiindcă îşi iubesc bărbații şi vor să-i facă fericiți sau fiindcă se tem să nu-i piardă.

De fapt asta propun, să schimbăm frica cu iubirea. În loc să facem lucruri din frică, să le facem din iubire.

DIVA: E un flower-power reîncărcat. Nici atunci nu se prea spălau, nu se pieptănau, nu făceau război, ci dragoste, mulți copii. O aiureală. Nu e ceva pe care se poate baza o societate.

MUSTĂCIOASA: Cred mai degrabă că ți-e frică. Într-o societate ca cea despre care vorbesc eu nu mai e loc de Dive.

DIVA: De ce?

MUSTĂCIOASA: Divele sunt expresia nefericirii. A frustrării. Ca să creşti o „divă" ai nevoie de sute de femei frustrate. Pe de-o parte avem complexele unei națiuni întregi, pe de altă parte a balanței, o DIVĂ. Nu poți avea mai multe dive decât nivelul frustraților țării.

Cu cât o țară are mai multe dive, cu atât trebuie să aibă mai multe frustrate. Uită-te la industria filmului.

Toate acele staruri cu mijlocel tras printr-un inel sunt compensate de zeci de mâncătoare de hamburgeri, popcorn şi chipsuri, care au nevoie de două picioare de elefant ca să se poată deplasa de la un fast-food la altul, într-o foame de nedescris. Foamea aceea e alimentată de ochii lor care stau pe coperta cu dive.

DIVA: Dacă înţeleg eu bine, eu sunt de vină pentru toate femeile grase şi urâte din ţara asta. Adică eu stau pe un taler al balanţei şi pe celălalt stau multe femei grase care mănâncă hamburgeri şi se uită la mine...

MUSTĂCIOASA: Exact. Dacă ar sta câte-o femeie normală pe fiecare parte a talgerului, totul ar fi în echilibru.

DIVA: Cum ar fi eu şi cu tine, acum, într-un echilibru perfect! Înseamnă că sunt foarte frumoasă.

MUSTĂCIOASA: Da, eşti. Pentru o femeie de 60 ani, azi mâine, eşti.

DIVA: Ce spui?

MUSTĂCIOASA: Adevărul. Degeaba toate operaţiile, toate dietele, adevărul e că ai 60 ani azi, mâine. Mai exact luna viitoare. Şi vreau să îţi fac un cadou în avans.

Scoate un pistol. O ţinteşte. Aici camerele merg în toate direcţiile. Operatorii se sperie. Se aude o bubuitură.

Ţipete. Linişte. Operatorii revin la cadru. Era un pistol din acela de circ, din care au ieşit flori. Diva însă era căzută. Toată lumea crede că e moartă. O pată mare de sânge apare sub ea. Dar nu e sânge.

E altceva. Diva a făcut pe ea.

Mustăcioasa trece în faţa camerei.

MUSTĂCIOASA: Ideea e că oricine ai fi, va apărea în viaţa ta elementul surpriză. Care te va obliga să te dai pe faţă. Să accepţi cine eşti. Să-ţi accepţi biologicul. Să accepţi că viaţa curge firesc dintr-un punct într-altul.

Toată lumea vă fură. Banii. Aerul. Sănătatea. Respectul de sine. Dar cel mai important lucru, este ce vă furaţi singuri. Timpul. Aşa cum se spune, adevărul vă va elibera, doar că eliberarea doare. Dar credeţi-mă pe mine, e minunat după. Pentru că după, nu mai e nimic.

Nu mai fiţi propriii voştri hoţi de timp. E păcat!

Purici. Miră. Publicitate.

Diva a ajuns la spital, nu avea nimic, doar că de spaimă se scăpase pe ea, că tot avea diaree. Azi a dat-o în judecată pe Maimuță, fiindcă i-a distrus cariera.

Are dreptate, într-un fel a omorât-o. Problema noastră este că acest proces de calomnie va răscoli prin viețile lor şi viețile lor sunt legate de fratele dumneavoastră. Ce facem? Haideți să dăm drumul la anchetă. Acum mă duc să mă întâlnesc cu Ghicitoarea la lift, să văd ce tot pomenesc femeile astea de lift.

P.S. Nu uitați de Cumnata, a promis scandal dacă nu dăm pe față dispariția, cel puțin, dacă nu moartea lui Pavlu.

14

În care locotenentul Dada dezvoltă tot felul de teorii ce vor fi date peste cap sau poate întărite, de încă o moarte. Şi unde ne întâlnim cu liftul care când urcă pare să coboare.

Şefu', Pe scurt, înainte de a vă povesti cum a fost acasă la fratele dumneavoastră, ce am găsit acolo şi mai ales cum a fost în lift, aş vrea să vă prezint câteva fire posibile.

1.

Ar fi putut fi ucis de cumnată. Dacă ceea ce spune ea despre soțul ei e adevărat, măcar în proporție de 10%, avea motivul. Mai greu îmi e de imaginat cum de ajunge soțul să facă dragoste cu soția în cuibuşorul lui secret de nebunii. Că ea ştia de cuibuşor, asta nu e mare lucru, că nu era foarte secret din moment ce era frecventat de o bună parte a sexului frumos de la noi din oraş. În special de partea aia care nu ar vota niciodată cu Mustăcioasa... Cam tot atâtea câte ar avea şi un motiv să-l omoare, cum mă lămuresc eu acum, pe parcursul acestei pseudo-anchete care seamănă mai mult cu o operațiune de curățire a budoarului unui armăsar de prăsilă. Dar cum de îl vrăjeşte nevasta să se bage cu ea în pat... în fine, femeile sunt şmechere.

Deci rămâne ca variantă de lucru. Am pus un puşti să o urmărească, spunându-i că o face din cauza coincidenţei de nume, că ar putea fi implicată în moartea Elenei P. Aşa că l-am rugat să o supravegheze o săptămână non-stop.

2.

Dacă e adevărat ce zice Jurnalista şi ea e fata lui Pavlu, atunci cred că ar avea motiv şi ea şi maică-sa.

Problema este că mama Jurnalistei, pianista, nu cred că arată aşa de bine încât să-l momească în pat ca să nu mai spunem că fata ei zicea că are artrită! Iar Jurnalista, dacă e fii-sa şi ea ştie că taică-său care i-a făcut viaţa ei şi a maică-si un calvar, prin dispariţia lui ca măgarul în ceaţă, ar avea un mobil în ciuda dulcegăriilor pe care ea mi le declară. Cu iubirea şi emoţia etc. Etc. Că e sinucigaşă e una, dar nu cred că şi-ar dori să ajungă în puşcărie... Dacă el nu ştie că e fii-sa e posibil să se bage cu ea în pat, dar greu de crezut că el nu ştie, că doar trăiau în acelaşi oraş, calculatorul făcut cadou spune că ştie şi atunci cum naiba să se bage în pat cu ea? Dar chiar şi aşa, le-am dat în cercetare pe Jurnalistă şi pe mă-sa.

3.

Diva are o relaţie aşa de veche şi întortocheată cu el încât sunt convins că am putea găsi mai multe motive.

Nu a luat-o de nevastă. Nu i-a făcut un copil. Nu...

Oricum, vestea că are 60 de ani schimbă radical lucrurile. I-ar putea fi, vorba aceea, mamă! Ea vorbeşte foarte mult la telefon aşa că i-am pus telefonul sub ascultare. (Mă bazez că mă veţi susţine cu aprobările, ca să mă acopăr şi să nu rezulte că am pus-o sub urmărire de nebun! Pot ajunge la puşcărie pentru asta, ştiţi bine...)

4.

Mustăcioasa cred că iese din calcul. Mi-e imposibil să cred că cineva, mai ales un dandy ca fratele dumneavoastră ar putea face sex cu ea. Nu ştiu cum naiba să fac să verific

dacă ce spune ea, că mai era cineva în casă şi mai mult, că el trăia când ea fusese acolo, e adevărat. Să fi fost Cumnata? Să-i fi dat cineva pastilele şi să fi făcut sex cu alta? Atunci nu e crimă... O să mă mai uit astăzi prin casa lui, după dovezi. Cert este că ea e aşa de expusă mediatic încât aproape că nu are cum să facă vreo mişcare fără să ştim.

5.

Ghicitoarea asta e stranie rău. Nu-i urâtă. Ca bărbat poţi fantaza cu ea, în niciun caz nu se exclude ideea unei partide de sex. Dar e aşa de... rece. E parcă lipsită de sânge. E o hologramă. Nu are nimic carnal, nimic pasional. Nimic... viu. Şi nu ştiu chiar nimic despre ea.

Nu e în niciun cerc. Nu îi găsesc o prietenă. Nu îmi rămâne decât presupusul viitor soţ, peştii şi maică-sa.

Când am fost la şedinţă i-am plasat un microfon cu transmiţător în birou. E ilegal, ştiu... Aparatul de înregistrare l-am pus pe un perete de la ghenă, undeva sus, ca să mă pot duce să schimb banda când vreau.

Azi noapte, târziu, am fost să văd ce am „prins”. Am ascultat elucubraţiile psihologice ale tuturor gospodinelor frustrate care o vor vota pe Mustăcioasa şi ale tuturor bărbaţilor disperaţi că Mustăcioasa ar putea câştiga şi femeile vor ajunge la putere. Am ascultat o poveste cu un viol din copilărie şi cu un incest. O mărturisire de onanism la serviciu în timpul şedinţei cu acţionarii. Mi-e milă de ea. O înţeleg că nu vrea să se mărite şi preferă peştii. Dar despre cazul nostru nu am aflat nimic.

6.

Citesc acum caietele Casnicei.

Femeia asta copia tot ce îi cădea sub ochi. Nu ştiu dacă există vreun drog al caligrafiei, dar ea sigur îl consumase. Tot ce se putea copia, copia în şir, mereu, sărind aiurea de

la una la alta, fără pauză. Într-o grafie minunată, trebuie să mărturisesc. Ca să înțelegeți la ce mă refer vă dau o mostră:

„uleiul de măsline trebuie turnat la final, cât încă sunt calzi cartofii, dar nu fierbinți şi la urmă se presară o mână de plante aromatice, cum ar fi cimbru, rozmarin şi oregano, se lasă câteva minute ca să se amestece aromele, apoi se serveşte, draga mea, astă seară ajung mai târziu că am o şedință importantă, dilatarea porilor se combate cu...”. Deci o rețetă, un bilețel de la soț şi sfaturi cosmetice. Ca şi când ar fi stat într-un loc şi ar fi scris tot ce vede cu doi ochi. Nu ştiu de ce, dar insist.

Am impresia, mi-e frică să spun „intuiția”, că aş putea găsi ceva interesant. Sau asta, sau aş putea să mă tâmpesc de tot.

Interesant e că într-unul dintre caietele ei, cel pe care l-am mai pomenit, singurul care de altfel are titlu, „Liftul”, am găsit că ea în urmă cu şapte ani a lucrat în echipa de întreținere şi administrare a turnului. A fost liftieră.

Dar apoi s-a renunțat la liftieră fiindcă locatarii blocului nu vroiau să fie văzuți de nimeni la ce oră pleacă, sau cum şi cu cine vin ei acasă. Aşa că s-a renunțat la post.

Aştept în continuare a doua analiză a legistului în cazul ei, fiindcă prima nu m-a satisfăcut. Cum adică a murit de moarte bună? Ar fi prea mare coincidența...

Mi-am dat întâlnire cu Ghicitoarea la 15:00, la cafeneaua de la parterul turnului ca să intrăm împreună pe aprobarea pe care mi-ați obținut-o. Ştiu că sunt multe companii importante în acest bloc şi sunt şi câțiva magistrați şi câțiva deputați şi până mai acum trei zile era şi fratele dumneavoastră, dar chiar şi aşa, nu înțeleg de ce toate aceste coduri de securitate? De ce ai nevoie de aprobare specială pentru a intra? Aşa cum nu încetez să mă întreb cum a intrat persoana care l-a omorât? Asta dacă nu cumva l-a omorât cineva din bloc sau cineva din rândul

personalului. Unde sunt casetele cu supravegherea intrării? Am să vă rog, Şefu', să mă ajutaţi să investighez fişele tuturor angajaţilor şi să obţin o listă completă a celor care au reşedinţa sau sediul firmei în bloc. Înainte de a vă povesti ce am trăit eu în lift vă dau un citat din Casnica.

LIFTUL „Îmi place să mă plimb cu liftul. Zgomotul lui mă linişteşte. Chiar şi în momentele rare când nu mă cheamă nimeni, mă plimb. Soneria de apel însă mă bucură întotdeauna. Mă cheamă cineva. Mă „doreşte" cineva. Cineva are nevoie de mine. Lumea nu vorbeşte niciodată cu mine. Nimeni nu îmi spune nimic. Nu mai mult decât un număr. 37. 45. 60.

Sunt ca nişte coduri secrete între mine şi ceilalţi.

Şaizeci e ultimul etaj. Într-o zi mai liniştită, când mă plimb eu aşa în sus şi-n jos, ca o pană purtată de suflarea lui Dumnezeu, liftul se opreşte singur. Ăsta nu-i lift să o ia razna. E cel mai bun. Se deschid uşile. Şi în loc să văd coridorul cu marmura neagră pe jos şi pereţii gris perle se deschide în faţa mea un coridor complet alb. De un alb strălucitor. Luminos. Brusc, mă invadează o bucurie. Râd, sunt uşoară. Şi bucuria asta mă ridică de pe scaun. Eu nu am voie să mă ridic de pe scaun orice ar fi. Nici pentru pipi. Nimic. 6 ore stau acolo nemişcată. Dar acum m-am ridicat. Mă întreb cum au putut să redecoreze de ieri până azi. Cu schimbatul marmurei cu tot. Tehnica avansează foarte repede. Totul avansează foarte repede. Şi repede avansează foarte repede. Îmi dau seama că gândesc foarte rapid. Şi că nu păşesc. Plutesc. Picioarele mele nu ating podeaua fiindcă un aer călduţ emană din ea şi mă ţine deasupra.

Ca şi când aş fi un hoovercraft.

Se deschid uşile, dar eu nu pot intra. Plutesc încet pe deasupra şi merg tot înainte. Dar trag cu ochiul. Într-o cameră mă văd pe mine cum operez. Sunt chirurg. Tot corpul operator se uită la mine. O asistentă îmi tamponează

fruntea. Eu sunt atentă şi precisă. Nu apuc să văd mai mult fiindcă nu mă pot opri. Sunt plutită mai departe...

În altă cameră mă văd la un calculator, scriu ceva.

Sunt aprinsă. Mâinile mele fug pe clape. Mă mir că nu scriu cu pixul. Eu iubesc scrisul de mână şi urăsc calculatorul. Mă mir că fumez. Scriu şi scriu. Sună un telefon dar nu răspund. Scriu şi scriu. În camera de alături e plin de reviste care au toate pe copertă fața mea!

Eu stau la măsuța de machiaj şi mă demachiez. Pe perete, pe o plasmă mare mă văd tot pe mine.

Vorbesc, gesticulez. Lumea mă aplaudă. Înainte de a trece la camera următoare realizez că nu mai merg pe un coridor orizontal ci vertical, urc, doar că fără lift.

Camerele sunt puse unele peste altele. Cineva sună, sună. Sună! E clar sunetul de apel al liftului. Încep să cobor. Coborârea în infern. Sunt chemată la etajul 60.

Ultimul. Cobor. Cobor. În timp ce cobor îmi dau seama că sunt 60 de etaje, 60 de secunde, 60 de minute.

Puse toate unele peste altele. O decizie, o secundă, o viață! Un set de opțiuni. Asta îmi trece prin cap repede.

Sunt inteligentă! Pentru prima oară în viața mea, mintea îmi merge repede. Apoi încep din nou să gândesc încet.

Mai încet. Aşa ca mine.

La 60 sună insistent! E curvarul ăla de la ultimul etaj!.

Poate că dacă nu ar fi sunat aş fi apucat să îmi văd toate existențele acelea minunate. Nu m-am uitat decât pe coridorul din dreapta, pe cel din stânga nu am văzut nicio uşă deschisă. Şi mă întreb de ce nu pot intra?”

Ştiu ce gândiți, la fel am zis şi eu, femeie nebună!

Femeie nebună, femeie nebună! După tura cu liftul, nu mai sunt însă aşa de sigur. E ceva cu liftul ăla, nu pot spune ce, dar e ceva! Eu nu mi-am văzut viețile posibile. În schimb l-am simțit pe fratele dumneavoastră, la el acasă. Şi asta nu poate fi decât efectul liftului.

Cred. De fapt nu ştiu ce să mai cred.

Am ajuns cu mult înainte de 15, de fapt am ajuns la 14, 13. Ştiu, că doar pe cardul de intrare e trecută ziua şi ora. Plus fotografia de la intrare. Ceea ce îmi aduce aminte că v-am rugat să îmi obțineți filmul cu fotografiile tuturor celor care au intrat în acea zi în turn. Ştiu că nu e uşor... dar pentru dumneavoastră Şefu', totul e uşor.

Apropo, mai vorbiți cu băieții de la morgă că vă întreabă cât timp mai țin frigiderul ocupat, dar figurând ca liber, fiindcă în ultimul timp, din cauza femeilor care nu mai vor să funcționeze pe vechile baze, o grămadă de bărbați au murit suspect. 5 patroni de saloane de înfrumusețare au făcut atac de cord, 3 proprietari de spa au murit în urma falimentului iminent şi un director de maternitate particulară s-a sinucis cu o supradoză de anti-concepționale. Nu mai cumpără nimeni anti-concepționale...

După ce că femeile încep să fie puțin mai frumoase ca dracu', ceea ce de drept era rolul nostru, acum ne mai mor şi bărbații tineri! Poate că avea dreptate soțul Mustăcioasei, statisticianu'. Poate chiar ajungem la aşa o cădere demografică de rămânem fără seminție... Mă gândeam că ar trebui să meargă bine în viitor băncile de spermă. Poate îmi deschid una. Cu toate că cică un japonez care n-a avut ce face a inventat sperma artificială. Iar am divagat. Ideea ar fi că morga are nevoie de nevoie de frigider. Mai e puțin şi se face săptămâna de când îl ocupăm legitim dar ilegal, ca să fac un calambur. E ciudat, de când a murit Casnica mi-au mai venit câteva, dar m-am abținut. Probabil că e din cauză că îi citesc caietele.

Urc în lift cu încă cineva. Afectat de cele spuse de Casnică mă aştept la tot felul de ciudățenii. Nimic neobişnuit. Decât senzația că în loc să urcăm, coborâm.

Dar asta probabil fiindcă liftul e aşa de silenţios.

Domnul de lângă mine este îmbrăcat într-un costum negru, un pardesiu negru, o cămaşă gris perle şi cravată neagră. Ar putea fi un cioclu de lux sau preşedintele unei mari corporații. Dar având în vedere că moartea e o afacere rentabilă, ar putea fi şi una şi alta.

Mă tot gândesc dacă să îl întreb dacă el nu are senzația că liftul coboară în loc să urce.

Conform studiilor mele de analiză facială de la Londra, nu e genul de individ căruia să îi placă să inițieze convorbiri despre lifturi, cu necunoscuți. Pe de altă parte, liftul coboară. Beculețele cu numerele etajelor, arată că urcă. Nu se aude niciun tors de pisică, dar sunt sigur că ne deplasăm şi anume în jos! Mă mănâncă limba să-l întreb dar eu trebuie să mă păstrez cât mai puțin observabil, din moment ce nu am oficial ce căuta în acel bloc. Când poți arăta legitimația în stânga şi-n dreapta, e mult mai uşor.

Cu legitimație ai sens. Viața are sens. Legitimația te fereşte de întrebările indiscrete ale celor din jur dar mai ales de întrebările tale indiscrete. Cine sunt? De unde vin? Ce caut aici? Legitimația şi gata, tăcere. Dar aveam mâncărime pe limbă sau în cur – e interesant cum avem noi mâncărimi la cele două extremități ale tubului digestiv – şi l-am întrebat.

Fiți amabil, sunteți cioclu?

Pe cuvânt de idiot, Şefu', asta l-am întrebat. Am vrut să-l întreb dacă nu are senzația că liftul coboară. Ştii că eu am multe defecte, doar dumneata mi le ştii cel mai bine, că m-ai păstorit de mic, dar împrăştiat nu sunt.

Nu întreb lucruri aiurea. Mai fac din când în când câte-o gafă, dar de întrebat prostii, niciodată. La testele de concentrare de la Londra am luat punctaj maxim. Omul însă ori era surd ori mă ignora. Coboară apoi imediat la etajul 45. Coridorul arată aşa cum trebuie să arate. Nicio lumină albă, nicio iradiere şi, cu siguranță, nu mă încearcă nicio

senzație de bucurie. Din contră, sunt plin de draci că am întrebat aiureala aia. Nu îmi pot permite slăbiciuni. Cel puțin nu acum.

Cobor la 60. Linişte şi pace. Nu ştiu de ce, dar am avut impulsul că trebuie şi eu să păstrez această linişte.

Am mers încet, cu grijă, am deschis uşa foarte încet.

Am intrat în hol cu senzația clară că simt miros de trabuc şi de parfum bărbătesc. Nu vreau să încep cu chestii de genul entități şi altele dar Şefu', pe cuvântul meu că la asta m-am gândit. Era mirosul pe care îl emana Pavlu de câte ori mă întâlneam cu el. Niciodată nu a vrut să îmi spună ce parfum era. Mereu îmi zicea:

— Am să-ți spun, când ai să ți-l permiți!

Şi mă întâlneam cu el la următoarea petrecere de Crăciun, că în general la petrecerile de Crăciun de la Poliție ne întâlneam, că venea şi el în calitatea de fost coleg, credeau toți; eu ştiam că de frate al dumneavoastră... Iarăşi îl întrebam... şi mereu acelaşi răspuns. În acel moment, am uitat de anchetă şi mi-am dat seama că acum e cel mai bun moment să aflu ce parfum e ăla. Am mers ață în dormitor. Niciun parfum.

La baie, niciun parfum. Nicăieri, niciun parfum. În schimb, la baie, geamurile de la cabina de duş erau aburite!

Cineva îşi făcuse duş cu puțin timp în urmă. Dacă cumva ați fost dumneavoastră pe la cuibuşorul lui Pavlu v-aş rămâne recunoscător să îmi spuneți. Ar fi singura variantă cât de cât liniştitoare. Cu toate că acum mă întreb şi ce ați fi vrut dumneavoastră să căutați acolo?

Poate v-a venit vreo idee şi căutați un indiciu? Dacă e aşa, aş aprecia dacă mi-ați împărtăşi şi mie teoriile dumneavoastră... Am găsit pe noptieră un buton. Şi asta mi-a atras atenția. L-a plantat cineva acolo ca să mă inducă în eroare? Stăteam şi îmi developam în minte fotografiile camerei pe care mi le-ați dat. Părea mai degrabă că cineva

îşi făcuse duş, începuse să se îmbrace, îşi pusese cămaşa şi un buton... În acest plin proces de fabulație, mi-a sunat alarma de la telefon.

Trebuia să cobor, era aproape ora de întâlnire cu Ghicitoarea. Am luat liftul şi de data aceasta am coborât cu senzația că într-adevăr cobor. Jos nu era nimeni.

Ghicitoarea nu a venit la întâlnire. Aveam să aflu că avea o scuză bună. Murise.

15

În care Dada are de înfruntat furia Jurnalistei, dar care îi dezvăluie o teorie stranie privind liftul şi îi spune că s-ar putea ca adevăratul criminal să fi murit cu ani în urmă dar că descoperirea lui colosală ar putea omorî oameni în continuare. Doar că morții nu ar fi chiar morți şi nici criminalul chiar criminal.

Să trăiți!

După cum v-am informat a murit şi Elena P.

Supra-numită Ghicitoarea.

A murit la ea acasă, am găsit-o întinsă frumos pe pat. Casa, într-o ordine perfectă. Ca în cazul Casnicei, părea că a pus totul la punct, s-a întins în pat şi a murit. Mi-am recuperat aparatul de înregistrare, era la locul lui. Nu ştiu de ce am avut senzația ciudată că nu-l voi găsi acolo, că altcineva îl va fi luat înaintea mea. Mai nou trăiesc cu impresia că în timp ce eu investighez mai e şi altcineva care investighează, de fapt care „mă” investighează. Pe mine. Parcă e un ochi în spatele meu.

Big Brother. Mereu mă uit în urmă. Mă enervează chestia asta că mă uit mereu în urmă.

Ştiți că vă spuneam odată că eu cred că numai polițiştii corupți se uită mereu în urmă. Ei bine, acum asta fac eu. Şi nu-s corupt. Cel puțin aşa cred, că nu sunt. Cu toate că

această investigație „pe neve” sau cum să-i spun, seamănă destul de mult cu un act de corupție. Mereu îmi spuneți că să mai am puțină răbdare. Că mâine. Mereu mâine. Mâine ăsta de fapt nici nu există. E o invenție de-a minții noastre, ca să ne liniştească. Mâine e povestea de adormit adulții.

— Când voi afla criminalul?

— Mâine, mâine.

— Când îmi voi găsi perechea?

— Mâine, mâine.

— Când voi fi fericit?

— Mâine, mâine.

Mâine, mâine. Am momente, Şefu’, în care cred că toți „mâine” mirobolanți, nu fac cât un azi decent. Îmi place cuvântul ăsta „mirobolant” l-am învățat pentru Fazan, în clasa a şasea. E bun că se termină în NT şi închizi cu el. Astăzi eu sunt „închis” de acest veşnic mâine.

Decât să fiu mâine marele investigator, mai bine să deschid azi ancheta. Decât să aflu mâine cine l-a omorât pe Pavlu, mai bine iau astăzi un interogatoriu ca la carte. Că eu mai mult iau interviuri decât conduc interogatorii. Mai lipseşte să mă duc la serate mondene şi să o întreb pe Mustăcioasa „Cum v-ați simțit când ați aflat că vă creşte un penis?”

Nu ştiu dacă v-am raportat asta Şefu’, dar conform rezultatului histopatologic asta pățeşte Mustăcioasa, se transformă într-un bărbat cu acte în regulă. Apropo de asta, astăzi la unşpe e marşul mustăcioaselor, e ziua în care toate femeile care o susțin pe Mustăcioasa se îmbracă în negru şi îşi aplică o mustață şi ies în stradă.

După cum spuneau băieții o să iasă rău că cică se pregăteşte şi o contraofensivă condusă de Divă, care e în culmea furiei de când cu incidentul din emisiune, aşa că ea va scoate toate frumoasele îmbrăcate în roz.

Băieții se întrebau dacă e cazul să le ciomăgească dacă se încaieră, sau să pună doar tunurile de apă pe ele.

Vă dați seama, că preferau toți tunurile de apă. O să aibă de câştigat, ca de obicei, ziarele şi televiziunile, care de la tornadă încoace nu au mai avut un subiect aşa tare.

Revin la cazul nostru. E cel puțin suspect că mor la interval de 48 ore două Elena P. Nu credeți? M-am gândit că poate Pavlu vroia să le extermine dintr-un motiv sau altul pe toate femeile numite Elena P. Dar el e mort. Cu toate că pot jura că l-am „simțit” la el acasă.

Şi treaba aia cu butonul...

A venit Jurnalista călare peste mine. Continui după ce văd ce vrea.

Continuare.

Nu ştiu cum a aflat Jurnalista de moartea celei de-a doua Elena P. Dar a intrat în trombă în birou şi a început să urle. Şi urla, şi urla. Cred că şi-a distrus corzile vocale pentru o săptămână.

— Dacă nu îmi spui ce se întâmplă, şi nu oricum ci cu lux de amănunte şi mai ales să îmi spui de ce au murit două femei numite Elena P. La interval de două zile, mâine scriu tot ce ştiu despre acest caz. (Hmm, mâine!) Că a murit, sau în tot cazul a dispărut numitul Pavlu, că acest domn Pavlu este nici mai mult nici mai puțin decât fratele comandantului Poliției, ce credeai că nu aflu? Nu uita că fapt divers ne-fapt divers sunt şi eu totuşi un jurnalist... Că înainte de a muri a dat mesaje mai multor femei pe care le cheamă Elena P., dintre care una sunt eu şi probabil celelalte două sunt astea care au dispărut... trebuie să recunoşti că încropesc un articol bunicel, mai ales că am consultat lista femeilor care se numesc Elena P. Şi printre ele se găsesc şi nume sforăitoare cum ar fi numita Mustăcioasa şi răsfățata presei, Diva... Aşa că aş vrea să îmi

dai un argument pentru care nu aş face eu publice toate aceste informații...

— Un argument ar fi că te pot aresta, acum, imediat.

24 ore. Apoi cer prelungirea mandatului. Nu-ți bate capul cu ce paragrafe din lege se încalcă. Am eu grijă.

Judecătorii şi procurorii nu prea îi au la inimă pe jurnalişti. În al doilea rând, de ce eşti aşa de agitată?

Nu spuneai tu că vrei să mori? Poate că e cineva care-ți dă o mână de ajutor. Te scapă de problema pe care o pune sinuciderea din punct de vedere creştin, vei putea fi îngropată în cimitir, cu popă şi tot alaiul... Şi-n al treilea rând...

— Dacă mă arestezi nu faci decât să mă ajuți, că se îmbogățeşte articolul cu un caz de abuz şi corupție... Şi nu mi-e deloc frică de moarte doar că acum instinctul meu jurnalistic a activat instinctul de supraviețuire. Aşa că vreau să spun povestea, să iau premiul şi abia apoi să mor... Aşa că aştept cu nerăbdare să îmi spui care ar fi al treilea argument.

— Principalul suspect este mama ta, se pare că acest Pavlu este tatăl tău. Fără să ştii ți-am luat un fir de păr, pentru ADN. Pe al lui îl ştim, că a lucrat în Poliție aşa că azi mâine aflu adevărul. Probabil mâine. Aşa că Pavlu e omul care i-a distrus mamei tale viața, care i-a furat ani buni şi care acum, că crescuseşi, probabil că avea ceva gânduri şi cu tine. Probabil mama ta a aflat...

Nu ştiu cum mi-a ieşit porumbelul acesta din gură.

Evident, „barbologie” curată, dacă îmi permiteți un cuvânt de vestiar, dar m-au luat toate transpirațiile. Da’ a avut efectul scontat. S-a calmat ca prin minune. S-a aşezat şi a tăcut. Se vedea pe fața ei cum caută argumente. Cum verifică date care ar putea susține această ipoteză. Şi altele care să o infirme. Mintea ei era acum ca un calculator căruia i se dăduse „virus scan”.

Erau luate la puricat toate fâşierele.

— Vorbeşti prostii. Nu ar face mama aşa ceva. Şi cum anume l-ar fi omorât?

Câteodată cea mai bună minciună, e adevărul...

— Nişte medicamente de inimă combinate cu o partidă de sex. Se pare că vechile flame e periculos să le reaprinzi şi că ce a trecut e bine să rămână trecut...

Mama ta a aflat că el ţi-a luat urma, a aflat unde stă şi a mers acolo să-l ameninţe, să-i spună să-şi bage minţile în cap, că eşti fata lui etc. Din una în alta, el a îmbârligat-o, că de fapt nu are nimic cu tine, că te iubeşte doar ca tată, că ea a fost şi a rămas femeia vieţii lui... Toate fostele lui iubite trăiesc cu impresia asta, că el numai pe ele le-a iubit şi că se va întoarce la ele... Ea îl crede... o împăcare după 25 ani... Încă nu am reuşit să stabilim dacă e omor din culpă sau intenţionat. Poate că nu i-a dat ea pastilele...

— Îţi baţi joc de mine? Mama cu dandy-ul ăla? Eu, fiica lui? Sigur, ţi-am spus şi eu că semănăm dar chiar şi aşa, eu am o faţă comună, semăn cu multă lume. Şi cu Mitzicatus semăn când doarme.

— Nu îmi bat joc. E o ipoteză. Hai să ne gândim.

(Trebuia să o determin să fie de partea mea. Să facem echipă. Era singurul fel de a mă asigura că nu iese de aici şi merge direct la ziar. Aveam de gând să îi flutur un peşte mai mare ca să-l uite pe cel mic pe care-l avea.)

— Şi cum a intrat în Turnul de Foc? Ştii bine că e o legendă „Turnul”. Nu oricine a intrat acolo. Circulă zvonuri. Noi la ziar am încercat luni de zile să obţinem aprobare de intrare şi nu am reuşit. S-au creat legende urbane în ceea ce priveşte liftul ăla.

— Ce legende?

— Ei haide, nu te preface că nu le ştii... toată lumea vorbeşte despre liftul ăla.

— Da, toată lumea vorbeşte despre lift, dar prea puțini au intrat în el... deci ce ştii tu despre lift?

— Blocul a fost proiectat de un arhitect japonez care a murit la 33 de ani la puțin timp după ce s-a terminat construcția. La câteva zile după inaugurare, a fost găsit întins pe pat, în garsoniera care îi fusese închiriată de primărie pe perioada construcției. Camera era ordonată, totul pus la linie. În perfectă ordine. S-a pus pe seama faptului că e japonez şi că ei sunt educați în ideea de simplitate şi ordine. La autopsie nu s-a găsit nimic suspect, substanțe, leziuni etc. Era ca în cazul morții de bătrânețe doar că omul avea 33 ani. Apoi a murit constructorul. 57 ani. Identic. Camera ordonată. Toate hârtiile în regulă. Omul întins pe pat. Din nou, s-a considerat că e neamț şi atunci probabil că aşa ordonată era camera seară de seară. Interesant e că atât japonezul cât şi neamțul erau îmbrăcați cu hainele de îngropăciune. Adică la costum, impecabil, inclusiv încălțați cu pantofii.

Ei bine, iată că nu trec şase luni şi este găsit mort şi administratorul turnului, băiat de-al nostru, din popor. 47 ani. Aceeaşi ordine în cameră. Acelaşi costum de îngropăciune. Autopsia...

— Moarte din cauze naturale.

— Da. Eu eram studentă pe vremea aceea şi a vuit toată facultatea de jurnalism, s-au făcut concursuri, a emis ipoteze toată şcoala, de la cel mai boboc dintre boboci până la marii profi, cu toții au încercat să găsească răspunsuri la marile întrebări gazetăreşti. „De ce? Cum?” Se ştia doar „cine” şi „unde” şi „când”.

Îmi aduc vag aminte de ce spune Jurnalista. Eram într-o altă deplasare la Londra, cred că era prima oară când mergeam, dar chiar şi aşa îmi ajunsese cazul la urechi, povestit de colegi la telefon şi zicându-mi să vorbesc eu cu „prietenii” mei de la Scotland Yard să rezolve ei.

— Atunci, un profesor de fizică cuantică, a scris în ziar un articol despre teoria stringurilor. Ipoteza lui era bazată pe ideea că aceşti trei domni nu muriseră cu adevărat ci se mutaseră pe un nivel paralel. El atunci a făcut observația că blocul are 60 de etaje, 24 de coridoare şi 60 de apartamente pe etaj. Ceea ce este exact structura în care e împărțit timpul. Şi el consideră că de fapt arhitectul japonez a făcut un experiment şi, cum ar veni, ei trei sunt victimele acestui experiment.

Adevărul e că acest turn a fost obiectul unui concurs, câştigat de arhitectul japonez care a acceptat să facă proiectul cadou oraşului nostru, fără niciun onorariu. El a afirmat atunci că vrea doar să vadă acest proiect construit şi că îşi dă seama că e un proiect foarte costisitor de aceea el renunță la partea lui în favoarea bucuriei de a-l vedea materializat.

Mai mult decât atât, el a venit şi cu constructorul german care a acceptat să facă acest bloc tot aşa, fără onorariu, doar cu banii pe materiale. Mai mult decât atât, investiția a fost făcută de nişte oameni de afaceri care au donat banii cu condiția de a rămâne anonimi.

Profesorul de fizică spunea atunci, în acel articol, că toată lumea s-a gândit la o maşină a timpului, dar nimeni nu s-a gândit că ar putea fi un turn al timpului.

Profesorul zicea că ceea ce contează este un anumit unghi al soarelui care prinde liftul. Nu mai țin minte exact, el dăduse atunci şi o teorie extravagantă conform căreia liftul trebuie să fie undeva între etajele 58-60 şi să fie o zi cu cer foarte senin, ceea ce în oraşul nostru asfixiat e destul de greu, astfel că atunci când razele soarelui cad într-un anumit unghi generează o schimbare energetică a frecvenței, astfel încât ocupantul liftului este automat proiectat într-o altă dimensiune. Nimeni nu l-a luat în serios, bineînțeles.

— Interesant. Deci tu îmi spui acum că de fapt criminalul este arhitectul japonez care a murit cu ani de zile în urmă. Dar de fapt nici nu se poate vorbi de criminal. Fiindcă toată lumea trăieşte bine mersi într-o altă dimensiune. Cred că munca la rubrica de fapt divers te-a afectat prea tare. Profesorul mai trăieşte?

— Păi asta e cea mai tare fază. Şi profesorul a fost găsit mort, în camera lui, îmbrăcat în costumul de îngropăciune. Dar soția lui mai trăieşte, putem merge la ea să vedem dacă nu are ceva din lucrările lui.

— Lasă-mă să ghicesc, o cheamă Elena P.

— Numele de familie al profului era Pal. Era de origine maghiară.

— Oare pe soția lui o cheamă Elena?

Trebuie să recunosc că teoria asta ciudată mi-a atras atenția. Asta ar explica treaba cu butonul. Poate că Ghicitoarea venise la puțin timp după mine, s-a folosit de accesul primit de la dumneavoastră, domnule Comandant, intrase în lift şi... Ziua era frumoasă. Cer senin, soare. Şi când a dispărut Pavlu şi ieri. Iar Casnica lucrase ca liftieră în Turn. Poate că îi rămăsese un cod de acces.

Cine or fi oamenii aceia de afaceri? Dacă teoria asta ar fi adevărată, ar fi mană cerească pentru orice om de afaceri... Urmările ar fi colosale.

În clipa asta am auzit hărmălaie pe hol, am ieşit să văd ce se întâmplă.

— Mergem în piața primăriei că se bat divele cu mustăcioasele.

16

În care asistăm neputincioşi, alături de Dada şi colegii lui, la bătălia în noroi dintre susținătoarele Divei şi ale Mustăcioasei. Încep să se bată în platforme şi ideologii şi

ajung să se lupte în nuduri. Imaginea unui vibrator folosit pe post de pulan face înconjurul lumii şi ne strică iarăşi imaginea! Nimic nou.

Şefu', Având în vedere că epistolarul nostru tinde să devină mai lung decât cel dintre Eminescu şi Veronica Micle, o să mă formalizez mai puțin, sper să nu fie cu supărare un limbaj mai pe şleau. Dar nici evenimentele nu sunt tocmai scrobite, iar pe mine mă lasă nervii.

Deci iată relatarea mea despre „Marea bătălie în noroi" cum au titrat-o ziarele... Şi au avut dreptate. De data asta chiar nu au exagerat. Trebuia să fi văzut ce era în Piața Primăriei... Inițial era programat doar discursul de lansare al candidaturii Mustăcioasei, dar se pare că Diva, ofticată de ce s-a întâmplat deunăzi la televizor şi de faptul că a dat-o de gol că e o babă care se ține bine, a vrut să îşi facă o revenire spectaculoasă, fiindcă de la incidentul cu diareea nu a mai apărut în public.

La început rozul frumoaselor, era despărțit de negrul „mustăcioaselor". La stânga, lângă statuia Primarului, stătea Mustăcioasa, în celălalt capăt, era Diva. La mijloc, un cordon fin de polițişti. De jur-împrejur, reporteri, televiziuni, care de transmis în direct. Şi bineînțeles, marea de gură cască, în special bărbați tineri şi femei în vârstă. Bărbații se distrau şi admirau priveliştea roz, băbuțele nu înțelegeau cine cu cine şi ce are de împărțit. Unele credeau că e un mare spectacol, ca pe vremuri...

Pe scurt, demograficele noastre obişnuite. Cei avizi de putere pe față, cei care nu înțeleg jocurile puterii şi cei care îi admiră spectacolul. Să fi uitat ceva? A, da!

Prietenii noştri criminalii. Fiindcă seara s-a soldat cu 37 de Elena P. Moarte în arest, la puțin timp după ce au fost aduse. Cu vârste cuprinse între 22 şi 52 ani.

Douăzeci îmbrăcate în negru şi 17 în roz.

Nu le-a omorât poliția în ambuscadă. Uite cum a fost.

Întâi fiecare tabără şi-a văzut de treaba ei, roz cu roz, negru cu negru.

Cele negre erau adunate turmă şi o ascultau pe Mustăcioasa. Cele roz erau mai împrăştiate şi mai schimbau bezele cu poliţiştii şi cu cei de pe margine...

MUSTĂCIOASA:

— Felicitări vouă tuturor celor care vă aflaţi aici! Aţi ales să ieşiţi din sclavie! Din sclavia frumosului! Din sclavia frumosului împotriva sinelui! Din sclavia de a vă petrece timpul încercând să fiţi aşa cum vă vrea altcineva. De a vă modela mintea şi corpul astfel încât să corespundeţi ideilor altora. Ale părinţilor, ale iubiţilor, ale fraţilor. Adevărata societate de consum nu o găseşti la supermarket, ci în casa ta. Acolo te consumi şi eşti consumată dacă nu eşti atentă. La început ne-au consumat pe noi femeile. Am fost un experiment. Au vrut să vadă dacă ne pot modela, dacă ne pot face să ne dorim întâi talia subţire, fundul mare şi sânii planturoşi. Asta a fost un ideal de feminitate. Apoi ne-au spus că trebuie să fim înalte şi fără sâni. Femeile au ajuns să vomeze tot ce mănâncă, să se înfometeze mai ceva ca în Somalia şi să-şi ia sutiene mai mici care să le strivească sânii. Apoi a apărut alt ideal. De unde se vede cât de constanţi sunt bărbaţii! Acum trebuie să fim înalte cu sâni mari. Şi buze pline. De câte ori să se nască o femeie într-o singură viaţă doar ca să ţină pasul cu toate aceste mode care s-au săturat să taie doar din rochia noastră şi acum taie din noi înşine...

Acum şi-au propus să ne taie şi din creier. Ne-au făcut şi cărţi pe măsură, cu coperte roz. Mai nou ne-au făcut şi literatură pe e-Chicklit! Ce înseamnă asta chicklit?

Cărţi pentru femei în neocortexul cărora nu se află decât branduri, cumpărături şi sex! Sex! Sex!

Femeile în negru, cu mustaţa la vedere, aplaudă frenetic.

MUSTĂCIOASA:

— Vă spuneam că au început cu noi, dar iată că acum trec şi la copiii noştri. Întâi ni-i îngraşă cu produse „de impuls” la supermarket, ce tâmpenie de termen, produse de impuls... adică alea care nu-ți trebuie, pe care nu le pui niciodată în coş din alegere, fiindcă ai nevoie de ele dar cărora li se pun ambalaje strălucitoare şi cât stai la coadă le vezi atârnând pe la standurile de lângă casa de marcat şi uite aşa ai un impuls... impulsul de a mai băga ceva carbohidrați colorați în tine şi-n copilul tău. Nu vi se pare ciudat că mereu e coadă la supermaket? Oricâte case ar fi, e coadă... păi de asta, sunt o grămadă de produse care trăiesc numai fiindcă voi faceți coadă! Şi după ce copilul ți se îngraşă ca urmare a strategiilor lor mercantile, ți se spune că nu e frumos ca un copil să fie gras. Trece-l pe alimentație sănătoasă, produse bio şi sală. Li se vând tot felul de jocuri pe toate sistemele posibile şi imposibile, îşi petrec ziua numai cu diverse console în mână şi apoi vine psihologul şcolii şi îți spune că nu e socializat şi sociabil.

Deci îi trebuie terapie.

Pe lângă produse bio, sală şi console, că de astea nu-l mai poți salva definitiv... Apoi vine proful de mate şi îți spune că din cauză că îi stă mintea numai la jocurile lui, mai exact la locul în care a oprit jocul când a plecat la şcoală, nu are rezultate la mate deci trebuie şi meditatori la matematică. După copii iată că a venit şi rândul bărbaților să fie consumați. Toți trag de fiare şi vor să-şi cultive muşchii în loc să-şi cultive micile celule cenuşii... Şi pentru că gândesc cu bicepşii, tricepşii şi deltoizii, tot ce pot dori este o maşină mai bună şi o casă mai bună şi copii mai buni de la femei mai bune.

Şi muşchii cred că mai bun înseamnă mai mare. Case mai mari, maşini mai mari şi femei cu sânii şi buzele mai mari... Şi cercul s-a închis şi ajungem din nou la noi.

Urale, nebunie. Femeile îşi scot mustăţile şi le aruncă în aer.

MUSTĂCIOASA:

— Femeile au fost mereu privite ca cele care trebuie să procreeze şi e normal să fie aşa. Dar de aici până a-ţi petrece toată viaţa ca să fii dezirabilă în ideea că cineva va dori să procreeze cu tine, e drum lung... Ca medic estetician pot să vă spun că nu există zonă din corp pe care o femeie să nu fi vrut să şi-o opereze ca să placă cuiva. Grăsimea nu e bună pe burtă şi pe coapse, dar e numai bună în sâni şi buze. Şi câteodată pe fund. Muşchii sunt buni la burtă, dar nu la picioare atunci când le fac prea groase. Totul trebuie luat de acolo de unde a fost pus de Dumnezeu şi pus altundeva, acolo unde zice ultimul număr din revista „Chic&Şoc" sau...

Haideţi, numiţi voi o zonă din corpul vostru, o zonă care vă trece prin cap şi eu am să vă arăt că e pasibilă de o plastie, o supţie, o tăietură, înţepătură, găurire... Numiţi voi o zonă care vă trece prin cap, încercaţi să o găsiţi pe cea mai aiurită... Sau şi mai bine spuneţi-mi părţile anatomice de care de-a lungul timpului s-au plâns bărbaţii voştri...

Linişte. Murmur.

O femeie din mulţime strigă:

— Buricul!

MUSTĂCIOASA:

— Nici nu aveţi habar câte burice am operat. Ca să fie mai mici, mai mari, cu motivaţii de la cele mai banale, cum că intră nisip în buric la mare şi că se adună mizerie în el şi e greu de curăţat... sau că trebuie făcut loc pentru nu ştiu câte Svarowsky până la aberaţii impuse de parteneri plictisiţi în căutare de orice ar putea fi nou, ca de exemplu un buric în care să intre un cap de penis! Ca medic, afli multe! Prea multe... Altceva, haideţi femei, uimiţi-mă cu ceva ce nu am operat...

Cineva din mulțime strigă:

— Antebrațul!!! Mi s-a spus că grăsimea care îmi atârnă la antebraț e hidoasă și omoară orice urmă de romantism...

Înainte de a apuca să răspundă Mustăcioasa, dacă a îndepărtat sau nu grăsime de pe vreun antebraț, o altă femeie a strigat:

— Mi s-a spus că am gura prea mică... Am fost trimisă la operație, dar eu l-am trimis la plimbare!

După care a urmat o explozie.

— Mie că o am prea mare! Şi mi-a spus să mi-o micşorez ca să se potrivească, dar eu i-am spus că mai bine îmi găsesc unul cu „dânsa” mai mare...

— Mie nu mi se întăresc sfârcurile suficient de mult!

A fost un fel de exorcizare în masă a tuturor frustrărilor sexuale. Această isterie a culminat cu un „orgasm” generalizat în care toate femeile numeau fiecare în cor, o anumită parte a corpului care ar fi trebuit, din punctul de vedere al sexului opus, să fie operată.

„Mâna, sânii, guşa, fesa dreaptă, urechea mai mică, nasul mai cărnos, osul de la falanga doi, cotul, lobul urechii prea atârnat, arcada”

Mustăcioasa stătea şi zâmbea la microfon. Când s-a terminat orgasmul a continuat.

MUSTĂCIOASA:

— Mă bucur că am generat această eliberare. Toate aceste frustrări, toate aceste presupuse defecte pe care alții vi le indică şi în care voi credeți, sunt de fapt germenii bolilor de mai târziu. Fie că e vorba de o gripă sau de cancer, bolile ajung la voi fiindcă sunteți nemulțumite de voi. Haideți să ne acceptăm pe noi aşa cum suntem. Haideți să le arătăm şi celorlalți care acum ne dispreţuiesc, ce bine e să te simți bine în pielea ta.

Chiar dacă acea piele atârnă. Chiar dacă e ridată. Chiar dacă are vergeturi. Chiar dacă e acoperită de păr.

Haideți să fim libere. Eu am experimentat cum e să fii liber împotriva tuturor dictatelor societății şi credeți-mă, e bine. Timpul meu e al meu. Mi-l petrec cum vreau, nu cum trebuie. Merg să înot pentru că îmi place nu ca să-mi tonific musculatura. Mănânc prăjituri şi las organismul să-mi ardă grăsimile. Fac dragoste şi nu mă gândesc dacă arăt sau nu bine în timpul actului. Nu mi-e frică de nicio privire. Nu mă atinge nicio judecată.

Fiți libere.

În pauzele de respiro se auzeau discursuri din cealaltă parte a pieței.

DIVA:

— Femeilor frumoase li s-au scris poezii, dacă mergeți în muzee ce vedeți altceva decât femei frumoase, îmbrăcate, dezbrăcate, portret sau nud. Toată literatura este dedicată femeilor frumoase. Cărțile de dragoste sunt dedicate exclusiv femeilor frumoase. Muzele nu sunt păroase, gheboase şi slinoase. Femeile frumoase sunt cele pe care bărbații le doresc, femeile frumoase sunt viitoarele mame. Care bărbat vrea ca o urâtă să îi nască copii urâți? Niciunul! Ce e rău în a fi frumos?

Femeile frumoase au făcut lumea să progreseze. Sunt convinsă că de la o scânteie ieşită din inima unui bărbat s-a aprins prima oară focul (râsete, aplauze)... Lumea fără femei frumoase ar fi un loc trist, populat de bărbați care ar merge cu capul în jos, cu ambele capete în jos (râsete) şi care ar număra pavelele... Pământul nu se poate învârti fără femei frumoase fiindcă mişcarea de rotație e dată de capetele tuturor bărbaților care se întorc după o femeie frumoasă... Sensul vieții e dat de iubire iar iubirea pleacă din frumos...

Mustăcioasa prinde ideea şi îi răspunde din mers, inițiind astfel un dialog între negru şi roz. Se spune că dialogul este soluția. De data aceasta nu a fost.

MUSTĂCIOASA:

— E adevărat. Nu e nimic rău în a fi frumos. Dar chiar aici e cheia. Toți oamenii sunt frumoşi. Cineva spunea aici că are gura prea mică. E cea mai frumoasă femeie cu gura prea mică. Alta e cea mai frumoasă femeie cu încrețituri multe în jurul cotului. Eu sunt cea mai frumoasă femeie cu păr pe tot corpul.

La care Diva, din celalalt capăt al pieței, a urlat la microfon. A prins un moment de linişte aşa că fiecare suflet din piață, indiferent de vârstă sau de numărul picioarelor, a auzit clar şi tare.

DIVA:

— Da. Şi cu penis, azi mâine!

Linişte.

Mustăcioasa fie a fost luată prin surprindere, fie nu a vrut să răspundă. Toate femeile, şi cele roz şi cele negre, se uitau la ea. Aşteptau. Mă întreb de unde o fi aflat deja Diva de problema Mustăcioasei. Că abia aflase ea diagnosticul. Ea mi l-a spus mie, tocmai ca să nu-l spună altcuiva, aveam avantajul de a fi „nimeni" pentru ea. Eu doar l-am scris în raport.

La chestia asta Mustăcioasa, după ce îşi revine din şoc, începe să se dezbrace, încet, lent, cu mişcări automate. Se lasă o linişte în piață, aşa cum e la ora patru jumătate pe lac, când dai la peşte şi încă nu a început răsăritul. Şi nu e trează nicio pasăre. Nu mişcă nicio frunză. Ce dor mi-e de dat la peşte! O mare de oameni care îşi țineau respirația. Şi în această linişte tună vocea Mustăcioasei.

MUSTĂCIOASA:

— Da, sunt cea mai frumoasă femeie cu penis, azi-mâine. E posibil. Dar eu am curajul să mă dezbrac în fața unei mulțimi, pentru a demonstra că mă simt bine în pielea mea. Că nu mi-e ruşine de nimic. Că sunt aşa cum sunt. Că accept această formă exact cum e, indiferent de ce spune soțul meu, care m-a părăsit şi acum am aflat că dă divorț

(huiduieli negre, aplauze roz). Indiferent de ce spun clientele mele care au dat bir cu fugiții atunci când am început să nu mai corespund standardelor lor, cu toate că diploma de medic nu mi-am luat-o fiindcă eram epilată (râsete).

Indiferent de ce spun copiii mei, cărora le e ruşine de mine cu toate că eu credeam că i-am crescut mai liberi la minte şi mai deschişi către diferențe, dar se pare că nu... oricum, iată că acum le continui educația! Indiferent de ce spun toate tabloidele din lume, indiferent de ce spune o anumită realizatoare de tv, o anonimă care s-a construit pe sine doar folosindu-se de sexul tare! o anonimă pe care o provoc acum! Hai să vedem dacă ai şi tu curajul să o faci? Sau ți-e ruşine fiindcă în ciuda tuturor operațiilor pe care o parte le-ai făcut la clinica mea, ai şoldurile unei femei de 60 ani. Şi picioarele unei femei de 60 de ani. Şi nu e nimic rău în a avea 60 de ani. Dacă accepți că şi bătrânețea face parte din viața unei femei. Dar ție şi celor ca tine vă e frică de timp.

Toată această luptă de a vă menține frumoase, de a păcăli timpul cu bisturiul! Încercați să-l înghețați şi să-l țineți în loc. Încercați să-l dați în urmă cu fiecare orgasm fals, mimat în fața unui bărbat a cărui privire trebuie să vă facă să vă simțiți tinere şi iubite. O oglindă a satisfacției care să vă reflecte fericite şi satisfăcute...

Se poate oare ca ceva fals să genereze ceva adevărat?

Eu am să candidez la Preşedinție aşa cum mama m-a făcut. Totul la vedere. Deocamdată am blana şi v-o arăt.

Penis încă nu am dar dacă e adevărat şi îmi va creşte mi-l voi asuma şi pe ăla. Pentru că toate aceste detalii nu sunt decât modalități de a vă preda lecția acceptării.

Şi a sincerității. Şi a toleranței. De ce sunt tocmai eu cea care să vă predea această lecție? Probabil fiindcă am ales să o fac.

Dincolo, situația nu era roz deloc. Divele erau așa de mirate de spectacolul Mustăcioasei încât se reorientaseră, instinctiv ca să o vadă mai bine pe Maimuță dezbrăcându-se. Diva părea că rămâne singură. Nu neapărat fiindcă frumoasele se hotărâseră să își lase mustață ci fiindcă publicul întotdeauna când are de ales între o emisiune „live” și una înregistrată, alege live-ul!

Nu era om care să știe asta mai bine decât Diva.

— Spui că nu am curajul să mă dezbrac în fața lumii? Spui că mi-e rușine de cum arăt la 60 de ani? Ia de aici!

Diva a început și ea să se dezbrace, probabil calculând în cap punctele de audiență.

Mustăcioasa mai avea puțin și rămânea în chiloți.

Trebuie să recunosc că fără păr, arată foarte bine. Are chiar un corp atletic. Atunci cineva din mulțime a strigat:

— Curvo!

Nu am înțeles la care dintre cele doua femei se referea, cert este că fiecare grupă a tăbărât pe suporterii celuilalt grup. Aici iarăși mi-am adus aminte de Londra și mai exact de Londra stadioanelor. Doar că aici se fluturau sutiene. Cineva a scos o foarfecă și a tăiat o superbitate de cosiță blondă pe care o fâlfâia în aer, ca pe un scalp. Au apărut din poșete rujuri și dermatografe, astfel încât fețele păreau să fie mânjite de sânge și cu vânătăi. Rimelul le curgea pe față de la lacrimile pornite de parfumurile și spray-urile stropite în ochi. Tampoanele interne erau folosite ca să fie băgate asemenea unor călușe în gură. O televiziune a prins un cadru care a făcut înconjurul lumii. Una din participantele în roz îi dădea în cap uneia în negru folosindu-se de un vibrator, pe care-l mânuia asemenea unui pulan, în timp ce aia în negru încerca să o sugrume cu o perucă lungă. Ăsta e avantajul televiziunii, că poate decupa și da detalii. Pe margine, bărbații râdeau de mama focului.

Cele două lidere, stăteau dezbrăcate la microfoane.

Mustăcioasa părea mulțumită de efect. Diva era speriată şi îşi făcea semne cu operatorul televiziunii ei. Îl îndemna să filmeze, dar nu pe ea. Când camera era îndreptată spre ea atunci îi făcea semn cu mâna să taie.

Ca să le potolim, am pus tunurile cu apă pe ele. Apa s-a amestecat cu praful care se alege de oraşul nostru de când nu mai e primar cel care e în statuie şi a ieşit o nămoleală de toată frumusețea. Am văzut cameramani care țineau camera pe umăr, dar nu se uitau prin obiectiv pentru că nu vroiau să piardă bucuria privitului „în direct". Am văzut alții care în timp ce reporterul transmitea cu glas patetic grozăvia întâmplărilor, camera era zgâlțâită ca de cutremur de râsul celui care filma.

Ce să spun. Pentru unii comedie, pentru alții mai puțin.

Cert este că negrul s-a deschis la culoare de la praful gălbui de câmpie, rozul s-a murdărit şi a ieşit aşa, un fel de uniformă căcănie.

După cum v-am spus, ca urmare a evenimentelor acestea sau independent de ele, au murit 37 de Elena P.

De ce femeile astea mor şi de ce o fac aşa de liniştite? Ce legătură au ele toate cu fratele dumneavoastră? De ce la autopsie nu se găseşte nimic?

Dar nimic. Şi iată ce nu înțeleg. De ce Diva şi Mustăcioasa par imune. Şi pe ele le cheamă Elena P., dar ele trăiesc. Şi Jurnalista. Şi altele. De ce unele Elena P. Mor, liniştite, după ce fac lună toată casa şi altele...

Momentan pe cele două despuiate, le am în arest. Nu am chef de niciuna acum. Nici nu ştiu ce să mă fac cu ele.

Cred că îmi pierd mințile, cu toate aceste Elena P.

Parcă ar fi un savant nebun care trimite un virus tuturor persoanelor pe care le cheamă Elena P. Mai nasol este că de data aceasta au băgat de seamă şi jurnaliştii şi au început să apară titluri de genul „Elena P.

Un nume blestemat”, „Virusul care atacă doar femeile care se numesc Elena P.”.

Colac peste pupăză am fost sunat de la morgă să fiu informat că a dispărut cadavrul lui Pavlu. Mă sui în maşină, ajung acolo, vorbesc cu Stan. Îi chem pe cei de la amprentare. Iau amprente. Nu le spun ce urmăresc doar îi rog să ia amprente. Le iau. Mă mai învârt de două trei ori pe acolo. Sunt nervos şi decid să mă întorc la birou. Pe drum mă sună Stan. Spune că ştiind că e liber un alt frigider, a vrut să bage pe cineva acolo. Surpriză. Cadavrul lui Pavlu era acolo. Ce zici de asta Şefu’? Cine ne mută nouă cadavrul sau poate că se mută singur?

17

În care cumnata Comandantului spune cum i-a aranjat ea soțului pastilele de inimă chiar înainte ca acesta să meargă la întâlnire cu Elena P. Care Elena P. Nimeni nu ştie încă. Oare şi o crimă pe jumătate recunoscută, e iertată?

Să trăiți!

Le-am ținut peste noapte în arest pe cele două Elena P. Care mi-au mâncat nervii. Între timp şi-au chemat amândouă avocații şi s-au dat reciproc în judecată.

Pentru calomnie. Amândouă. Şi Primăria le-a dat pe amândouă în judecată pentru ultraj împotriva bunelor moravuri, expunere indecentă şi îndemn la violență. Mie nu îmi vin în gură decât înjurături. Îmi vine aşa, să înjur non stop. Cu toate că după cum bine ştiți, nu am acest obicei. A! Şi îmi mai vine ceva. Să mă reapuc de fumat. Aproape că nu a fost zi să nu îmi vină să îmi aprind o țigară. Cât timp credeți că vom mai putea ține ascunsă această poveste? Şi, mai ales, de ce?

Aseară, după marea păruială în noroi, am luat-o pe Jurnalistă la casa noastră de oaspeți. Era şi ea acolo, în

piață, spunea că s-a agățat de ideea că Diva ține de monden, ca să fie prezentă şi că speră să poată scrie şi ea ceva, cu toate că subiectul era prea mare şi va fi pe prima pagină. Normal, nu în fiecare zi găseşti aşa două nebune! Am luat-o la mine, fiindcă nu ştiu dacă mă crezi sau nu, mi-a fost frică pentru ea. Le-am luat pe ea şi pe toate celelalte Elena P. La mine, la casa de oaspeți, unde stau provizoriu. Un alt provizoriu care riscă să îmi acapareze viața. Bănuiesc că ați aflat până acum, nu? M-am urcat pe platforma de la care vorbise Mustăcioasa şi am spus:

— Sunt locotenentul David David şi le rog pe toate femeile numite Elena P. Să vină în primul rând.

Nu ştiu dacă au venit toate. M-am tot gândit cum să fac să nu le alarmez şi totuşi să le determin să vină cu mine, aşa că le-am spus:

— La poliție avem o declarație care spune că o anumită Elena P. Este cea care a lucrat mână în mână cu Diva ca să pună treaba asta la cale. Şi tot ce ştim este greutatea ei exactă. Pe care nu v-o pot dezvălui.

Dar vă rog să mă urmați ca să vă cântărim. Dar pentru că această informație face parte dintr-o investigație polițienească de mai mare anvergură ce nu trebuie deconspirată, nu am să vă duc la poliție, că oricum nu sunteți arestate, ci am să vă duc la o casă de relaxare, unde veți sta până a doua zi dimineața fiindcă greutatea trebuie măsurată dimineața la prima oră, pe stomacul gol. Până mâine, vi se pun la dispoziție săli de masaj şi spa, sală de sport, un cinematograf ultraperformant, tot ce visați...

— Inclusiv înghețată?

— Şi înghețată, dar nu la discreție că nu dorim să vă îngrăşați până mâine... Oricare dintre voi sunteți libere să nu acceptați, evident! Dar cele care nu vor accepta această invitație sunt rugate să îşi lase datele pentru a fi citate ulterior.

— Dar ce facem cu soții? Cu copiii? Cu serviciul? Cu iubitul?

Am uitat că înainte să fie toate Elena P., sunt femei şi femeile mereu au câte ceva de care sunt legate.

Dacă le-aş fi oferit unor bărbați o seară de bere, chipsuri şi fotbal nu ar fi pus nicio întrebare, sau cel puțin nu alta decât „unde e locul minune”.

Am mai parlamentat puțin cu ele, dar până la urmă le-am convins. Au fost doar cinci care nu au venit.

Aveau copii mici. Sper să nu aflu că au făcut curat în casă şi s-au întins în pat şi asta a fost.

Acum casa de oaspeți a poliției e plină de femei, mă gândesc numai ce față ar face băieții să afle, dar nu am suflat nimic nimănui. Am luat bani din fondul de protocol, am cumpărat tot ce trebuie, am antamat maseuze şi cosmeticiene pentru cele care erau în roz şi o profesoară de yoga şi o grămadă de cărți pentru cele ale Mustăcioasei. La noapte stau cu ele. Vă țin la curent.

Astăzi a venit din nou cumnata dumneavoastră. Nu mai era furioasă, nu mă amenința. Nu a mai susținut că l-a ucis. Şi-a cerut scuze şi a spus că şi-a dat seama că în viață sunt şi lucruri mai rele decât să fii înşelat.

Din câte zice băiatul care o supraveghează, cumnata a găsit şi lucruri mai bune. Dar asta e ceva ce nu ne ajută în anchetă şi dacă Pavlu e mort, nici pe el nu-l mai încurcă cu nimic... A zis că a găsit câteva însemnări interesante de-ale lui Pavlu prin casă. Nu e tocmai un jurnal. Sunt litere şi nişte cifre. La început am crezut că e vorba de nume şi bani. Împrumutați. Sau sume de şantaj.

NS 47 315 EV 23 215.

Apoi însă mi-a trecut prin cap că ar putea fi altceva dar până nu mă lămuresc nu vă mai spun nimic. Pentru că de spus tot spun multe dar la o concluzie tot nu ajung.

În ceea ce priveşte dispariţia şi apariţia cadavrului, iarăşi am o teorie, dar nu o expun până nu o verific.

Mâine am să stau de vorbă cu un personaj foarte important.

Azi noapte am ascultat înregistrările casetelor pe care le-am recuperat de la Ghicitoare.

Uitaţi din transcrieri. Nu ştiu cu cine stă de vorbă cu toate că vocea îmi pare cunoscută. Nu prea se aude bine, fiindcă eu pusesem microfonul mai mult pentru şedinţele de terapie, deci l-am pus la biroul ei. Aşa că se mai pierde pe măsură ce omul se plimbă prin cameră.

VOCE BĂRBAT:

Trebuie să mă ajuţi să aflu ce naiba se întâmplă, trebuie să vii cu mine, poate că măcar aşa îi vom da de capăt. Eu nu cred că am reuşit să mă întorc de fiecare dată, adică, cred că am plecat de mai multe ori decât am venit, deci anumite variante trebuie că au rămas acolo...

GHICITOAREA:

— Sunt curioasă ce-i drept, e ceva ce nu am mai experimentat... dar de aici până la a trebui (vocea accentuează cuvântul) e drum lung. Să nu uităm că noi doi nu suntem în cele mai bune relaţii.

VOCE BĂRBAT:

— Ce mai contează în ce relaţii suntem noi doi. Uite că nu mai suntem doar noi doi. Suntem mai mulţi...

GHICITOAREA:

— Adică vrei să îmi serveşti teoria conform căreia o variantă a mea nu a făcut acea întrerupere de sarcină şi are copilul cu o variantă a ta care nu e ticăloasă, materialistă şi lipsită de caracter. Vezi, asta mi-e mie foarte greu să înţeleg. De ce un ticălos, un muieratic, un om lipsit de orice spiritualitate ca tine are parte de aceste experienţe pentru care una ca mine s-a pregătit o viaţă întreagă... Mereu am visat la lumi paralele...

VOCE BĂRBAT:

— Eu cred că pe undeva mai există o variantă de-a ta care e îndrăgostită încă de mine, mai există un univers în care suntem fericiți. În care avem familia pe care ne-am dorit-o.

GHICITOAREA:

— Familia pe care mi-am dorit-o! Că dacă ți-ai fi dorit-o şi tu am fi avut-o. Acum. În această lume în care singurele lucruri paralele sunt şinele tramvaiului care te poartă departe de mine şi care se unesc la infinit...

VOCE BĂRBAT:

— Poate chiar am vrut să fiu fericit cu tine. Poate că am vrut sincer să fiu fericit şi să fac fericită fiecare femeie pe care am întâlnit-o. Poate că tocmai de asta mi se dă această şansă, de a călători prin universuri paralele... (râde).

GHICITOAREA:

— Dacă e pe aşa, cred că ai copii în toate Universurile. Cred că orice realitate e populată cu copiii tăi (râde din nou).

VOCE BĂRBAT:

— Mai lipseşte să îmi spui că toți sunt copiii tăi, că nu există decât copiii tăi şi că tu eşti Dumnezeu.

GHICITOAREA:

— Poate că eşti dar numai pentru un timp. Pentru mine ai fost. Şi Dumnezeu şi Diavol. Dar acum eşti numai un bărbat puțin trecut de prima tinerețe care se milogeşte de mine să-l ajut într-un proiect de care mi-e frică.

BĂRBATUL:

— Poate că sunt aşa cum spui, un bărbat puțin trecut de prima tinerețe care se milogeşte să-l ajuți, dar sunt bărbatul trecut de prima tinerețe pe care-l iubeşti şi care te roagă să vii cu el în cea mai fabuloasă aventură... în locul în care suntem mereu veşnic îndrăgostiți...

GHICITOAREA:

— Termină. Termină te rog... Am spus să termini...

Uşa s-a dat de perete.

Revenise cumnata.

— Am auzit vocea lui bărbatu-meu, unde e... Ştiam eu că nu a murit ticălosul şi că doar se ascunde iarăşi cu o cucerire. În loc de conținutul a trei capsule într-una trebuie să îi fi pus patru, cinci, dar nu încăpeau...

— Ce spuneți doamnă, ce capsule...

— Păi io i-am aranjat capsulele de inimă! Capsulele alea nu sunt niciodată pline. Ei bine, am avut eu grijă să fie pline ochi. Aşa că i-am pus trei şi puțin în fiecare.

A luat prima şi se simțea rău. Normal. Era doza prea mare. Aşa că i-am spus chiar înainte de a ieşi din casă să mai ia una. Aşa că în total a luat vreo şase-şapte în loc de două. Crezi că nu ştiu că mergea să o călărească pe aia...

— Pe cine?

— Pe Elena P., pe cine...

— Păi toate sunt Elena P.

— Tocmai, deci cine crezi că l-a omorât, io sau aia...

Aşa că vă întreb şi eu Şefu', dumneavoastră cine credeți? Aşa că eu dacă tot aveam casa plină de „Elene", am considerat că una în plus sau în minus, nu mai contează.

— Unde e nemernicul?

— Păi corpul lui cred că e la morgă, dar unde e el, nu aş şti să vă spun. Mă duc mâine să vorbesc cu nevasta unui profesor de fizică cuantică.

Şi-a aprins o țigară. A tras un fum. Mă uit la ea şi simt cum îmi intră fumul în plămâni. Asta înseamnă să fumezi pasiv. Să o faci mental.

18

În care Dada este prins în foc încrucişat şi-n fundul gol de grupul Elenelor P. Conduse de Jurnalistă şi care sunt gata să organizeze un „puci" de presă.

Din fericire, Londra, acționează de la distanță şi pe termen lung, iar Dada îşi regăseşte chiloții şi stăpânirea, suficient cât să salveze imaginea instituției din care face parte, dar nu şi respectul de sine.

Şefu', Am pățit-o!

Azi noapte m-am trezit într-o hărmălaie de nedescris.

Țipetele parcă veneau din toate părțile. Din camerele „Elenelor” veneau cele mai ciudate zgomote. Am ieşit în fugă să văd ce se întâmplă. Când am intrat mi-a venit mie să țip. Fiindcă „Elenele” erau aproape despuiate.

Unele erau complet despuiate. Altele aveau un chilot. Şi nu făceau nimic, doar stăteau aşa despuiate şi țipau.

Când am intrat s-a lăsat liniştea. Nu am avut niciodată ocazia să vă spun asta, domnule Comandant, şi sincer să fiu nu am crezut că va veni vreodată ziua în care să trebuiască să vă spun aşa ceva, dar eu dorm aşa cum mama m-a făcut. Mă deranjează elasticul, oricât de moale, nu mai intru în detalii că nu-şi au rostul... Aşa am fost eu obişnuit. Aşa eram şi acum. Şi odată intrat, toate se grupează în jurul meu, şi Jurnalista îmi face câteva poze. Nu aş băga mâna în foc, dar cred că au ieşit nişte poze bunicele. Până să mă dezmeticesc, Jurnalista a aruncat aparatul pe geam, tot ce am putut vedea era o siluetă de bărbat, fugind. Cred că era bărbat dar putea fi şi o tipă atletică. M-am gândit să mă apuc să fug după ea, dar numai până la mine în cameră, până îmi trăgeam chiloții... Îmi pare rău!

Am înşfăcat un cearceaf de pe pat, fără să îmi dau seama că era acelaşi cu care se acoperea o „Elenă”. Ar fi râs dar cred că fața mea nu te îndemna la aşa ceva.

— Ce înseamnă porcăria asta? Cine cu cât te-a plătit să faci asta?

Jurnalista îmi înfrunta privirea. Chiar şi aşa speriat şi nervos cum eram trebuia să constat că atunci când era furioasă ochii îi deveneau de un albastru închis, foarte

frumos. Vreau să spun că semănau cu ai lui Pavlu, nu altceva!

— Ce înseamnă porcăria asta? Tu ne întrebi pe noi, domnule locotenent? Mai bine spune-ne tu ce înseamnă porcăria asta? De ce ne-ai adunat aici? Nu ne mai vinde gogoşi că suntem gospodine...

— Da, da, ni le facem singure...

— Mai bine explică-ne ce se întâmplă în oraşul ăsta...

De ce dispar sau sunt găsite moarte femei pe care le cheamă Elena P. Spune-ne că ştii ceva, spune-ne că ai situația sub control...

Şefu', cum aş fi putut eu spune aşa ceva, când era două noaptea şi eram în fundul gol, într-o casă conspirativă împreună cu o mulțime de femei pe care le cheamă Elena P. Cât de şantajat să mă fi simțit astfel încât să mi se blocheze creierul şi să declar că totul e sub control. Curul era gol, capul nu. Şi căutam cu disperare acea variantă a adevărului făcută să fie crezută dar să nu dezvălui nimic care v-ar fi putut implica!

— Dacă nu te decizi să vorbeşti voi publica pozele şi te voi compromite definitiv, pe tine şi toată instituția...

— Aşa, şi mă compromiți şi ce obții? Ce mama dracului obții? Un om compromis, o instituție compromisă? Asta va explica misterul cu Elenele? Asta le face pe Casnică şi Ghicitoare să revină printre noi? Aveți vreo garanție că mâine nu o să apară în ziar că alte cinci Elena P. Au murit?

— Ce casnică şi ce ghicitoare?

Am dat din mână a lehamite. Mi-am fixat ochii în fundul ochilor lor, pe rând, de le puteam prezice dioptriile fără dioptron. Şi am vorbit cu ele din interiorul capului lor, am vorbit cu ele şi ştiu că m-au ascultat aşa cum îți asculți vocea din cap. Am fost vocea din capul lor.

Nu mai conta curul gol, nu mai contam decât noi.

Universul dispăruse. Până şi tu Şefu', dispăruseşi. Totuşi, Londra, îşi meritase banii!

— Dacă vrei să dai poza la ziar, n-ai decât! Eu nu sunt însurat. Dar unele dintre voi sunteţi. Toate aveţi slujbe, sau prieteni sau mame... Dacă vă convine să vă riscaţi pielea doar aşa de amorul artei... Înţeleg că v-a făcut plăcere acest joc, dar gândiţi-vă că există o linie ciudată între o realitate şi alta, linie pe care dacă o treci nu te mai întorci niciodată. Aţi investit mult timp să vă construiţi pe voi, cele care sunteţi în ziua de azi.

Neveste, prietene, fiice şi mame, într-un fel anume, numai al vostru. Odată cu apariţia acelor poze totul ar dispărea. Castelul de secunde investite într-o identitate s-ar prăbuşi şi nu ar rămâne decât o grămadă de ani aruncaţi la coş. Hoţii de timp pândesc peste tot. Nimeni nu-i vede, dar ei vă fură trecutul construit şi viitorul, în numele unui prezent care credeţi că vă aparţine dar de fapt şi acela le aparţine tot lor. Poate că nici identităţile pe care le aveţi acum nu vă reprezintă în totalitate.

Poate aţi visat să fiţi altfel de mame, surori şi fiice, dar măcar le-aţi ales! Pe când aşa, după apariţia acelor poze nu v-ar rămâne multe de ales...

Deocamdată statutul de victimă nu face parte din realitatea voastră. Nici statutul de participante la orgii. Nici statutul de femei care pleacă noaptea cu primul bărbat care se dă poliţist. Plus că nu uitaţi, dacă apăreţi, orice jurnalist va specula şi sublinia ideea că pe toate vă cheamă Elena P. Şi dacă există cineva care dintr-un motiv ce îmi scapă omoară într-un fel care îmi scapă, femei pe care le cheamă Elena P. (un frison trece printre ele) e posibil să vă ia în colimator. Şi fie vorba între noi, da, există! De asta v-am şi luat în noaptea asta aici. Nu e cazul să vă alarmaţi. Nu am să vă spun aşa înfăşurat în cearceaf ca un vierme în mătase că am situaţia sub control. Dar vă asigur că cei mai buni

oameni din Poliție lucrează în acest moment la acest caz complicat. (Aici nu am exagerat foarte tare fiindcă noi doi, Şefu', suntem cei mai buni oameni din poliție, nu-i aşa?). Nu ştiu ce argumente v-a adus cea pe care o voi numi aici Jurnalista, să vă convingă să faceți asta, dar gândiți-vă la argumentele mele. Şi întrebați-vă ce altceva a mai determinat-o pe fata asta să vă pună să faceți pozele, pentru că evident, ea v-a determinat. Şi ştiți de ce? Fiindcă lucrează ca Jurnalist la un ziar care nu-i apreciază calitățile şi o pune să lucreze numai ciurucuri. Şi nu a mai avut răbdare, cu toate că i-am promis exclusivitatea acestui caz, nu a mai avut răbdare.

Aşa că întrebați-vă voi, doamnelor, dacă merită să vă expuneți pe voi, viața voastră. Pentru ce? Pentru o ştire care va vinde multe ziare care vor umfla buzunarele aceloraşi oameni cu buzunarele umflate. Peste două, trei zile lumea nu va mai reține decât că poliția a fost făcută de căcat, din nou, pentru a câta oară? Ăsta e deja un truism, nu? De aia există poliție şi polițişti, ca să fie numiți porci, curcani, caralii, marțafoi, şpăgari, burtă goală... dacă mai ştiți şi alte nume, completați-mă.

— Caralii...

— Caralii am zis, Elena nu ai fost atentă... (râsete).

Păi ideea aceasta, că poliția e slabă, nu le dă apă la moară tuturor infractorilor, nu-i îndeamnă să îşi pună planurile abjecte în aplicare, că poliția oricum e slabă şi nu o să-i prindă veci... Vreți să faceți parte din asta? Iar în contrapartidă voi vă veți pierde intimitatea. Asta numai pentru ca ea să îşi facă o carieră şi să ia un premiu cu nume obscen... fiindcă aşa cum am spus şi eu, voi veți rămâne un grup de Elena P. În timp ce ea va ieşi din anonimat şi va deveni, jurnalista cu „J" mare care a deconspirat o acțiune neortodoxă a poliției. Vă dați seama că realizez şi eu că nu e tocmai ortodoxă situația privită din afară, dar este singura

idee care mi-a venit ca să vă apăr. Am eu pistele mele. Aşa că acum vă las să stați de vorbă între voi. Ca să stabiliți ce strategie aplicați. Publicați sau nu pozele. Dacă le publicați, sunteți pe cont propriu. Faceți cum credeți!

(Şefu', asta am învățat la Londra, că dacă poți trage de timp cât să ții un discurs cu sens, situația se dezamorsează. Mintea preia controlul, şi mintea aşa e făcută, să fie duală, orice decizie ia cineva, mintea ia în calcul, latent şi cealaltă variantă. Dacă crezi că cineva te iubeşte există o parte a minții care poate fi lesne alimentată cu ideea că de fapt te înşeală. Dacă ai convingerea că cineva spune adevărul, mintea e uşor să fie convinsă că totul e doar o minciună. Mintea e un echilibrist al cărui unic scop e să nu cadă. Aşa că dacă se înclină prea tare în stânga şi tu îi arăți că s-a înclinat prea tare în stânga şi s-ar putea să cadă, ea se înclină imediat în sens opus... Asta am făcut şi eu, am înclinat puțin balanța în cealaltă parte... cred că am reuşit.)

Când am ieşit s-a stârnit iadul pe pământ. Am aşteptat dincolo de uşă şi le-am dat exact cinci minute să o terorizeze pe Jurnalistă. S-au năpustit ca nişte ulii deasupra ei. Normal, la ce le spusesem. O acuzau că e egoistă, că s-a folosit de ele, că nu le-a spus că lucrează la ziar, că e o mincinoasă că le-a expus unui pericol de moarte. Fluxul în loc să scadă, creştea. Am profitat de acest interval să mă duc să îmi trag nişte chiloți şi un pantalon. Bărbatul pe jumătate îmbrăcat e din nou bărbat...

— Deci, doamnelor, ce facem?

— Nu publicăm nimic, noi nu vrem, dar ea se încăpățânează...

— O puteți da în judecată dacă publică pozele, ăsta nu e spațiu public. De fapt o pot da şi eu în judecată, de fapt vă pot da în judecată pe toate. (râd)

Ies din nou.

E aproape patru şi e clar că nu am să mai dorm noaptea asta. Mă duc la bucătărie să îmi fac un espresso.

Ştii ce mi se pare mie ciudat, Şefu'? Poate e din cauză că e patru dimineața, nu am dormit prea mult şi nu văd lucrurile clare. De ce nu îngropăm noi pe nimeni? Înțeleg că nu-l îngropăm pe Pavlu, de fapt nu, nu înțeleg nici asta, dar accept, că e fratele dumneavoastră şi aveți dubii cu motivele morții şi suspectați că e cineva în spate care vă vrea de fapt pielea iar Pavlu a fost numai o atenționare. Accept asta.

Dar de ce nu îngropăm femeile? Am ajuns să facem apel la morgile mici din oraşele apropiate să ne țină morții la congelator? Mi se pare straniu. Şi încă ceva, de ce nu îi revendică nimeni? În afară de cumnata dumneavoastră, nu a mai venit niciun aparținător. De ce? De ce nu o caută nimeni pe Ghicitoare, măcar aşa zisul ei logodnic... uite că tot am zis că mă duc să vorbesc şi cu el şi nu am mai ajuns... Sau Casnica? De ce nu face soțul ei scandal?

Ca să nu spun, de marele mister cu Elena P. Eu cred aşa, că cineva a dat ceva, nu ştiu ce dar ceva prețios unei Elena P. Şi acum nu mai ştie cui i-a dat şi încercă să pună mâna pe acel ceva. Mi-am adus aminte şi de arhitect şi constructor.

De ce mor aşa de tineri? Se întind pe pat şi mor, o moarte care pare naturală. Legistul se jură că nu a găsit nimic suspect. Câteodată mi se pare că trăiesc un fel de bătaie de joc. Că dumneavoastră ați pus la cale toată această şaradă şi că nu există nimic. Poate ați vrut să mă testați. Poate că e ceva ce v-au rugat cei de la Londra. Să vedeți cum mă descurc. Poate că totul nu e decât o farsă şi eu nici măcar nu stau de vorbă cu dumneavoastră, domnule Comandant, ci cu băieții care se adună seara prin vestiar şi râd pe înfundate de idiotul de David David.

O bătaie în uşă m-a salvat de imaginea unei bătăi de joc. O Elena P.

— Scuzați-mă. Nu aş fi venit dacă nu aş fi văzut lumină... Vroiam să vă spun că s-a rezolvat cu fotografiile. Credeți că ne-ați putea cântări acum? Nu am mâncat nimic. E drept că nici nu am prea dormit, dar nu cred că asta ar putea afecta prea tare rezultatul.

Ce cântărit? Ce rezultat? Uitasem complet ce le îndrugasem ca să le aduc aici.

— Da, da, vă chem imediat în camera cântarului.

Uitasem complet! După incidentul cu poza acum nu mai puteam spune că nu aveam nimic, că fusese numai vraja mării treaba cu cântăritul şi că de fapt eu nu am nimic, nicio pistă. Şi uite-mă pe mine Şefu', cum cântăresc muiere după muiere, de la patru dimineața până la al doilea cântat al cocoşului. Când nu ştiu de ce, dar am avut şi eu senzația, fără să mă simt Iisus Christos, că cineva m-a trădat. Dar am notat conştiincios, numele, prenumele, inițiala tatălui, adresa şi greutatea, întregul şi cinci unități, că de! E Poliția şi are cântar performant!

19

În care află Dada lucruri mărețe, din care nu înțelege mare lucru şi lucruri mărunte cu înțelesuri mărețe. Cum ar fi că atunci când te concentrezi foarte tare, poți să îți luminezi existența în care te plimbi pe iaht, alături de toate femeile care au apărut în revistele de bărbați. Şi dacă nu îți iese, poți lua liftul către acea existență.

Şefu', Iată că drumurile m-au dus înapoi la statutul de care am fugit cât m-au ținut picioarele. Mă refer aici la statutul de elev. M-am dus în vizită la omul de ştiință.

Mai exact la nevasta lui fiindcă, după cum spuneam, omul de ştiință a murit. Instantaneu. La fel ca arhitectul şi constructorul turnului, aş zice eu şi la fel ca „Elenele”.

Şi ca Pavlu? Înainte de a transcrie câteva scrieri găsite prin teancurile lui de caiete, am să vă povestesc în două vorbe ce am discutat cu nevasta. Elena Pal, mai pe scurt Elena P. Tot fizician ca soțul ei, dar mai înclinată către fizica newtoniană decât către cea cuantică.

Deci iată ce am aflat în obscuritatea unui apartament de două camere, dintr-un bloc în ruină, aflat la capătul tramvaiului 5, cam la patru stații după ce se termină civilizația.

Elena P., fiziciană, are o voce liniştită şi egală de mâță care toarce, aşa că după noaptea aceasta agitată, mai aveam puțin şi adormeam. Mai ales că mă sforțam să pricep şi ce îmi spune.

Toată casa este un soi de muzeu omagial. Hârtiile sunt puse pe birou ca atunci când cineva abia s-a ridicat de la el. Pipa e pe jumătate plină, cu tutunul care curge din ea ca şi când cineva ar fi lăsat-o la repezeală.

Pe masă sunt două ziare, îndoite ca şi când cineva le-ar fi citit şi le-ar fi pus acolo să fie aruncate. Erau de azi, relatau despre întâlnirea lamentabilă dintre Divă şi Mustăcioasă...

— El de tânăr a fost aşa... mai ciudat. Cum să vă spun... multă vreme am crezut că e schizofrenic. Am fost şi la medic. A acceptat el să îl duc ca să îmi dovedească medicul că nu e nebun. El îmi spunea că el e mereu altul, că el mă iubeşte aşa de mult încât vine la mine din toate existențele lui, şi din cele fericite şi din cele nefericite, el vine la mine. Că fără mine ar fi pierdut între o multitudine de posibilități. Eu eram punctul Zero pentru el. Reperul Referențialului. De multe ori aşa îmi şi spunea. Zero. Ştiu că e un nume de alint ciudat, dar nu pentru doi fizicieni. Se întorcea la mine din toate experiențele, din toate timpurile. Asta dovedeşte clar importanța punctului zero.

M-am prins imediat că aveam de-a face cu o relație de genul „aici a stat el”, „aici a mâncat el”, „asta e lingura pe

care a atins-o” dar parcă ideea asta că soțul călătorea intergalatic sau intertemporal sau mai ştiu eu cum, nu mă mulțumea deloc.

— Şi atunci el vine de fiecare dată cu personalitatea timpului şi a locului respectiv. Câteodată avea urme de tortură. Alteori îl durea capul şi îmi spunea că e de la coroană.

Toată viața lui cu mine a făcut naveta între existențe aşa cum alții o fac între două sate vecine. Era măcinat de ideea că nu controlează aceste veniri şi plecări, adică nu ştia să le exprime printr-o formulă. Simplă. A încercat teorii peste teorii. Nimic nu părea să genereze acea explicație simplă pe care eu să v-o pot da acum.

— Dar acum e plecat? Sau e mort? E vreo diferență între ele?

Poate să fie faptul că am întrerupt-o din polilogia transmutanței soțului sau tace fiindcă vrea să tacă sau tăcerea e răspunsul, nu ştiu, dar se pare că această Elena P. Nu îmi va lămuri situația mai mult decât altele.

— Ați auzit legendele urbane despre liftul din Turnul de Foc?

— Cred că sunt mai degrabă mituri decât legende...

Încă o dată aş fi vrut să stau mai mult în şcoală.

Cred că în ochii mei nedormiți se citeşte prostia. E vreo diferență între mit şi legendă? Şi mai contează ea atunci când eu am o grămadă de Elene amenințate, inclusiv această doamnă profesoară care se joacă cu mintea mea.

— Mituri, legende, cum vreți dumneavoastră, soțul ce părere avea? Ce credea despre dispariția constructorului şi a arhitectului?

Femeia zâmbeşte şi se uită la o poză pe perete.

— Uite-i aici pe toți trei. Soțul meu cu ei doi.

Poza reprezintă o fotografie cu trei bărbați, veseli, într-un oraş medieval, îmbrăcați în straie medievale.

— Sunt la un carnaval cu temă medievală?
Femeia stă şi se gândeşte.
— Ştii, sunt prea bătrână ca să mă mai tem că mă declari nebună şi dacă mă declari până la urmă, tot aia e. Aşa că am să-ți spun adevărul cu toate că nu pari pregătit să-l auzi.
— Sunt în Evul Mediu. Reuşiseră să se materializeze toți trei acolo. Şi pentru prima oară, cu un aparat de fotografiat la ei... De asta şi erau aşa de fericiți!
Nu eram pregătit să aud asta...
— Deci e adevărat ce se spune, că turnul a fost construit ca bază de plecare sau lansare sau cum naiba s-o zice în cazuri din astea... şi întoarcere din universurile paralele.
Femeia zâmbeşte.
— Cu întoarcerea s-ar putea să fie o problemă. Nu toți cei care au plecat s-au şi întors. Fie n-au mai putut fie n-au vrut. Eu nu ştiu toate aceste detalii, fiindcă în ciuda tuturor evidențelor eu sunt prea ancorată în fizica newtoniană, clasică, în materie dacă vrei, ca să cred suficient de mult în treburile acestea încât să le pot experimenta. Nivelul meu e strict teoretic. Eu pot să-ți explic în linii mari ce se întâmplă, dar nu cred. Asta e, nu cred. Îmi pare rău. Mi-e foarte dor de el şi m-aş duce după el, dacă aş crede.
O discuție de genul ăsta trebuia purtată fie după o noapte în care să fi dormit mai mult, ca să mă pot concentra mai bine, fie după una în care n-am dormit mai deloc ca să nu îmi mai pese de nimic.
— Vă rog, explicați-mi. Ca unuia care nici nu crede, nici nu ştie, nici nu înțelege, nici nu poate, dar are un caz complicat de rezolvat.
Femeia s-a uitat trei minute în tavan, aşa de intens de aveam impresia că va face o gaură în el, gaură prin care vor cădea în mijlocul sufrageriei toate universurile paralele, ca să înțeleg şi eu... Cred că îi era limpede că dacă îmi explică

mie sau unui copil de trei ani, are de dat aceleaşi explicaţii şi de folosit acelaşi limbaj.

— Fizica cuantică spune că înainte de materie este un câmp de conştiinţă. Altfel spus, mai simplu, la început nu a fost cuvântul, a fost o potenţialitate. Nu e nimic, decât potenţialitate pură. Înţelegi? Cel care colapsează materia, e privitorul, înţelegi?

Sunt sincer. Nu spun nimic. Nici da, nici ba.

— Să o iau altfel. Înainte de a câştiga sau a pierde la loto, ce este? Sigur, un bilet, dar înainte de bilet, ce există? Nimic. Doar posibilitatea ca tu să câştigi sau să pierzi; din această posibilitate, din acest nimic se naşte totul.

— Aha.

Femeia se uită adânc la mine ca să îşi dea seama dacă e un „aha, am înţeles", sau un „aha!" de genul „mergi mai departe că am să încerc să înţeleg pe parcurs". E a doua variantă.

— Şi aici, în această potenţialitate intervine un observator, unul care alege o realitate. Totul depinde de observator. Ce observă el. Nu există realitate în afara observatorului. Observatorul creează realitatea.

Teoria asta a fizicii cuantice nu prea e adecvată muncii poliţieneşti.

— Nu cred că am să reuşesc acum să înţeleg sau să mă apuc să învăţ fizica cuantică. Eu vreau doar să ştiu ce mă poate – dacă mă poate! — ajuta ceva la caz.

— Ce caz?

— Având în vedere că, după cum singură spuneaţi, sunt suficiente dovezi care să vă scoată imediat nebună şi că ceea ce am să vă povestesc acum, vă va scoate nebună imediat, vă spun. Un anumit bărbat trimite tuturor Elenelor P. Un mesaj că le iubeşte şi le aşteaptă la locul ştiut. L-aţi primit?

— Nu. Eu nu am telefon mobil.

— Poate că asta v-a salvat viaţa, pe moment.

— Ei bine, acel bărbat e găsit mort. Pare moarte naturală, legistul nu găseşte nimic. Totuşi, pentru că e fratele unei somităţi locale se porneşte o investigaţie. Pe fondul acesta, se animează o ceartă mai veche dintre două Elene, ceartă care angrenează aproape toate femeile din oraş.

— Da. Am televizor şi citesc şi ziarele.

— Şi mie încep să îmi moară Elenele. Ciudat aşa.

Acum fac curat în casă, lasă totul în bună regulă, se întind pe pat, îmbrăcate din cap până-n picioare. Până şi aici e o ciudăţenie. Se îmbracă cu haine de iarnă câteodată, sau foarte subţire şi asta nu ţine de anotimpul de afară.

— Fiecare om se îmbracă în funcţie de locul unde se duce, nu de locul din care pleacă...

— Da, mă rog... Nu ştiu cât credeţi dumneavoastră în aceste călătorii, dar eu nu cred chiar deloc. Ce părere aveţi? M-ar putea ajuta ceva din însemnările soţului dumneavoastră?

— Tu ce teorie ai până acum, de ce le-a chemat individul acela pe aceste femei?

— Eu cred că una dintre aceste Elena P. Avea ceva ce lui îi trebuia şi vroia să afle acel ceva. De la una dintre ele am aflat nişte litere cu majuscule urmate de nişte cifre. M-am gândit că ar putea fi coduri în bani...

— Literele erau NV şi SE?

— Nu cred că ştiu pe dinafară. Chiar mă gândeam să dau un telefon, dar nu ştiam cui şi ce să îl pun să îmi spună. (Singurul în măsură aţi fi fost dumneavoastră, Şefu'.)

Întâmplător eram îmbrăcat cu aceeaşi haină ca în ziua în care aflasem pentru prima dată acest lucru.

— Da, uitaţi.

— Sunt coordonate geografice. Îţi sugerez o vizită la lift.

— Deci una dintre femei avea coordonatele, cum să îi spunem, porţii de acces. Dar soţul dumneavoastră o făcea fără lift, nu?

— Da, el reuşea fără. El a fost cel care le-a sugerat la acea întâlnire din Evul Mediu, arhitectului şi constructorului să facă acest proiect împreună. Tot acest turn de foc nu e decât un proiect ştiinţific. Părerea mea e că cineva a aflat, nu ştiu cum, şi acum vrea să folosească treaba asta în beneficiul propriu. Turnul poate fi o poartă de acces spre cunoaştere, dar poate fi folosit şi în beneficiul personal. Ei nu au ştiut niciodată cine a dat banii pentru turn. Cred că dincolo de o plimbare cu liftul ar fi bine să încerci să afli şi cine este proprietarul clădirii.

Stăteam şi mă gândeam la varianta fantasmagorică conform căreia nu aveam victime deci nu aveam caz, fiindcă ele doar călătoreau cuantic, prin spaţiu şi timp. Ce râsete ar fi în vestiar să intru şi să le spun asta, ce legendă sau ce mit aş mai deveni! Trebuie musai să verific undeva, cândva şi asta, diferenţa dintre mit şi legendă...

— Mulţumesc pentru informaţii, eu sper totuşi să găsesc o rezolvare mai simplă a cazului. Ceva în care să fie implicaţi nişte oameni care nu călătoresc aşa, prin spaţiu şi timp.

— Nu poţi găsi aşa ceva. Noi toţi o facem, dar nu o conştientizăm. Chiar acum, există un locotenent pe care-l cheamă, cum ziceai că te cheamă...

— David David.

— Aşa, un locotenent pe care-l cheamă David David care a rezolvat cazul. Altul care... vânează dinozauri, altul care este însurat şi are cinci copii...

— Păi şi dacă există toate aceste variante, eu de ce trăiesc tocmai viaţa asta?

— Pe ea te-ai concentrat acum. Pe ea ai luminat-o.

— Deci dacă eu aş observa, sau m-aş concentra sau aş lumina o realitate în care mă plimb cu iahtul înconjurat de toate fetele care au apărut în revistele de bărbaţi de când

există ele, acea realitate ar deveni posibilă. Ce rost are liftul, atunci?

— Poți tu să te concentrezi, să luminezi şi să accesezi acea realitate... nu. De aceea ai nevoie de lift. Tu şi alții ca tine. Se pare că liftul funcționează ca un catalizator, accelerează într-un anumit unghi trecerea. E o chestie în legătură cu geodezia pământului, cu un canal energetic pe care-l foloseşte liftul şi care la o anumită oră a zilei, la anumite coordonate şi se pare că şi la o anumită greutate a ocupanților, îi ajută şi pe cei cu mai puțină „credință” în realitățile paralele să treacă dincolo. Pentru că, vezi tu, în mod normal, ca să faci aceste salturi de pe un strâng pe altul, trebuie să fii oarecum pregătit interior. Adică să te fi rupt suficient de viziunea materialistă încât să crezi că acest gen de lucruri e posibil. Eu nu ştiu dacă tu eşti pregătit sau nu să fii un polițist cuantic.

— Polițist cuantic? Sună bine...

Iarăşi mi-a trecut razant prin cap imaginea băieților hohotind.

— Deci cu ajutorul liftului şi cei mai puțin pregătiți pot face aceste salturi cuantice. Care ar fi avantajele practice?

— Păi de toate felurile. Începând de la cele banale, cum ar fi că afli „viitorul” sau mai exact că ți se unifică noțiunea de trecut, viitor şi prezent, cu implicații grobiene de genul acelora că ştii rezultatele la loterie şi scorurile meciurilor, le ştii pentru că tu le influențezi aşa cum vrei până la...

— A scăpa de crime?

— Da, evident. Şi asta, orice. Cine stăpâneşte timpul...

Nu se mai teme, de nimeni şi de nimic.

Am tăcut amândoi. Mă gândeam că tare aş fuma o țigară. Aşa de tare că îi şi simțeam mirosul în nări. Şi atunci s-a întâmplat cel mai ciudat lucru cu putință.

Camera a fost invadată de vălătuci de fum. Mirosea a ţigară, mai exact mirosea a ţigările mele, cele pe care le fumam eu.

— Fumează cineva?

Doamna Elena P. Mi-a zâmbit. Atât.

20

În care Dada află că adevărul care te eliberează e acela că trebuie să te accepţi aşa cum eşti. Dar asta nu-l ajută cu nimic. Fiindcă adevărul e că el e prins între ciocan şi nicovală, iar faptul că realizează asta nu-l ajută cine ştie cât. După cum nu-l ajută nici că află că una dintre persoanele pe care le-a arestat e mama Comandantului!

Să trăiţi!

Da, am înţeles! Normal că îmi bag minţile în cap şi nu mă iau după toate femeile nebune care se iau după soţii lor şi mai nebuni. Dar am vrut doar să vă spun ce am aflat. Mă întrebaţi dacă văd vreo legătură cu ancheta noastră. Văd. Sigur că văd. Cred că o anchetă în care cadavrul apare şi dispare e numai bună pentru o investigaţie „cuantică”. Cred că o anchetă în care oamenii mor de bătrâneţe la 30 de ani, perfect sănătoşi, iarăşi e pasibilă de o „investigaţie cuantică”, cum îmi spuneaţi ieri la telefon pe un ton ce friza... apocalipsa. Şi ca să vă răspund cu toată sinceritatea, habar nu mai am ce are şi ce nu are legătură cu ancheta noastră.

În timp ce mă gândeam eu la toate astea aşteptând să se lumineze, că nu ştiu de ce, dar am avut o insomnie... Este pentru prima oară că mi se întâmplă aşa ceva. Mi-era somn de picam dar când mă întindeam mă simţeam lucid şi gata să fac orice, de la jucat fotbal până la citit cărţi de fizică cuantică. Când mă ridicam din pat, mă lua o moleşeală ca atunci când am înfulecat o bătaie într-un pub din Londra,

când mi-a dat unul cu o halbă direct în moalele capului. M-a luat o moleşeală brusc, de parcă toată berea aia amestecată cu whisky îmi cursese direct în cap prin gaura făcută de halbă. Trei zile am dormit, după care două am râs încontinuu. Noroc că au englezii medici buni. Buni că dau „pain-killere” puternice! Aşa mă simţeam şi eu acum când mă ridicam în picioare. Aşa că mă culcam la loc.

Imediat după ce mă întindeam, o energie de ziceai că m-am adăpat la izvorul cu taurină.

Degeaba am numărat oi, degeaba am spus gradele în ordine crescătoare şi descrescătoare, degeaba am spus alfabetul pe consoane, vocale. La un moment dat m-am gândit chiar să îmi iau dicţionarul să văd diferenţa dintre mit şi legendă, dar am uitat. Îmi revenea mereu acel buton de la Pavlu de acasă. V-am spus că era un buton. Ei bine, eu m-am întors după puţin timp şi nu mai era. Ce se întâmplase cu el? Şi avea un model anume acel buton. Părea nu ştiu cum să spun... ca o cheie... aşa mi s-a părut, o cheie de la ceva... În delirul nopţii mă gândeam la bomba atomică, când e nevoie de două chei ca să o poţi declanşa... poate că e nevoie de doi butoni ca să... Sunt sigur că era acolo un buton şi că apoi nu mai era... Uite aşa mă ameţeam eu cu gânduri... Aşa că pe la patru, fiindu-mi clar că nu voi mai adormi din cauză că cineva mi-a schimbat circuitele şi la verticală mi-e somn iar la orizontală sunt treaz, am decis să fac revista presei. Uite Şefu' pe ce îmi cad ochii:

„Puţină lume ştie că fratele interlopului Pavlu, bărbat dandy şi monden, activ până la limita infracţionalităţii pe care se poate spune că o şi trece din când în când, este nimeni altul decât şeful Poliţiei. Puţină lume ştie de această legătură, pentru că cei doi sunt fraţi numai după mamă, au nume diferite şi s-au străduit din răsputeri să ţină acest lucru secret. Având în vedere că unul dintre ei e şeful

Poliției Locale de peste 15 ani nu e de mirare că secretul a fost bine păzit.

Dar şi mai puțină lume ştie că fratele mai mic, cel care trăieşte la întuneric şi doarme la lumină, a dispărut sau a murit, de mai bine de-o săptămână. Sursele noastre spun că e mort de-a binelea, dar că fratele, atotputernicul comandant, ține cazul secret, din motive doar de el ştiute. Ba că s-ar teme pentru viața lui. Ba că ar fi vorba de nişte conturi de reglat. Un alt lucru interesant este că în această poveste sunt cumva implicate mai multe femei. Asta nu e de mirare, ştiut fiind că dispărutul era văzut în fiecare poză la brațul altei femei. Şi doar se ştie că îi plăcea să se pozeze.

Pentru conformitate vă reproducem şi noi câteva mostre!

Deci nu numărul femeilor implicate în caz este cel care ne pune pe gânduri ci faptul că pe toate le cheamă Elena P. Mai mult decât atât, câteva dintre ele au şi murit. Se pare că există în oraş cineva care umblă să omoare femeile numite Elena P. Ne întrebăm sincer ce se întâmplă în oraşul nostru şi mai ales dacă mai există cineva care veghează la siguranța cetățeanului? Vom reveni cu amănunte în ediția de mâine”.

Nu pot să-ți explic Şefu’ cât de repede am sărit în izmene, că ți-am zis că... apoi în maşină şi cum am făcut turul tuturor tarabelor pe care le ştiu. Am cumpărat aproape tot tirajul. Am fost şi la aeroport, la cele două gări, am fost peste tot pe unde m-a dus capul îmbibat de nesomn şi cafea. Nu ştiu ce tiraj au, eu am reuşit să adun 11.000 de exemplare. Din păcate, nu am avut nicio putere asupra on-line-ului.

Aşa că a început iadul.

Sediul poliției a fost luat cu asalt de o mulțime de Elena P. Ne cer protecție. Ne cer să le dăm explicații.

Ne cer tot felul de lucruri imposibile. Colac peste pupăză, la tribunal au fost introduse nu mai puțin de 15 cereri de

divorț ale unor Elene care erau căsătorite cu bărbați ale căror nume de familie încep cu litera P. La Biserica „Sf. Constantin şi Elena” preotul nu mai prididește cu cererile de acatiste. Ca să nu mai pomenesc de faptul că a fost întrebat de nenumărate ori în cursul zilei dacă e vreo problemă să îți schimbi prenumele şi dacă botezul poate fi refăcut şi în ce circumstanțe. E isterie!

Poate că ați avut dreptate, Şefu’, să țineți asta sub tăcere. Sigur ați avut!

Aşa cum mi-ați sugerat, ca să stăvilesc această isterie, am convocat o conferință de presă cu cele două Elena P. Ale momentului – Diva şi Mustăcioasa – astfel încât să calmăm puțin spiritele. Aşa că m-am baricadat în birou şi, după ce m-am uitat pe pereți cât am putut, mi-au căzut ochii pe caietele Casnicei. Ce femeie nebună!

Să umple aşa caiet după caiet cu toate tâmpeniile din lume doar ca să își admire caligrafia...

Şefu’, Stau aşa şi mă întreb, ceea ce mie nu mi se întâmplă prea des, în ce lume trăim... Pentru că până la urmă nu cred că lumea reală e aşa cum o vedem la ştiri sau la televizor în general. Cred că lumea e aşa cum ne-o arată viețile unor oameni pe care îi cunoaştem în mod direct. O am de exemplu pe Casnica asta. S-a măritat, a făcut copii şi a ajuns zece ani mai târziu să aibă cea mai mare satisfacție scriind toate lucrurile pe care-i cad ochii, doar aşa de dragul de a-şi admira scrisul. Scris frumos care, sperase ea în copilărie, îi va garanta o viață bună.

O am pe Jurnalistă. E o Casnică care, iată a făcut şcoală, deci pentru ea scrisul a trecut de la nivelul de grafie la cel de sens. Dar altă treabă decât să se sinucidă şi să mă enerveze pe mine, nu are.

Ghicitoarea avea toate calitățile în general apreciate la un om, ba şi altele în plus. Cea mai mare bucurie a ei era însă privitul unui acvariu cu peşti. A ajuns aici după ce un

bărbat pe care-l iubea a văzut în ea şi în viitorul lor copil, doar o complicaţie şi nu o propunere de viaţă.

Diva, o femeie admirată de o jumătate de ţară, hulită de cealaltă, dar ştiută de toată lumea. Bani. Influenţare a tot. E fericită? Nu are copii, e singură şi altă preocupare decât să îşi ascundă vârsta, nu are.

Apoi e Mustăcioasa. Medic de succes, are propriul ei spital, familie, pare modelul de împlinire. Dar vine o zi în care ea spune că de fapt nu are ea împlinirile astea ci o altă femeie, o străină care i-a uzurpat identitatea şi care se epilează doar ca să fie acceptată. O femeie care îşi petrece tot timpul încercând să construiască o imagine frumoasă pe care societatea nu doar că o înghite, dar o şi savurează. Şi face un experiment. Porneşte o mişcare revoluţionară, a ei împotriva ei. Un puci prin care păroasa preia puterea. Nu se mai epilează. Şi iată că pentru doamna doctor lumea dispare. Clinica ajunge în pragul falimentului, soţul vrea să divorţeze, copiii încercă să ascundă că sunt ai ei. Acest experiment costisitor al Mustăcioasei dovedeşte că nu trebuie să călătoreşti în timp şi spaţiu, că lumea se poate schimba doar schimbând un detaliu al vieţii tale. Partea bună este că probabil funcţionează şi reversul, schimbi puţin macazul şi totul se reorganizează în viaţa ta. Poate că nu e nevoie de teoria stringurilor, poate că stringurile sunt aici şi noi sărim dintr-o existenţă într-alta cu multă ingenuitate şi uşurinţă, o facem firesc, fără să ne dăm seama.

Poate că de fapt asta face liftul, te face doar să conştientizezi ce poţi.

Poate că ăsta e locul în care se materializează numai oamenii abonaţi la nefericire. Dacă fizica asta cuantică poate genera lumi în care toate aceste femei şi multe altele să fie fericite, eu zic să bem pentru fizica cuantică şi să o predăm copiilor noştri de la grădiniţă.

Poate...

Şefu', ştiu, prea mulţi poate! Ştiu că noi în poliţie nu operăm cu poate... dar poate ar trebui să începem să o facem.

Hai că e ora să înceapă conferinţa. Sper să reuşească aceste două femei să calmeze lumea. Le-am rugat să spună adevărul fără să intre în prea multe detalii. Pe care fie vorba între noi, nici noi nu le ştim.

Sau cel puţin eu. Dar să accentueze că totul e sub control, că lor le pare rău de ce s-a întâmplat... În schimb le-am spus că renunţ la ambiţiile de tulburare a ordinii publice şi instigare la violenţă şi că le las pe ele să decidă dacă se mai târăsc în tribunal sau nu. Pentru că era limpede că sala noastră de conferinţe e prea mică, am decis să le las să vorbească în faţa sediului.

Incredibil câtă lume s-a adunat. Erau în mare parte, femei. Şi se simţea cum pluteşte în aer frica. Nici nu am apărut bine, că întrebările au început să curgă. Totul a curs bine până când a venit o întrebare incredibilă.

Adresată Divei.

— E adevărat că aveţi şaizeci de ani şi că de fapt sunteţi mama şefului poliţiei şi a fratelui vitreg al acestuia, cel care e mort sau dispărut? Dar că aţi ascuns asta mereu pentru că aţi vrut să fiţi tânără iar băieţilor, după ce au crescut, le-a fost ruşine cu dumneavoastră?

N-aş putea să îţi explic, Şefu' ce am simţit când am auzit această întrebare. Parcă mi-a luat foc curul, parcă sub mine era o putere, un reactor, un vulcan care mă făcea să sar de pe scaun, dar în acelaşi timp aveam plumb în picioare. Nu mi-a trecut niciodată prin cap această idee. Dar odată enunţată lucrurile păreau să capete sens. Pavlu care era mereu în preajma ei. Ea care avea acces la cele mai distinse cercuri şi care a fost acuzată de nenumărate ori că ar fi

implicată în tot felul de afaceri necurate dar mereu scăpa basma curată.

Îmi aduc aminte chiar de o reacție a dumneavoastră, Şefu', când ați citit în ziar că se anunța o nouă idilă a Divei cu un tânăr om de afaceri elvețian.

— Femeia asta a sărit din dicționar litera R. Ruşine, remuşcare, recunoştință, renunțare, realitate, respingere, reputație...

Le-ați spus aşa pe nerăsuflate, nu prea păreau gândite atunci pe loc, părea mai degrabă un discurs rumegat – iată tot cu „R" – mult timp în interior şi care acum, din cauza unui titlu de ziar, a ieşit la lumină...

Şefu'!

Stăteam acolo la masa de la conferință, ca la Cina cea de Taină şi mă întrebam cine dracu trădase... Îmi treceau tot felul de imagini şi de frânturi de fraze prin cap, scanam această posibilitate şi încercam să văd ce implicații ar avea asupra cazului nostru. Şi mi-a trecut aşa prin cap, că asemenea Mustăcioasei, toți suntem păroşi, toți avem pilozitatea noastră excesivă pe care o ascundem ani de zile. O epilăm, o radem, o smulgem, fir cu fir sau toată odată. O decolorăm, o tundem, o dăm cu cremă dar vine o zi când ea iese la lumină. Şi noi în loc să sărbătorim acel moment, să ni-l dorim, să-l visăm, noi îl ascundem, fir-ar a naibii de treabă! Ne e frică de lucrurile care ne fac fericiți, fugim de ele.

Adevărul te va elibera! Ce simplu e asta, Şefu'! Adevărul că pe de-o parte nu suntem perfecți, ne eliberează.

După cum ne eliberează şi adevărul că fiecare în parte, aşa cum suntem, avem cele mai perfecte defecte, suntem perfect defecți. Dar noi ne chinuim toată viața să ne epilăm şi când credem că am scăpat, iese un nou fir. Scoate capul aşa, timid, ca primul ghiocel dar noi vedem acolo o sfidare.

În loc să vedem cea mai mare eliberare. Capătul luptei noi îl vedem ca fiind începutul ei.

Dacă Diva e mama dumneavoastră, Şefu', lucrurile în cazul anchetei mele se complică rău de tot. La asta mă gândeam atunci când Diva, căreia acum parcă nici nu îmi mai place să îi spun aşa, a început să vorbească.

În şoaptă. Dar nu era şoapta unui secret, era un torent al adevărului care îşi aduna puterea, fiindcă vocea ei era din ce în ce mai intensă până când a ajuns să fie de-a dreptul, bubuitoare! Ce forță!

21

Diva îşi asumă propria „blană" şi recunoaşte că şi-a ucis familia şi, întâmplător sau nu, e şi o Elena P. Implicată. Ceea ce nu aflam încă este dacă are ceva de a face şi cu crimele mai recente. Dar e un început.

Uite Şefu', continuarea...

Diva şi-a îndreptat coloana vertebrală ca un cal când simte zăbala în gură, şi-a sumețit puțin capul şi bărbia şi s-a uitat în sus. Nu era nimic teatral în ceea ce făcea.

Era doar un moment pe care părea că-l anticipase, cu teamă, toată viața. Era şi o rugă şi o înfruntare în privirea ei, ca şi când i-ar spune celui de sus: „N-ai putut să te abții, nu ai vrut să te laşi deloc, degeaba te-am rugat de atâtea ori... bine, atunci pune mâna şi ajută-mă".

Ecoul tăcerii ei se auzea deasupra tuturor. Gălăgioşii jurnalişti uitaseră să respire şi să clipească. Totul era suspendat. Era genul acela de linişte care se lăsa în clasă după ce eram certați şi care de obicei se revărsa în hohote de râs fiindcă se găsea câte un umorist care să se băşească. Ei bine, acum nimeni nu s-a trezit umorist, nicio băşină de nicăieri. Liniştea şi-a urmat cursul firesc. Diva şi-a dres vocea ca o primadonă la repetiții înaintea ariei de final,

atunci când trebuie să moară. Dar nu oricum, ci cu minimum cinci bisuri. Sunt convins că dincolo de temeri, Diva își simțea momentul de grație, cel care o putea arunca în cel mai frumos zbor sau o putea cufunda pentru totdeauna în noroiul numit uitare.

Putea ieşi ca o Divă sau ca o vidă. Şi ea ca om de televiziune, ştia foarte bine, diferența dintre cele două!

— După cum bine ştiți, eu am fost foarte săracă de mică. Toată copilăria mea am crezut că pentru a fi fericită nu am decât de vândut buruienile culese pe şestache din curțile oamenilor. Eram țigăncuşa cu flori.

Cuvântul „țigăncuşă” a trecut ca un şarpe prin iarba de capete, pentru o secundă pozițiile s-au schimbat, s-au auzit fâşâituri şi pârâituri ca la o înregistrare proastă, dar apoi s-a făcut din nou linişte. Jurnaliştii vroiau să vadă dacă vor pleca şi cu altceva în cioc, decât cu trista poveste a copilăriei. Cuvântul „țigăncuşă” era un bun început!

Cu un simț dramatic demn de o cauză mai bună decât televiziunea, Diva a aşteptat. Un semn de forță pe care lumea l-a luat ca atare. Apoi a început în şoaptă:

— Da, am zis țigăncuşă, dar nu vă grăbiți să redactați ştirea chiar dacă aveți deja un titlu. Promit să vă dau mai multe. Este un moment pentru care eu ca jurnalist, dacă nu aş fi fost eu ştirea, (râsete sporadice) mi-aş fi dat şi mâna dreaptă şi țâța dreaptă şi şoldul drept şi-aş mai fi plusat apoi cu mine toată!

Râsete scurte. Parcă nu ştiau dacă e o glumă sau o capcană, un examen pe care dacă nu îl vor trece vor fi dați afară şi vor rata scrierea istoriei. Eviscerarea unei dive construită cu eforturi de o viață, e clar o piatră de hotar!

— După un timp am constatat că aveam de vândut frumusețe şi iarăşi mi-a mers bine o vreme iar apoi am ajuns să vând cuvinte şi acum e cel mai bine, doar că

undeva între momentul în care îmi vindeam frumusețea şi cel în care vindeam cuvinte, m-am pierdut pe mine.

O mamă care scapă de copiii ei este ca un jurnalist care ratează ştirea. Luați un pix şi scrieți. O spun foarte rar.

Un jur-na-list ade-vă-rat pre-fe-ră să moa-ră decât să ra-te-ze şti-rea fiind-că un jur-na-list ade-vă-rat care a rat-at şti-rea e un jur-na-list mort.

Asta o ştie şi Diva şi fiecare ocupant al unui scaun că, în afară de mine şi Mustăcioasa, toți erau jurnalişti.

Dar şi noi eram aşa de prinşi, că am fi fost gata să ne apucăm de scris doar ca să fim parte a ştirii.

— Şi acum am să încep să răspund acelor cuvinte care zbârnâie în capul vostru, acele cuvinte cărora ați fost dresați să le luați urma ca un bloodhound şi să nu le dați drumul până nu le-ați omorât şi pus cu piuneze pe hârtie: „cine cu cine", „unde", „ce", „cum", „când" şi „de ce"...

Şi aici nu ştiu de ce, s-a aplecat peste masă şi s-a uitat la Mustăcioasa. Ca şi când, nu ştiu, ar fi vrut să îi atragă atenția să se pregătească fiindcă urmează şi ea să îşi expună „blana" în public. Sau vroia să o anunțe că de acum înainte povestea ei cu militatul pentru eliberarea femeii va avea un nou argument.

Nu ştiu, cert este că s-au uitat una la alta lung şi, cu toate că eu eram la mijloc, nu am mai simțit acel cuțit în ceafă pe care l-am simțit mereu când erau ele împreună.

— Stăteam într-o zi la o intersecție, aveam un buchet mare de flori de câmp. Sunt frumoase dar orice le-ai face, puse în vază, nu țin. Eu ştiam asta dar speram să nu o ştie virtualul cumpărător fiindcă în curtea din care furam de obicei trandafirii se aciuase acum un ditamai câinele de care scăpasem doar printr-o intervenție divină. Atunci când mă pregăteam să sar gardul, ceea ce mi-ar fi luat ceva timp şi i-ar fi dat dulăului timp să mă înşface, s-a deschis poarta şi am țuştit-o pe lângă maşina care intra. Aşa că în ziua

respectivă am fost nevoită să improvizez ceva cu nişte flori de câmp. Nu mă puteam duce acasă să spun că nu îmi reuşise furatul. Tata era bolnav de pneumonie şi stătea să moară. Ne trezeam şi ne culcam cu toții cu tuşitul lui horcăit, era ca un fel de ceas deşteptător. La cinci şi jumătate începea inevitabil o rafală de tuse. Ziua se termina cu tuşitul de la unşpe, care era aşa de lung încât nouă ne era tuturor frică să nu moară lângă noi.

Somnul era ca o saltea salvatoare care ne purta departe de toate astea. Mama, pe de altă parte, era slabă şi după cum spunea ea, acum nu mai sunt bună de „niic”. Iar frații mei erau aliniați unii după alții, la diferențe de zece luni – un an. Toți zece, eram unsprezece în total. Aşa că trebuia să merg cu ceva acasă, nu fiindcă m-ar fi bătut ci fiindcă ştiam că ceilalți se bazează pe ce aduc eu. Nu din frică aprovizionam, ci din iubire. Noi, țiganii, avem un altfel de simț al familiei.

Pe care eu l-am trădat... Aşa că stăteam eu aşa amărâtă în intersecție când opreşte o maşină şi un domn bine îmbrăcat în „haine nemțeşti” cum se spunea pe vremea aceea, scoate capul pe geam şi mă întreabă:

— Hei! Cu cât dai florile?

Eram supărată şi plânsă după pățania cu dulăul, lacrimile îmi săpaseră două dâre pe fața mea plină de praf şi cred că arătam cam ca acel clovn fraier de la circ, care mereu şi-o ia! Aşa că doar ridic din umeri, strâng buzele şi privesc pieziş. Domnul râde şi îmi arată cei mai frumoşi dinți pe care îi văzusem până atunci:

— Bine, îți dau oricât ceri pe ele dacă vii cu mine acasă şi mi le aranjezi chiar tu în vaze.

Atunci a fost prima zi când am crezut că Dumnezeu există. În clipa aceea am ştiut că raiul nu are o poartă ci o portieră şi eu o găsisem. Ei bine, vreau să facem un exercițiu şi să îmi spuneți voi ce credeți că s-a întâmplat.

Celor din sală le-a luat un timp să se dezmeticească.

Ce vrea femeia asta de la ei? Prima care a ridicat mâna a fost cealaltă Elena P., Jurnalista:

— Conform rubricii pe care o scriu, de aşa zis fapt divers, v-a violat îndelung şi de mai multe ori, la început cu organul lui, apoi cu o lalea de plastic din vază, apoi a chemat câinele care a făcut şi el acelaşi lucru, apoi v-a tranşat şi v-a băgat la congelator şi seara i-a servit soţiei lui o supă cu o carne fragedă... acesta ar fi un fapt divers!

Cineva din sală, spune:

— Ăsta e mai degrabă fapt pervers decât fapt divers...

Hăhăială.

Diva însă nu are chef de glume.

— A fost bună intervenţia asta ca să spargem gheaţa, dar acum la modul serios, care credeţi că ar fi următoarele predicate ale acestei poveşti?

„Predicate”, dintr-o dată mă aflam la întâlnirea „jurnalişti fără frontiere”... Aş fi vrut să spună naibii mai repede povestea asta fiindcă după ce o ascultam trebuia să o verific şi apoi să văd cum îmi schimbă ea cazul.

Un tip înalt şi slab s-a ridicat şi aproape că a unit podeaua cu tavanul şi această stalagmită, parcă astea cresc de jos în sus şi alea care atârnă sunt stalactite, în fine, voi verifica odată cu „mitul” şi „legenda”, această stalagmită cu ochelari a prins a vorbi, rar, preţios şi clar de ziceai că suntem la ora de dicţie.

— Deci...

După un „deci” foarte clar a urmat o pauză nebuloasă.

— Deci eu cred aşa, că acel bărbat v-a luat la el acasă şi v-a spălat, v-a dat de mâncare, v-a îmbrăcat şi...

— Da, măi, şi a învăţat-o să vorbească corect, bine că ai auzit şi tu de Pygmalion...

„The rain în Spain stays mainly în a plain.”

Toată lumea râde.

Diva:

— De ce nu credeți că ar fi putut să se întâmple asta, de ce trebuie să fie implicat un viol sau un act de violență?

— Păi ați spus că e vorba de o ştire!!!

— Păi da şi dacă domnul acela era putred de bogat şi m-a luat la el acasă şi m-a înfiat şi m-a crescut ca pe copilul lui nu e o ştire?... Fata de țigan crescută de nobilul oraşului, nu e o ştire în lumea în care trăim?

Linişte.

— Aşa s-a întâmplat? întreabă o tipă grăsuță scufundată în scaun, în timp ce îşi roade spasmodic capătul pixului.

— Da, oarecum, într-un fel are ceva din ambele poveşti.

— Adică v-a şi înfiat şi v-a şi violat.

Râsete.

Vreau să intervin să recentrez discuția, dar se pare că Diva se poate impune singură.

— Eu v-am întrebat la modul foarte serios. V-am oferit o situație de existență la răscruce şi v-am rugat să vă gândiți la posibile existențe. Nu să faceți mişto-uri ieftine. Am să continui eu povestea.

— Mi-a deschis porțiera, dar nu îmi venea să urc. Era aşa curată maşina! Şi eu eram plină de praf cum fugisem de câine, ca să nu spun că nu plecasem tocmai scrobită de acasă... Dar el îmi spune, cu acel zâmbet minunat:

„Hopa sus!”

Mi-a spus aşa cum ai vorbi cu un copil mic sau cu un câine pe care-l iubeşti foarte mult, oricum era atât de mult drag în vocea lui cum eu nu mai auzisem niciodată pe cineva să îmi vorbească. Nu că ai mei nu m-ar fi iubit... dar nu în cuvinte! Iubirea însemna pentru ei că nu mă aruncaseră imediat după naştere... Nu erau nişte vremuri tocmai bune...

În spate avea nişte suluri mari de hârtie şi l-am rugat să pună unul pe banchetă ca să nu o murdăresc. Abia mai

târziu mi-am dat seama că acelea erau planurile noii reşedinţe pe care o construia pentru rege. Era nici mai mult nici mai puţin decât arhitectul regelui! Iar eu stătusem cu fundul pe planurile viitoarei casei regale.

Acest gest mi-a pecetluit cumva existenţa. De atunci încolo toată viaţa am stat cu fundul pe planurile casei cuiva. Şi de cele mai multe ori, erau case regale.

Mici chicoteli.

— Am ajuns la conacul tipului. O casă neaoşă de-a noastră, românească vreau să spun, nu ţigănească... cu cerdac generos până la care urcai câteva trepte doar cât să te înalţi nobiliar. Din cerdac intrai în hol şi din hol în casă. Vă povestesc asta fiindcă fiecare intrare însemna o trecere, o adâncire într-o lume pe care afară nu o găseai. Sau mai exact, o ţigăncuşă de 12 ani nu avea cum să o găsească. Cu toate că sunt convinsă că dacă acea casă ar mai exista aş trăi şi acum acelaşi sentiment. Pe verandă trona o păpuşă. Stătea aşezată pe un scaun înalt, la masă şi avea o cănuţă de ceai în faţă. Lângă ea era pus un ceas vechi care arăta ora cinci şi un sfert. Era oprit.

Gazetarii notau conştiincioşi datele. Erau dintr-o dată o adunătură de cursanţi. Doar Jurnalista stătea cu ochii mari şi sorbea povestea. Dacă aş fi pus în faţa ochilor ei un ecran alb ar fi putut proiecta din ochi totul, aşa era de concentrată.

— În hol, o grămadă de pantofi de copil. Sândăluţe minunate, şoşoni de toamnă, cizmuliţe... oarecum ciudat că erau încălţări pentru toate anotimpurile, dar pe vremea acea nu eram o jurnalistă, eram doar o ţigăncuşă cu mucii în gură şi lacrimile înnodate în barbă, o ţigăncuşă care intra pentru prima oară în rai dar ştia că orice ar fi nu avea să plece din rai cu mâna goală.

— Din acest vestibul unde erau pantofii şi umbrelele şi pelerinele de ploaie şi umbreluţele de soare, intrai într-o

cameră, cu masa mare-mare pe mijloc şi scaune generoase de pai împletit, cu perne pompoase de în şi bumbac, brodate artistic, la culoare. Totul inundat în lumină. Camera avea o porțiune de acoperiş din sticlă, ca o cupolă de biserică. Mai mult chiar, o porțiune se putea deschide aşa ca în zilele frumoase, cum era asta, sufrageria se putea transforma în terasă. Nu mică mi-a fost mirarea să văd fluturi zburând pe ici colo, prin casă...

Auzind paşii stăpânului, a apărut o servitoare grasă, cu un mers de tangaj care te făcea să crezi că la fiecare pas va cădea fie pe-o parte fie pe alta. Nana.

Pentru mine a fost singura imagine de mamă, bunică, ocrotitoare, suma tuturor calităților materne ce pot fi găsite la o femeie. Nu prea vorbea dar emana iubire prin toți porii şi cum era ditamai femeia, avea şi pori, nu glumă.

O mână ridicată:

— Țigăncuşa frumoasă care vinde flori mi se pare un clişeu, cred că vreți să vindeți castraveți grădinarului.

— Eşti liberă să pleci. Oricine e liber să plece când vrea. Domnul polițist aici de față promite să nu vă aresteze.

Nu s-a mişcat, nimeni.

— Fără să îi spună stăpânul nimic, m-a luat şi m-a dus la o baie din porțelan alb. M-a frecat temeinic ca pe covoare şi m-a îmbrăcat cu nişte hăinuțe care îmi veneau ca turnate. Apoi m-a pieptănat şi m-a dus la masă. Domnul era fericit, zâmbea mereu şi mă îmbia cu toate bunătățile din lume. Eu habar n-aveam ce sunt.

Ştiam ce e pâinea dar nu aveam habar că poate fi aşa de pufoasă şi aromată. Eu ştiam că pâinea e ceva ce trebuie să ții mult timp în gură ca să nu te zgârii şi să nu faci bube care te dor de câte ori înghiți în sec în fața vitrinei turcului, vitrină plină cu halvițe şi baclavale, înghiți până când el te alungă cu paleta de muşte.

Am mâncat într-una până când am avut impresia că mi-am înghițit şi capul, iar gâtul meu se continuă cu stomacul într-un ciclu fără sfârşit. Nu ştiu când am adormit şi m-am trezit într-o cameră de fetiță, în cel mai dulce roz pe care l-am văzut, de fapt părea un alb care căpăta irizări de roz doar când te uitai la el. Pe noptiere erau o grămadă de poze ale aceleiaşi fetițe. o remarcasem şi în pozele din sufragerie dar atunci imaginea ei pălise pe lângă chiseaua cu dulceață de nuci verzi, tava cu baclavale şi plăcinte cu brânză dulce şi stafide şi cozonac. Acum însă aş fi vrut să mă joc cu acea fetiță şi păpuşile ei frumoase, care mă priveau cuminți. Dar nu mă priveau numai păpuşile ci şi domnul acela, al cărui zâmbet perfect era lipit de față de câte ori se uita la mine.

— Eşti bine, Elena?

Nu mă chema Elena, dar el aşa îmi spunea. Aşa mi-a spus mereu. Povestea e pe cât de simplă pe atât de dureroasă. Avusese o fată şi, cu două veri înainte, într-o zi oarecare care s-a transformat într-o zi specială, la cinci şi un sfert a plecat în spatele casei, la gârlă, să îşi înmoaie picioarele în apă. Avea în mână păpuşa care trona la ceai. Păpuşa i-a scăpat, fetița s-a aplecat să o ia şi a luat-o curentul. Păpuşa a fost găsită imediat, fetița după cinci zile de căutări, trei sate mai jos. Mama fetiței s-a sinucis la o lună după moartea ei. Cu toate că era o înotătoare desăvârşită, femeia s-a îmbrăcat cu toate hainele pe care le-a putut pune pe ea şi-a pus toate bijuteriile şi aşa înfofolită s-a aruncat în apă. o vreme instinctiv a înotat, dar apoi greutatea hainelor şi a bijuteriilor, a tras-o la fund. Asta am aflat nu de la el, fiindcă el doar îmi zâmbea şi mă întreba mereu „Eşti bine, Elena?”. Eu am auzit de la el doar „Cu cât dai florile”, „Hopa sus” şi „Eşti bine, Elena”, dar a fost omul care m-a iubit cel mai mult.

Chiar dacă nu mă iubea pe mine, eram țeava prin care el îşi revărsa iubirea în altă lume.

Viața mea era în felul următor. Ziua eram răsfățată şi mâncam bine, mă jucam cu cele mai frumoase jucării dar ştiam că regula era să pun totul la loc aşa cum era. Aveam un desen făcut de tată, care desen era ca o poză a camerei, respectând şi cele mai mici detalii. Şi după ce mă jucam trebuia să pun totul la loc exact aşa cum era. La început trebuia să mă uit pe desen dar cu timpul, reuşeam să fac asta din memorie, fără nicio problemă. Iar seara plecam în zdrențe, la ai mei. În schimb, mereu le duceam mâncare. Îmi dădeau orice vroiam. Haine, mâncare. Nu mai trebuia să fur, doar să cer şi raiul se revărsa şi pe viața alor mei. Între timp tata a murit. Iar şeful clanului a devenit fratele meu, mai mic decât mine cu un an. Mie îmi era din ce în ce mai greu să părăsesc viața aceea pentru casa noastră jegoasă. Dar o făceam, că ştiam că trebuie să îi ajut, nu puteam să îi las. Frate-meu începuse să bănuiască ceva, că prea veneam eu încărcată cu bunătăți în fiecare seară. Şi cu toate că am bănuit că pune ceva la cale, şi am încercat mereu să o iau pe căi lăturalnice, tot ne-a găsit.

Într-o zi, domnul e găsit mort, cu gâtul tăiat. La fel şi Nana, iar casa prădată. Cel mai mult m-a durut când am văzut camera Elenei, răvăşită. Am ordonat-o şi am lăsat-o aşa cum era. Am stat cu domnul şi l-am mângâiat pe mână şi am plâns cât de mult am putut.

Pe Nana am acoperit-o cu un cearceaf alb. Şi timp de o săptămână i-am vizitat. Erau aşa de retraşi că nu îi vizita nimeni. Tăiaseră toate legăturile cu lumea după ce murise Elena şi apoi doamna se sinucisese.

Au fost descoperiți după 9 zile de-un client de-al lui care venise să îi facă o vizită fiindcă aştepta nişte lucrări şi ştia că arhitectul nu era genul care să întârzie. Timp de nouă zile eu i-am vizitat. Alungam muştele de pe ei, deschideam geamurile să se aerisească, le aprindeam lumânări şi spuneam singura rugăciune mică, pe care o ştiam. Când nu

mă ocupam cu ritualurile făceam pe polițistul. Trebuia să aflu cine făcuse asta, numai ca să scap de bănuiala că am ceva de-a face cu moartea lor, că sunt implicată cumva... Misterul s-a spulberat când am găsit din greşeală, la noi în casă, un crucifix de aur care avea gravat pe spate numele Elenei. Acum ştiam.

Ceea ce bănuisem era adevărat. Eu îi arătasem lui frate-meu drumul către ei. Dacă nu aş fi fost eu, ei ar fi trăit mult şi bine. El era cel care o ucisese din nou pe micuța Elena P. Mai mult decât atât, ştiam că firavul de frate-meu nu ar fi putut face asta singur. Sigur a avut ajutoare. Ori noi eram educați, dacă pot folosi cuvântul acesta sau poate ar fi mai bine să spun, dresați, da eram dresați să nu credem în nimeni. Trebuia să vedem în toți din jur doar posibile surse de hrană. Frate-meu fusese ajutat de familia mea.

Aşa că le-am dat foc.

Ăsta e adevărul. Eu le-am dat foc. Şi m-am uitat cum ard. Nu am avut niciodată vreo mustrare de conştiință nici atunci, nici de atunci. Nici nu ştiu dacă se prescrie vreodată o crimă, dar dacă sunt arestată pentru acea multiplă crimă, tot nu am nimic de pierdut fiindcă atunci eu mi-am pierdut raiul.

22

În care aflăm că Diva e o criminală recidivistă şi mama unui lucrător în poliție. Singurul care ştie despre ce lucrător e vorba e Dada care îşi dă seama că „Prunişoară” nu va gusta glumele lui şi că situația numai amuzantă nu e, atunci când mama Comandantului declară public că e țigancă, curvă şi criminală... O prejudecată şi două crime, e cam mult...

Continuarea...

În sală era linişte. Nimeni nu mai scria nimic. Toată audienţa se uita doar la Divă. Mie îmi treceau razant prin cap gânduri contradictorii. Deocamdată nu aflasem ceva ce îmi putea schimba radical cursul anchetei. Nu că aş fi avut unul... Doar că Diva era o criminală de la 12 ani aşa că e posibil să fi recidivat. Se ridică o mână timidă. Diva îi face semn să pună întrebarea:

— Nu v-a părut rău de fraţi? Ei ce vină aveau?

Diva a zâmbit ca şi când ar fi auzit o întrebare banală, acea întrebare standard de interviu.

— Ba da, mi-a părut, oarecum şi nu neapărat atunci cât ulterior... dar ce şansă aveau ei în viaţă? Dacă mie îmi dăduse Dumnezeu sau soarta sau spuneţi-i cum vreţi, ocazia să scap din mocirlă şi fraţii mei stricaseră asta... De ce ar fi fost altfel în cazul altuia dintre ei? Nu înţelegeţi, eram un clan, eram făcuţi să stăm împreună, să vânăm împreună... eram o haită, nu un clan! (Am înţeles, a făcut ce se face cu pisoii la ţară, decât să îi lase să ducă o viaţă de mizerie, îi omoară... Înţeleg oarecum ce zice Diva, dar Şefu', o crimă rămâne o crimă, nu?) Şi acea haită s-a revoltat că eu am găsit o cale a mea despre care nu le spusesem, cu toate că mă duceam seară de seară acasă cu mâncare pentru ei... Nu aveam nicio şansă. Familia nu ne dădea nicio şansă, nici ceilalţi nu ne dădeau nicio şansă. Vremurile nu ne dădeau nicio şansă... Eu cred că dacă unul dintre noi a reuşit să scape, e foarte bine. Întâmplarea a făcut să fiu eu aia.

— Întâmplarea şi crima...

— Întâmplarea şi crima... dacă vrei tu!

Tânărul mai rămâne un timp în picioare ca părul din ochii celuilalt, evident şi deranjant. Apoi se aşează. Sper să se găsească un jurnalist să pună şi întrebarea care mă interesează, dacă de atunci a mai omorât sau nu.

Dar nu, se pare că nu o pune nimeni.

— Mai aveți întrebări? Că dacă nu aş merge mai departe cu povestea fiindcă abia acum urmează partea interesantă, asta a fost preistoria. Acum urmează istoria veche şi ajungem şi la epoca modernă. Doar ați aflat că am 60 de ani. Îi aruncă o scurtă privire Mustăcioasei, care stă trăsnită în stânga mea. Nu o pot vedea decât din lateral dar, după cum respiră, scurt şi agitat, ca după trei ture de parc, îmi fac părerea că povestea a reuşit să o şocheze. La un moment dat am impresia că vrea să o întrebe ceva pe Divă, dar se abține.

— După incendiu şi după ce arhitectul şi Nana au fost uciși am rămas nu doar fără acoperiş deasupra capului ci şi între lumi. Nu mai puteam duce viața de haită ca înainte, nu de alta dar nici haită nu mai aveam! Iar viața aceea dulce din care gustasem părea pierdută pentru totdeauna. Un an cât durase povestea cu vizitele în casa arhitectului, îmi pierdusem instinctul de a fura, de a mă cotloni, de a fugi, eram ca un animal domesticit aruncat din nou în sălbăticie. Ştiam că e periculos, dar îmi pierdusem instinctul de supraviețuire.

Nu mai eram un copil să impresionez lumea, în schimb aveam ceva ce putea impresiona bărbații. Ceva prețios, o avere... Sâni. Eu pe vremea aceea nu ştiam asta dar aveam să o descopăr. Stăteam la cişmea, era o zi călduroasă, nu mâncasem nimic şi m-am dus să beau apă ca să-mi potolesc foamea. Făceam asta frecvent. Şi pentru că era cald mi-am băgat şi capul sub jet. Aveam părul lung şi de la el mi s-a udat şi cămaşa. Pe vremea aceea lumea nu auzise de concursurile de tricouri ude...

Aceste calcule pe care vi le spun eu acum, le-am făcut retroactiv, după ce mintea mea a înțeles cum funcționează lumea adulților. Atunci eram încă o criminală inocentă, ca să spun aşa. Şi opreşte o maşină, şi se deschide o portieră. Şi văd un zâmbet. Soarele bătea dinspre maşină, nu am

văzut mare lucru. Doar porțiera şi zâmbetul. Şi bătută de soare şi înfometată, am avut senzația că timpul s-a întors şi că mi se mai dă o nouă şansă. Că am ocazia să fiu mai atentă şi să îmi pierd urma şi să nu mai fac lumile să se izbească fiindcă de câte ori se izbesc două lumi regula e că trebuie să dispară amândouă. De la lemurieni şi atlanți încoace... Şi eu asta nu am constatat-o pe propria-mi piele, pentru că lumile mele s-au ciocnit în mod constant.

Nu ştiu de ce dar am avut senzația că toată audiența masculină, cu mine în frunte, rămăsese încremenită în imaginea cu Diva tânără, la cişmea, cu apa şiroindu-i de pe păr în jos... (Am uitat că vorbim de mama dumneavoastră... de posibila mamă...).

Am urcat. Pe bancheta din spate nu erau planurile unei noi case. Singurele planuri care erau în maşină erau unele care nu se vedeau dar care aveau să se vadă în curând, pentru tot restul vieții mele. Singurul dialog pe care l-am avut în maşină a fost „Ți-e cald?"

Iar eu am dat din cap. În rest, omul a condus în tăcere. Nu ştiu dacă amâna momentul fiindcă nu ştia dacă e bine ce face. Acum îmi place să cred că în mintea lui se dădea o luptă dacă să facă ce i-a dictat jumătatea lui inferioară sau să asculte glasul rațiunii care îi spunea că e un om important în oraş, o notabilitate şi un cap de familie.

Era Primarul.

Pe vremea aceea nici nu ştiam acest cuvânt pentru că deprinderile mele verbale dinainte de arhitect erau mai mult decât limitate iar în casa arhitectului nu am stat decât un an, iar rolul meu în mare parte era să fiu copil şi să mă joc cu păpuşi. E drept că ori el ori Nana îmi mai spuneau poveşti. Dar poveştile sunt cu prinți şi prințese, nu cu Primari.

Până la urmă, jumătatea de jos şi-a spus cuvântul.

M-a dus înafara oraşului, la o distanță considerabilă, la o casă de vară. Dar spre deosebire de arhitect el nu m-a băgat în casă ci în şopron. Era curat, văruit, fânul era proaspăt, dar era şopronul. Şi acolo Primarul m-a învățat ce putere extraordinară am asupra bărbaților. Îmi dau seama acum că nu v-am spus cum era Primarul.

Primarul avea ceva între 40 şi 50 ani, nu era gras, dacă l-aş vedea acum probabil că l-aş considera un bărbat mai degrabă atrăgător, dar atunci nu vedeam în el decât un pui de găină speriat care tremura din toate încheieturile. L-am văzut deformându-se, reformându-se din forma de om în alta şi înapoi. Se compunea şi se descompunea sub privirea mea. Şi tremura. Tremura în ultimul hal. De emoție, de frică, din sentiment de culpabilitate... După ce s-a terminat toată această descompunere-compunere-recompunere sau dacă vreți, ciclul „moarte-înviere-viață-moarte" de nenumărate ori, nu ştiu de câte ori fiindcă eu mă gândeam de fiecare dată că cel care e cu mine e arhitectul şi că e felul meu de a alina cel mai nefericit om cu cel mai frumos zâmbet. Toată viața mea, indiferent cu cine am fost, am simțit parfumul arhitectului, care nici nu ştiu dacă era un parfum în adevăratul sens al cuvântului sau era doar un amestec al mirosului tristeții cu cel al pielii, cu cel de rufe curate, uscate la soare şi ținute de Nana în dulap, cu fire de busuioc şi levănțică.

Să închid paranteza cu arhitectul, cu toate că e o paranteză pe care îmi place să o deschid. Primarul m-a lăsat să stau în şopron. Mi-a promis că o să treacă să-mi aducă de mâncare la două zile o dată dar că nu trebuie să mă vadă nimeni fiindcă oamenii din acel sat nu suportă țiganii, că-i omoară. Mai auzisem genul acesta de poveşti aşa că l-am crezut cu toate că acum înclin să cred că Primarul îşi apăra pielea şi comoara.

Bineînțeles că nu trebuia să mă învețe pe mine Primarul cum să mă furişez, aşa că nici prin cap nu-mi trecea să îmi duc zilele în şopron când alături era ditamai casa. În care am descoperit acele obiecte fascinante, pe care le urâsem cât durase saga mea cu arhitectul. Cărțile. Vă dați seama că habar nu aveam să citesc. Încercaseră să mă învețe să citesc, îmi arătaseră câteva litere dar nu mă grăbiseră fiindcă aveau impresia că avem tot timpul din lume. Nu se temeau că le trece durerea prea repede... Aşa că nu învățasem să citesc dar înțelesesem că acele obiecte au puterea de a te țintui locului şi de a te face să zâmbeşti şi să priveşti în zare cu speranță şi lumină, chiar dacă fata ta a murit înecată şi nevasta ți s-a sinucis la câteva luni după. Numai eu mai reuşeam asta cu el, dar eu eram un înlocuitor pe când obiectele acelea păreau să îşi exercite puterea lor.

Casa primarului avea o micuță bibliotecă în care erau clasicii literaturii noastre şi la început le deschideam şi le miroseam, trăgeam adânc aer în piept dar, deşi acel miros avea o putere de evocare, nu mă transporta nicăieri. Probabil că altceva făcea arhitectul... Aşa că l-am rugat pe Primar să mă învețe să citesc. Şi el a fost de acord şi chiar m-a învățat doar că îmi aducea tot felul de cărți, să le zicem „deocheate”. Literatură erotică.

După ce m-a învățat literele, frazele pe care le citeam erau de genul „mâna lui aluneca pe sânii ei grei până când sfârcurile i se întăreau ca două boabe de struguri pe care el le transforma cu buzele umede şi flămânde în două stafide aburinde de dorința lui...” O porcărie, ce mai! Vă dați seama că nu apucam să citesc prea mult odată. Cu timpul învățasem să citesc şi puteam citi orice, dar Primarul se obişnuise cu lecturile mele erotice. Aşa că am continuat. Într-o zi, Primarul a venit cu un domn pe care mi l-a prezentat drept un prieten dornic să mă audă citind. Am deschis cartea. Şi i-am citit şi lui, de mai multe ori. Au

început lecturile cu doi ascultători, au durat aşa o vreme. Apoi Primarul a început să aducă mereu alții şi alții. Într-o zi mi l-a adus pe fii-su. Făcuse băiatul 21 ani şi se părea că era de datoria tatălui să-şi educe copilul până la capăt. I-am citit şi băiatului.

Primarul râdea:

— Hai țiganco, deschide cartea!

Şi deschideam cartea de câte ori era nevoie. Nu mă deranja deloc. Pentru mine treaba aceea nu însemna absolut nimic altceva decât o viață tihnită şi un acoperiş deasupra capului. În marea parte a zilei eram singură.

Citeam, dormeam, mă lăfăiam în casa mare. Şi din când în când mai venea Primarul cu câte un votant. Totul a mers aşa lin până când am rămas gravidă. Aveam 14 ani. Eu nu mi-am dat seama. Primarul şi-a dat. Sânii erau deja tari şi pântecul rotunjor. Al cui era copilul, nu ştia nimeni. A zis că trebuie să plec, măcar până nasc, dar că apoi mă pot întoarce. Unde să plec? Unde să nasc? L-am omorât. După o partidă, când dormea zdravăn, i-am pus o pernă pe față şi m-am aşezat pe ea. Încerca să mă apuce cu mâinile să mă tragă dar eu mă țineam zdravăn cu mâinile de tăblia patului şi mă împingeam cu fundul pe pernă cât de tare puteam. La vârsta aceea deja eram la fel de înaltă ca acum iar traiul în casa Primarului îmi tihnise, eram grasă bine ca să nu spun şi borțoasă în cinci-şase luni. Poate mai mult... Plus că disperarea de a o lua iarăşi de la capăt, îmi dădea o forță de nedescris... A durat mult mai mult decât mi-am închipuit sau cel puțin aşa mi s-a părut atunci. L-am lăsat în casă până noaptea. Noaptea am săpat o groapă şi l-am îngropat. Din păcate nu am făcut-o cum trebuie. În cinci zile am văzut un câine care săpa de zor şi ajunsese la el. Noaptea l-am scos, am turnat gaz pe el şi i-am dat foc. A fost destul de greu, nu mi-a ieşit din prima, dar am mai adăugat gaz şi am reuşit. Nu o să uit niciodată duhoarea aceea... Apoi l-am

îngropat din nou. De data aceasta a fost bine. Planul era să stau cât mai mult posibil în casa Primarului, să nasc şi apoi să omor copilul. Dar n-am putut să-l omor.

Era grăsuț şi drăguț, avea o culoare rozalie şi pe umărul drept o prună fumurie.

(Şefu', am înghețat când am auzit asta. Probabilitatea ca doi oameni să aibă pe umărul drept, un semn în formă de prună, e puțin cam mică... Nu ştiu dacă ştiați sau nu, bănuiesc că da... Oricum, îmi pare rău că va trebui să treceți public prin asta...)

Se spune că atunci când furi ceva în timpul sarcinii copilul iese marcat. Eu în timpul sarcinii nu furasem dar înainte... Nu ştiam ce să fac. Nu mă simțeam în stare să am grijă de mine darămite de Prunişoară, aşa îi spusesem, în lipsa unui nume. Aşa că am decis să îl duc dimineața la prima oră şi să îl las la mănăstirea din localitate şi apoi să îmi văd de drum, unde mă va duce drumul... Pe vremea aceea era o metodă obişnuită ca fetele sărmane să îşi abandoneze copiii pe treptele bisericilor şi mănăstirilor. Aşa am făcut şi de atunci nu l-am văzut până acum 20 ani când m-am mutat în oraşul vostru.

Am simțit nevoia să intervin.

— Doamnă, poate nu e nevoie să intrați în toate aceste detalii... teoretic noi suntem aici pentru o dispariție şi nişte amenințări pe care ar trebui să le dezmințiți...

— Dar ce e domnule locotenent, ți-e frică să nu îți deconspir şeful? Te asigur că tot ce îți spun are legătură cu cazul de față. Şi va fi spre binele tuturor. Al oraşului, în principal.

Jurnaliştii erau gata să mă linşeze, mă interpusesem între ei şi subiect. Haita era gata să atace.

— Lăsați-o să vorbească!

(Şefu', adevărul e că fie vorbea la conferința de presă de aici fie la ea în emisiune, din moment ce se hotărâse să vorbească nu cred că mai putea fi oprită.)

— Deci cine e bebelușul de atunci, lucrează în Poliție?

— Da, lucrează în poliție, vă las pe voi să aflați cine e. Să transpirați și voi un pic, nu să vă dau totul pe tavă.

Şefu', se pare ca până la urmă, Diva, ca să nu spun mama dumneavoastră, a cotit-o bine. Că suntem în poliție destui și nu cred că or să ne dezbrace chiar pe toți. Iar la vară să dați și dumneavoastră ordin să nu se umble în maiou. Glumesc. Trebuie să încercăm să glumim fiindcă mie unul mi s-au uscat ochii și gâtul de la această poveste, așa că bănuiesc că nu vă e ușor nici dumneavoastră...

23

În care locotenentul Dada află noi detalii din viața sexuală a mamei șefului lui împreună cu cele mai îndepărtate și deloc flotante origini ale șefului. Dar și o sintagmă care-i atrage atenția: „conștiința e un lux pe care nu mi-l pot permite". Replică venită din partea unei femei care a admis că a ucis în trecut și care declară că avea toate motivele să ucidă din nou!

Şefu', Nu știu ce să spun, deci nu spun nimic. Întrebările pluteau în aer. Toți gazetarii ar fi vrut să știe mai mult.

Doar eu văzusem semnul acela de nenumărate ori.

Dacă ați fi vrut să nu se știe nimic, ați fi putut să îl scoateți. Mustăcioasa bănuiesc că a făcut de nenumărate ori operații de genul acesta. Dar probabil nu ați crezut că e nevoie. Nu ați anticipat că ea va vorbi. Sau poate că vă e egal, ceea ce e greu de crezut având în vedere cum se împrăștie impresiile în orașul nostru și cum se transformă ele peste noapte în anateme. Eu sunt convins că dumneavoastră sunteți același om pe care l-am cunoscut

dar nu mă pot abține să nu mă întreb cum schimbă acest mic detaliu întreaga noastră poveste. Înseamnă ca şi Pavlu e copilul Divei.

Poate că aflaserăți că vrea să dea în vileag acest lucru şi v-ați propus să scăpați de ea. Nu spun că merg pe varianta asta, doar sunteți Şefu', Domnul Comandant, spun doar că nu mă pot abține să nu mă gândesc la asta eu, care vă cunosc de atât de mult timp şi vă datorez totul, probabil că cineva complet străin... Poate că Diva, mă scuzați acum că îi spun aşa, puterea obişnuinței, dar zău că nu îmi vine să-i spun „mama" sau „mămica", în fine, poate că Diva vă avea la mână şi vă şantaja cu ceva. Dar cu ce?

Poate că liftul acesta înseamnă tinerețe fără bătrânețe şi viață fără de moarte şi voi aveați vreo putere asupra lui... poate că Pavlu nici nu a murit, a făcut doar un salt cuantic într-o altă existență... toate aceste fantasmagorii îmi par acum posibile, dacă Diva e mama dumneavoastră şi a lui Pavlu, atunci totul e posibil.

Bănuiesc că nu ați putut afla nici măcar dumneavoastră cine vă e tatăl, nu? Eu în locul dumneavoastră, Şefu', m-aş fi făcut polițist numai ca să aflu asta, zău, aş fi făcut investigații peste investigații... Sau poate că de fapt Diva ştie şi nu vrea să vă spună, ca să nu vă strice sufletul, că de, are o inimă de mamă. Vă spunea Prunişoară, ăsta era un alint...

Nu vă supărați Şefu', mai glumesc şi eu. Ştiți că sunt amărât şi că sunt de partea dumneavoastră. Am stat şi m-am întrebat de multe ori, dacă între datorie şi iubire aş alege datoria... De multe ori m-am întrebat, mai ales în ultimul timp... Nu ştiu zău dacă la mine întâi a fost sufletul de polițist şi apoi corpul de om sau invers... sper să nu fiu niciodată nevoit să aflu dar dacă ar exista un om care să mă facă să pun totul în balanță, atunci dumneavoastră sunteți acela, Şefu'. Dar tind să devin emoțional aşa că...

Permiteți să raportez!

În sală liniştea se transformase în vacarm, jurnaliştii strigau nume, într-un fel de joc ad-hoc numit „Găseşte-l pe Prunişoară”. La fiecare nume se comenta, că e prea gras, e prea prost, e prea bătrân, nu seamănă, e din altă zonă, îi ştiu rudele, nu e adoptat... şi aşa mai departe. Nu ştiu cine a lansat ideea cu adopțiile. Nimeni nu v-a numit pe dumneavoastră, Şefu’, nimeni. Diva zâmbea. Părea mulțumită de haosul pe care îl stârnise.

Mustăcioasa stătea şi ea tăcută. Părea că derulează un plan în cap. Părea că a înțeles acum, după mult timp, ceva. Sunt convins Şefu’ că şi ea a văzut acea pată.

Poate chiar ai vrut să ți-o scoți la un moment dat...

— Dacă aveți întrebări de pus, puneți-le, cu toate că aş prefera să mergem mai departe fiindcă mai avem o bună parte din poveste. Şi bănuiesc că vreți continuarea.

Deci aveți de ales. Fie auziți continuarea fie puteți pune întrebări. Ce vreți, detaliile şi să mergeți în profunzimea poveştii sau continuarea şi săpați singuri după detalii?

Îi trata ca pe nişte copii tâmpiți dar se pare că ei nu aveau nimic împotrivă, ba mai mult se conformau rolului.

Unii au strigat „continuarea”. Alții „detaliile”.

— Haideți să votăm.

Diva asta ştie să facă show din orice.

— Cine vrea să îmi audă povestea mai departe, mâna sus.

Se face numărătoarea.

— Cine vrea să afle detaliile?

Din nou se numără.

A câştigat detaşat continuarea. Dar înainte de a merge mai departe iată că Mustăcioasa prinde glas. Pare transfigurată de un adevăr.

— Eu ştiu cine e copilul tău. Dacă povestea ta e reală atunci înseamnă că tot oraşul ăsta a fost condus ani de zile, de tine şi de cei doi copii ai tăi. Unul de partea legii, celălalt de partea celor care fac slalom prin ea sau dau bani grei să

o facă! Şi tu care prin emisiunea ta de succes ai controlat tot timpul piața şi ai transmis mesajele care trebuiau să ajungă la urechile unuia şi altuia. Şi asta până când m-a apucat pe mine damblaua cu ne-epilatul. Eu m-am transformat fără să o vreau, fără să o ştiu, într-un icon şi am adunat de partea mea femeile, exact acea masă de manevră care avea puterea fără să o ştie, fiindcă în oraşul nostru au fost mereu mai multe femei. Acele femei care înainte erau audiența ta, cele pe care tu le manipulai cum vroiai...

Probabil voi aveți acum un mic imperiu în trei... Încă nu îmi este clar de ce povestea asta cu toate Elena P.

Poate fi un cod de acces la ceva, poate fi o coordonată a ceva... habar nu am, dar e ceva ciudat aici, poate ne lămureşti...

Diva a ascultat cu atenție tot ce a spus Mustăcioasa, fără să înceteze să zâmbească, doar că zâmbetul ei şi-a schimbat culoarea, de la un zâmbet roz de genul „hai că eşti simpatică!”, la un zâmbet roşu „ai grijă ce spui!”, la un zâmbet albăstriu „de mâna mea mori”, până la un zâmbet violet „fie ce-o fi...”.

Şefu’, mărturisesc că ce spune Mustăcioasa nu e lipsit de o anumită... coerență, că e un oarecare scenariu închegat în ce spune ea, dar nu orice scenariu plauzibil e în mod necesar real, nu asta vreau să spun...

Deocamdată doar îl țin minte, aşa cum sunt convins că îl țin minte şi jurnaliştii cu toate că ei sunt mult mai în ceață şi acum cred că dacă ar fi să voteze ar opta toți pentru detalii. Uite aşa au învățat şi ei o lecție în plus.

„Că cele de jos sunt asemenea celor de sus şi atunci când descoperi detaliile de fapt descoperi întregul”, aşa spunea şeful meu de la Londra.

— Pentru un medic ai dat dovadă de foarte multă imaginație. Dar lucrurile sunt întotdeauna mult mai simple decât par. Băieții mei nu au avut habar unul de altul şi nici

că eu le sunt mamă, au aflat de curând şi asta e demonstrabil. Unul a fost crescut la orfelinat celălalt a fost crescut de tac-su. Doar că tac-su a murit când băiatul era mic şi apoi a fost crescut de sora lui tac-su.

Eu când am venit acum 20 de ani în acest oraş, mânată strict de un interes profesional, habar nu aveam că amândoi băieții mei trăiesc aici. Doar că sunt adevăruri făcute să iasă la lumină.

Pe scurt, că e târziu, şi să vă las timp şi de întrebări, povestea a fost aşa. Ca să pot să mă mențin în business-ul ăsta trebuia nu doar să arăt tânără ci să am şi acte în regulă. Că doar există pe lumea asta jurnaliştii de presă scrisă! Aşa că mi-am şters cu buretele şi cu ajutorul cuiva de la evidența populației 25 ani din viață şi cu ajutorul bisturiului şi al diverşilor medici printre care şi doamna de față, din carne. Aşa că eu, teoretic şi în acte, am acum 40 ani. La modul real e aşa cum spune Mustăcioasa.

Aşa că atunci când l-am cunoscut pe fiul meu, despre care nu ştiam evident că e fiul meu, el credea că am treizeci şi ceva de ani iar eu credeam că în sfârşit, după o viață de căutări, am reuşit şi eu să mă îndrăgostesc, să-mi găsesc „arhitectul”. Toată lumea mă avertizase că e un „donjuan” după cum şi lui toată lumea îi spusese că sunt o curvă avidă de bărbați pe ale căror capete să urce în vârful ierarhiei. Într-un fel era adevărat, fiecare dintre noi era aşa doar că nu eram numai asta. În mod normal, niciunul dintre noi nu era timid cu partenerii dar de data aceasta am prelungit, cum să-i spun „curtea”, „flirtul”, perioada de inocență, cât de mult am putut. Adică aproape un an. Simțeam nevoia să vorbim şi remarcam cu plăcere că în ciuda faptului că eram doi oameni care nu ştiau să asculte, reuşeam să ne ascultăm unul pe celălalt. În fine, a venit ziua în care eram gata să trecem mai departe. Fără să fie clar vorba de căsătorie, plutiseră în aer imagini ale unei vieți

viitoare în care noi vom fi împreună mereu. Şi ce altceva putea însemna asta în mintea noastră decât căsătoria, nu? Ei bine, în acea seară eram gata să aducem mai aproape acel viitor, ne ajutaserăm şi cu două-cinci pahare de şampanie, fiindcă deveniserăm aşa de buni prieteni, aşa de intimi încât actul sexual părea că nu-şi mai găseşte sensul, dar pe de altă parte simţeam că vrem să-i dăm relaţiei un statut! Şi i l-am dat! În clipa în care s-a dezbrăcat am văzut acea prunişoară, pe care el o avea nu pe umăr ca primul copil ci pe coapsa interioară, chiar puţin mai jos de zona inghinală. Am rămas fără aer. Îmi săgetau capul imagini şi parcă tot trecutul năvălise în capul meu, şi se amesteca cu viitorul într-un prezent insuportabil, sufocabil.

Mi-era greaţă şi mă durea capul. M-am trezit la spital.

Un preinfarct. El era lângă mine. Când l-am văzut întâi m-am bucurat apoi mi-am adus aminte de tot. După ce am ieşit din spital am făcut tot ce-mi era cu putinţă să-l evit. Şi nu era uşor fiindcă îmi ştia programul oră cu oră, mai mult decât atât, parcă îmi intuia gândurile şi de câte ori îmi propuneam să merg undeva, fie că era vorba de un restaurant sau la spa îl întâlneam. Mi-era şi dor de el, dar nu mai ştiam în ce fel mi-e dor, ca de copilul meu sau ca de amantul pe care l-aş fi putut avea...

A făcut o pauză pentru a-şi aduna puterile. Pentru o femeie care nu e obişnuită să spună adevărul nici în somn, se ţinea destul de bine.

— Am început să merg la psihiatru. La început am fost reticentă şi îi spuneam jumătăţi de măsură. Dar femeia aceasta avea o înţelegere alta decât cea pe care o dobândeşti în facultate. Aşa că am fost forţată să am încredere în ea fiindcă oricum, ştie. Şi ce e cel mai minunat, nu mă judeca. Am ajuns să am încredere deplină în ea, poate şi faptul că o chema ca pe mine a contribuit la încrederea pe care o dobândisem în ea, dar mai mult ca orice simţeam că nu mai

am de ales, că trebuia să fac ceva până nu mă duc la fund definitiv.

Nu ştiu dacă fiecare dintre noi primeşte asemenea atenţionări ale clipei care ne alunecă definitiv într-o viaţă care nu ne place şi pentru care nu suntem pregătiţi sau eu am fost privilegiată. E drept că nu a fost doar glasul interior care îmi spunea că trebuie să fac ceva. Îmi era ruşine de ce am ajuns, nu mai puteam ţine acea ruşine în mine... ajunsesem să îmi vină să plâng în direct.

Sigur că asta dă bine la audienţă, dar nu când o starletă îţi povesteşte viaţa ei fericită şi planurile de nuntă. Riscam să zbor şi să pierd singura identitate pe care o aveam. Aceea de Divă care calcă pe cadavre.

Conştiinţa era un lux pe care nu mi-l permiteam.

Nu ştiu dacă îi venea să plângă sau doar se gândea care aspecte ale povestirii sunt bine de redat. Poate că omul de televiziune nu se poate abţine şi simte nevoia să bage efecte speciale, să accentueze, să scoată în evidenţă. Cu toate că eu cred că pauzele erau sincere.

Erau pauze de respiraţie. Liniştea dinaintea furtunii de a te arăta în pielea goală în faţa unor hiene flămânde care nu au prea des ocazia să sfâşie un leu.

— Psihiatra mi-a recomandat ca metodă terapeutică, scrisul. Eu învăţasem să citesc, v-am spus cum, dar de scris am scris prima oară foarte târziu, după 20 ani.

După ce cumpărasem cu banii jos, ca să zic aşa, nişte diplome de facultate şi mi-am găsit primul job în televiziune. Prezentam meteo. Nu trebuia să scriu foarte mult. Trebuia doar să arăt blondă şi drăgălaşă în rochiţa mea scurtă. Când te apuci de scris foarte târziu, scrisul nu se mai formează, adică faci literele mereu altfel, nu ai un scris al tău, un scris format. Plus că până să scrii o pagină, îţi ies riduri. Aşa că am dat anunţ să caut pe cineva cu un scris frumos, nu foarte personal, caligrafic, uşor lizibil. Nu vroiam

să scriu pe calculator, propriu zis, Elena, psihiatra mi-a spus să intru într-un soi de transă şi să scriu foarte repede, într-o stare de relaxare şi detaşare totală de poveste, ca şi când nu aş fi fost eu aia. Plus că tot ce se scrie pe calculator se poate salva, împrăştia, trimite pe net. Aşa că am ales această variantă de a sta întinsă pe canapea, în semiobscuritatea dormitorului meu şi în celălalt capăt al camerei să fie cineva, cu un caiet şi o lampă de citit şi să scrie. Un scrib. Am găsit scribul perfect. O chema tot Elena. Elena P. Avea un scris aşa cum vor învățătoarele, ordonat, egal, uşor de citit. Era complexată că nu a făcut facultate. O înțelegeam mai bine decât credea. Aşa că am plătit-o regeşte şi am amenințat-o direct că o distrug dacă îşi deschide gura. Mi-am dat seama pe parcurs că îmi făceam probleme degeaba, Elena P. Asta era aşa de absorbită de scrisul caligrafic al unui cuvânt că uita complet sensul frazei.

Aşa că în fiecare luni şi miercuri mergeam la psihiatră iar marți şi joi făceam aceste sesiuni de transcriere a poveştilor mele de viață pe care le îndesasem sub covorul care nu mai era fermecat şi nu mai zbura din cauza mizeriilor ascunse sub el. Începusem să am mai rar acel vis îngrozitor pe care-l aveam de la întâmplarea care-mi generase această criză. Mereu visam că eu nu descopăr semnul decât... după. Sau că eram cu arhitectul, care îmi zâmbea şi începeam să facem dragoste iar la final vedeam că de fapt era copilul meu.

Era limpede că metoda Elenei, psihiatra, dă roade.

Dar fiecare lucru care funcționează la un moment dat dă complicații mai târziu. Dar asta e altă poveste. Mă frământam cu o singură întrebare, să îi spun sau să nu îi spun. Nu puteam să-mi imaginez scena în care îl chemam la mine, sau mergeam să ne vedem la un bar şi să îi spun, „Ştii, eu sunt mama ta! Vino să te strâng la pieptul meu, copilaşul mamei!”.

Dar ştiam că această taină mă va omorî oricâte terapii aş face. Trebuia să îi spun, dar nu e niciun om, nicio carte, nici măcar Biblia care să te învețe cum să îi spui celui care vrea să îți fie, sau ți-a fost iubit şi vrea să îți devină amant, că e copilul tău. E ciudat, chiar şi pentru cineva care lucrează în televiziune dar uite că nu există situație, oricât de ciudată, hilară sau sinistră pe care să nu o poți găsi în viață. Orice îți trece prin cap, fie s-a întâmplat fie e pe cale să se întâmple. Ceea ce noi numim imaginație e doar un reflex al vieții. Asta e concluzia la care am ajuns eu. Aşa, fără şcoală, doar uitându-mă în stânga şi-n dreapta şi ascultând poveşti.

Imaginația e realitate în devenire şi realitatea a fost cândva imaginație. Se varsă mereu una în alta. E cineva care vrea să mă contrazică?

(Evident că nimeni nu a spus nimic. Nu le ardea lor de teorii, ei vroiau să afle cum. Mereu cum, cum, cum.

Dacă stai să te gândeşti în lumea asta a noastră, Şefu', şi nu mă refer la lumea poliției, că aici „cum" e firesc, dar la lumea de-afară, „cum" a devenit mai important decât orice. „Cum" era treaba noastră. Noi trebuia să-l verificăm mereu pe „de ce" prin „cum". Dar în lumea reală, dacă pot să-i spun aşa, că să dea naiba dacă nu e reală şi asta din dosarele noastre, deci în lumea reală l-au uitat pe „de ce" şi toți vor să-l ştie pe „cum" cu cât mai multe detalii. „Cum curgea sângele", „cum ai plecat", „cum ai venit", „cum ai zis", „cum ți-a plăcut", „cum merge treaba", „cum ai reuşit", „cum ai murit".

Închid paranteza.)

— Am ajuns la concluzia că trebuia să i-l spun simplu.

Adică la televizor. Genul acela de poveste pe care îl spui tuturor şi-l înțelege numai cine trebuie. Aşa că am tras o emisiune despre mama care-şi abandonează copiii când sunt mici şi-i regăseşte când sunt mari. Şi printre alte poveşti am spus-o şi pe a mea. Mama care se îndrăgosteşte

de băiatul ei şi nu ştie că e băiatul ei, dar apoi se întâlnesc şi ea îl recunoaşte după un semn din naştere, am spus unde e semnul şi ce formă are el, şi mama ca să-şi apere fiul fuge de el, dar iubitul nu înțelege de ce e respins...

Rumoare în sală.

— Se vede treaba că v-ați amintit. Deşi a trecut ceva vreme de atunci... M-ați criticat cu toții că umblu cu siropuri pentru audiență, că încerc să manipulez lumea cu subiecte inventate, de telenovelă... de fapt eram cât se poate de sinceră, dar fie că voi nu mai aveți ochi pentru sinceritate fie eu nu mai ştiu să transmit sinceritatea... Şi nu încercam să manipulez pe nimeni, decât un singur om, pe care vroiam să-l manipulez în sensul adevărului. Ceea ce am şi reuşit. Şi-a dat seama despre ce e vorba. Emisiunea a avut o audiență uriaşă iar eu am fost generos recompensată pentru faptul că am admis chiar dacă „sub acoperire”, că sunt o mamă denaturată care şi-a părăsit copilul şi care e gata să comită incest... Din păcate în afară de el au mai înțeles povestea două Elena. Şi încă un bărbat care avea şi el semnul. Întâlnirea cu el însă nu a fost deloc romantică, din contră.

24

În care Dada află câteva scenarii posibile. Ar putea fi de vină mama Comandantului. Sau Comandantul şi mama lui. Sau fratele Comandantului şi mama Comandantului. Toate scenariile par mai mult sau mai puțin confirmate de probe. Lui Dada îi e clar că oricare ar fi sfârşitul poveştii probabil că va corespunde şi cu sfârşitul carierei lui. Ceea ce nu-i convine...

— Ne-am întâlnit aici ca să ne lămuriți dacă este sau nu vreun pericol pentru oraşul nostru... au fost tot felul de morți suspecte, anumite femei pe care le cheamă pe toate

Elena P. Au murit misterios, veți ajunge vreodată şi la acea parte din poveste care ne-ar putea interesa cu adevărat pe noi ca jurnalişti sau vreți să ne spuneți saga dumneavoastră...

— Băi, nu-ți convine, cară-te... lasă-ne pe noi ăştialalți să ascultăm...

— Nu vă dați seama că îşi bate joc de voi? Nu e decât un spectacol menit să atragă atenția presei în altă parte...

— Bine că eşti tu vigilentă... Du-te tu şi cercetează ce e cu adevărat interesant...

— Ce e cu adevărat interesant e că sunt nişte oameni tineri care mor cum ar veni de „moarte bună" adică de bătrânețe, oameni care erau ca noi ieri şi care seara se întind în pat şi mor...

Domnule Comandant, Cam aşa am început noi după cea de-a doua pauză.

Cea care vorbise era Jurnalista. Elena P. Într-un fel avea dreptate. Diva vorbea de mai bine de-o oră şi o luase cam din fragedă pruncie pentru gustul meu de polițist dar ne-a spus lucruri interesante, care au legătură cu cazul. Nu vreau aici să spun că ați fi făcut mişmaşuri cu Pavlu, dar aşa simte instinctul meu de copoi, cum ne spunea tuturor Gregg, când era mulțumit că ne mersese mintea la ceva, „you bastard bloudhounds, you!" mereu accentua al doilea „tu" şi când făcea asta era clar că era foarte mulțumit.

V-am spus, Şefu', că am vorbit zilele astea cu el?

Mi-a trecut prin cap să îi cer o părere despre caz, dar mi-ați spus că nu, că ne facem de râs, că om fi noi un orăşel mic şi troglodit față de Londra, dar ne descurcăm şi fără Scotland Yard. Acum ce să spun, să-i pun o întrebare lui Gregg alături de care am făcut multe seri la rând turul pub-urilor, şi asta nu însemna că ne făceam „muci", cum spun băieții, ci doar că beam câte-o bere şi analizam lumea. Gregg avea teoria asta, cam de modă veche, cam lambroziană, ce-i

drept, dar care dădea roade în cazul lui, teorie conform căreia dacă te uiți mult la un om, la fața lui şi îi iei în calcul numai liniile feței ai rezolvat orice enigmă. Acele linii trasează nişte desene, care pot fi de la un fluture sau aripi de înger până la simboluri satanice sau oculte. Gregg este privit de toți oamenii lui ca un țăcănit dar ca un țăcănit care conduce cu multă eficiență secția lui, dar chiar şi aşa, când l-am întrebat dacă el crede că teoria cuantică poate fi explicația unor morți suspecte, mi-a spus că dacă tot e să mă iau după teorii fizice, să mă orientez după „briciul lui Ocam" pentru că mereu soluția cea mai simplă e şi cea mai probabilă. Aşa că merg pe mâna lui şi sper într-o rezolvare simplă.

După controversele dintre jurnalişti s-a lăsat liniştea şi Diva a început să povestească cum l-a întâlnit pe cel de-al doilea copil al ei. Mi-e greu să spun cum v-a întâlnit pe dumneavoastră aşa că am să păstrez relatarea la nivelul impersonal.

— După ce fiul meu cel mic a aflat că nu-i pot fi amantă fiindcă îi sunt mamă, a dispărut o lună de zile.

Parcă l-a înghițit pământul. La început m-am gândit că plecase, dar mi-am întins antenele şi am aflat că e în oraş. Acum se schimbase roata, eu aş fi vrut să dau de el şi el era de negăsit. Nu îmi mai apărea în cale nicăieri. Eu credeam că mi-am găsit un singur fiu, dar se pare că fiul meu îşi cunoştea fratele. La început am avut procese de conştiință, dacă să îi spun sau nu, dar timpul trecând am început să mă gândesc dacă am mai multe de câştigat spunându-i sau nu. Ca jurnalişti, vă ofer următoarele premize. Hai să spunem scenarii valabile. Sau deznodământuri posibile. Sau pur şi simplu, finaluri.

FINAL 1

Fratele mic, să-i zicem Prâslea, înțelege cu ajutorul semnului din naştere şi a unor investigații proprii că are un

frate mai mare, să-i zicem Seniorul, care ocupă o funcție importantă în oraş şi pe care îl poate şantaja fiindcă ştie cine e mama lor şi că trecutul mamei nu e tocmai bun pentru a susține cariera, politică sau administrativă a fratelui mai mare. Şi atunci fratele mai mare, după ce se lasă şantajat ani de zile şi îi plăteşte lui Prâslea un regim de viață extravagant, cu lux de maşini şi cheltuieli, decide să îl omoare pe fratele mai mic. Mai mult decât atât, Seniorul descoperă că sunt implicate şi anumite femei care au aflat în diverse conjuncturi povestea mamei şi Seniorul decide să le omoare şi pe ele, ca să scape de toți martorii poveştii.

Constată cu plăcere că şi mama şi celelalte două persoane au toate prenumele Elena şi inițiala numelui P aşa că, numai bine, moartea lor ar putea crea confuzie.

Mai mult decât atât, Seniorul, caută şi alte femei care se numesc aşa şi care devin victime doar pentru a confuza investigația. Ca un element surpriză, apare şi o persoană care stârneşte valuri în oraş, persoană care se cunoaşte bine cu Seniorul de când acesta şi-a îndepărtat pe cale chirurgicală un anumit semn din naştere. Şi acest Senior face din această persoană un simbol al unei noi mişcări feministe doar de dragul de a atrage atenția de la ce se întâmplă cu adevărat în mica urbe. Plus că dacă acea persoană chiar ar câştiga alegerile prezidențiale, ceea ce în ciuda tuturor rumorilor, este exclus, Seniorul nu ar avea decât de câştigat la rândul său fiind unul dintre oamenii care ştie că acea candidată feministă a avut o tinerețe în care nu a făcut numai operații de îndepărtare a grăsimii ci şi operații de schimbat fețele unor oameni care trebuiau să scape, sau să iasă din țară. Adevărații bani din chirurgia plastică nu se fac din pus silicoane în cururi şi grăsime în buze. Beep, beep, mă scuzați.

Ia o gură de apă, pentru a ne da timp tuturor să înghițim scenariul.

FINAL 2

— În scenariul nr 2: Prâslea îşi şantajează fratele, pe Senior, care Senior e băiat de treabă şi om serios al oraşului, senior care a muncit ani de zile ca să ajungă în poziția în care a ajuns. Sigur, a mai pupat şi el un cur, două, nouă, s-a mai aplecat şi el să „stea capră” la diverse probleme de partid şi de stat, a mai tras şi el câte-o sfoară dar una peste alta se cheamă că a muncit. Are educație primită de la mănăstire şi este convins că este copilul din flori al preotului, un fel de greşeală din tinerețe a preotului, că de!, înainte de a fi cu toții sfinți suntem puțin păcătoşi, că dacă nu ar fi aşa, la ce bun botezul... Deci, Seniorul are o structură morală bine înălțată, chiar dacă a avut nopți în care s-a considerat un bastard şi, citindu-l pe Shakespeare, acest cuvânt i-a rezonat cumva greu în urechi, totuşi s-a convins că este un copil născut din iubire, că tata preotul a scăpat şi el boii odată în tinerețe, dar dacă a fost o femeie care a reuşit să-l fure pe preot de la cele sfinte şi să-l afunde în umori e clar că trebuie să fi fost o femeie într-un anumit fel, o femeie specială, aparte, care probabil a continuat să îl iubească pe preot toată viața lui, cu toate că el o evita fiindcă îi ținea mereu în față imaginea păcatului ori preoții vor să se reflecte numai în Biblie.

Şi iată că Seniorul află că a fost născut în urma unor relații fără pic de iubire, că este rodul acuplării dintre o țigancă analfabetă şi nişte bărbați care profitau de prostia ei. Mai mult decât atât, Prâslea pare dispus să tacă dacă i se oferă influența de care are nevoie.

Pentru că Prâslea nu vrea bani de la fratele lui. Prâslea vrea influență care să-i aducă banii. Prâslea vrea să ştie că îi spune o vorbă fratelui şi anumiți oameni scapă de implicațiile anumitor legi. Şi uite aşa, băiatul crescut de preot are de ales între conştiința lui şi ruşinea de a fi bastardul unei curve. Pe de-o parte e educația religioasă,

reprezentată în viața de zi cu zi de meseria lui şi de dorința de a face ceea ce e corect legal şi moral, pe de altă parte ruşinea de a înfrunta ideea că este cu totul altcineva decât cine credea că e. Şi, evident, oprobriul public ce ar fi urmat dezvăluirii adevărului.

Povestea se complică cu atât mai mult cu cât Seniorul susținea cauza unei anumite doctorițe care pleda pentru netransformarea femeii într-o jucărie de pluş ce trebuie atârnată la oglinda retrovizoare a maşinii şi să spânzure acolo până când şi-o aduce cineva aminte că e prăfuită şi trebuie aruncată. Era o cauză în care Seniorul, crescut la mănăstire, credea. Era o cauză în care băiatul curvei nu avea motive să creadă.

Femeile pentru el erau de două feluri. Cele pe care le putea asimila cu măicuțele care îl crescuseră, care erau toate mame pentru el şi cele care fugeau din răsputeri de acea imagine şi de tot ce reprezintă ea. Aşa că atunci când negrul a fost ales ca fiind culoarea mişcării anti-Barbie, evident că Seniorul a fost dintr-odată cucerit de ea.

Şi iată că acum află că acea persoană pe care o urăşte, acea persoană care reprezintă tot cea denigrat şi încercat să distrugă el în viața lui, e maică-sa. Deci nu e doar un bastard, e bastardul unei femei pe care o disprețuia chiar înainte de a şti că e mama care l-a părăsit! De unde a fost mereu orfan, se trezeşte că are un frate care-l şantajează şi-i distruge viața, cariera, sensul şi o mamă pe care o urăşte.

Între timp, însă, mama, care are multe defecte, dar nu e deloc proastă, se prinde cum stă treaba. Stând de vorbă cu Prâslea pe care îl tot roagă să facă cumva să o pună în legătură cu Seniorul şi citind printre rânduri, îşi dă seama că Prâslea nu are niciun interes să înlesnească această întâlnire. Interesul lui e să mulgă două vaci. Pe mamă o condiționa cu apariții în lumea mondenă şi cu

transformarea lui într-o celebritate locală, pe fratele lui cu influența. Ambele surse frumoase de venit.

Şi atunci mama, care doar îşi ucisese frații pentru că nu îi dăduseră şansa unei vieți mai bune, mama sătulă de ideea de vânat în haită, consideră că trebuie să îl salveze pe Senior şi să-l scoată pe Prâslea din joc.

Elenele sunt doar o bună diversiune menită să îi dea timp să fugă. Dar iată că o vede pe Mustăcioasa ce bine se simte de când a dat totul pe față, de când a acceptat cine e cu adevărat, de când a început să se iubească pe sine aşa cum e şi să se înconjoare de oameni care o iubesc aşa cum e. Şi atunci îi încolțeşte gândul că ar trebui şi ea să facă acelaşi lucru. Doar are 60 de ani şi e obosită! Decide să îşi exhibe blana şi să accepte că este cine este. Şi de îndată ce are acest gând coşmarurile dispar şi locul lor e luat de vise în care îi apare arhitectul. E zâmbitor şi îi spune că o aşteaptă.

(Mustăcioasa şi-a lăsat capul în mâni. Nu am fost atent să văd dacă şi l-a pus în mâini când a vorbit de complicitatea cu Seniorul şi de schimbarea feței unor criminali care trebuiau să-şi piardă urma sau când a pomenit Diva de ea ca fiind exemplul care i-a inspirat mărturisirea.)

FINALUL 3

Scenariul numărul 3 e că de fapt totul e doar un mare experiment pentru a verifica puterea liftului din Turnul de Foc. Ştiți cu toții poveştile... Nu? Există legenda urbană că acel lift nu te conduce doar la etaje superioare ci şi în lumi superioare, mă rog, în alte lumi, în alte stări de conştiință. Că ceea ce trăieşti prin folosirea unor droguri, poți trăi folosind acel lift. Începi să îți trăieşti alte posibile vieți. Pentru unii funcționează în bine şi nu se mai întorc. Dacă în viața asta de aici ai fost un cerşetor şi liftul te duce într-un loc în care eşti nabab, nu vrei să te mai întorci. Dar se pare că pe unii îi poartă în infern, vor să se întoarcă, dar nu toți pot.

Ca să se poată face această trecere trebuie ca greutatea liftului să fie una anumită ca lumina soarelui să cadă într-un anumit unghi, deci să fie la o anumită oră, care se schimbă în funcție de traseul soarelui, şi nu se poate face decât de la a doua jumătate a primăverii până la mijlocul toamnei fiindcă apoi lumina nu mai e destul de puternică. Turnul de Foc însuşi a fost construit tocmai ca un experiment. El este finanțat de un consorțiu de cinci oameni şi este gestionat de Senior.

Primii care au dispărut ca să vadă dacă funcționează sau nu, au fost arhitectul şi constructorul turnului. Nu s-au mai întors. Apoi s-au făcut experiențe pe condamnate la moarte, femei, fiindcă ele s-au dovedit a fi mai curajoase pe suport emoțional, lor li s-a spus că îşi pot întâlni mamele decedate sau copiii pierduți. Li s-a dat numele de cod „Elena P.”, de la Elena Pal, soția omului de ştiință care a pus bazele ştiințifice ale turnului.

Dar abia după experiment s-au gândit că poate unele dintre ele, nimerind în iad s-ar fi putut întoarce, ştiind totodată şi secretul călătoriilor.

Ori Turnul e o armă minunată. Nu putea fi deconspirată chiar aşa. Problema e că nu prea ştii când şi dacă se întorc. Şi atunci s-a pornit o vânătoare a tuturor femeilor numite Elena P. Prâslea fiind un Don Juan local şi un bărbat râvnit de marea majoritate a femeilor, a părut o momeală numai bună. Locul ştiut era turnul. Numai cele implicate ar fi putut şti de turn.

Probabil vă gândiți că ar fi trebuit să fie mai precaute.

Dar o persoană care şi-a vizitat existențele posibile are altă perspectivă asupra realității şi altă idee despre ce înseamnă precauția.

Din păcate, Prâslea avea mai multe amante decât ştiau inițiatorii proiectului, aşa că au venit o grămadă de femei pentru care locul ştiut era apartamentul lui Prâslea, fără să

aibă habar de lift. Ca să poată intra ele, în acea zi s-a oprit securizarea pe motiv de schimbare a sistemului cu unul mai performant, în schimb au fost filmate toate femeile care au intrat acolo. Două dintre femei însă, au dispărut câteva zile mai târziu. Într-un fel sau altul aflaseră de lift şi au plecat. De atunci se porneşte un fel de vânătoare a vrăjitoarelor. Irod dă ordin să se omoare toţi pruncii. Doar aşa ştia el din Biblie. Şi doar fusese crescut cu Biblia. Aşa că trebuiau să dispară toate Elenele P.

FINALUL 4

Eu fac parte din această societate care se ocupă cu excursiile cuantice. Sunt un membru fondator. Şi trebuie să vă ţin aici pe toţi, ca să nu vă băgaţi nasul unde nu vă fierbe oala, aşa cum a spus fata aceea căreia i-aţi sărit în cap mai devreme, şi că de fapt nu fac decât să trag de timp cu graţie, că doar mă pricep, şi apoi uşile sălii se vor deschide şi va apărea Prâslea la braţ cu toate Elenele P. Şi ne va spune tuturor că am visat urât. Că nu e niciun lift, niciun strâng, sau coardă sau salt cuantic sau cum vreţi să-i spunem, că fizica cuantică e doar poezie curată. Că realitatea e una singură şi anume aceea că noi oamenii avem multă imaginaţie.

Apoi lucrurile vor intra în normal. Nimeni nu va mai cerceta nimic. Se va crea un centru de lansări, unde cei care pleacă în alte lumi îşi lasă corpurile care sunt ţinute acolo o vreme iar când se va lămuri că nu se mai întorc vor fi îngropaţi. Şi uite aşa, această jucărie va rămâne să fie exploatată de către cei care ştiu ce să facă cu ea, nu să rămână la latitudinea fiecărui maistru care vrea să câştige la loterie. Doar nu poţi lăsa viitorul la îndemâna oricui. E normal ca unii ca Seniorul să decidă, întotdeauna a fost aşa. Câte un Senior care a decis pentru noi toţi. Doar că acum nu va mai decide doar la nivel planetar. Ci şi cosmic. Şi temporal.

25

Şefu', E interesant cum o dramă de familie, atunci când familia e sus-pusă, poate da peste cap un oraş întreg.

Ca şi când s-ar certa trei elefanţi pe un muşuroi de furnici.

După terminarea conferinţei de presă toată lumea se uita la mine. Aşteptau ceva. Chiar dacă le-am mulţumit pentru prezenţă şi i-am rugat să nu mistifice declaraţiile de dragul senzaţionalului, ca şi când nu avuseseră parte de senzaţional destul şi ar mai fi trebuit adăugat, ei tot nu se decideau să plece. Se uitau la mine. Aşteptau să o arestez. Mie însă nu îmi trecea prin cap aşa ceva.

Pentru crima de acum aproape 50 ani nu îmi mai permitea legea şi, oricum, nu erau niciun fel de probe, putea fi pur şi simplu scorneala unui copil exaltat care s-a gândit în capul lui că ar vrea să le dea foc părinţilor şi apoi se convinsese că acela era adevărul. Şi crescuse cu el, şi-l transformase în vinovăţie. Nu ar fi primul caz.

Cât despre crima de acum, omorârea lui Pavlu, asta da!, trebuia investigată dar mă gândeam să vă las dumneavoastră plăcerea. În definitiv se pare că e familia dumneavoastră, ce rost are să mă bag. Mă gândesc că dacă staţi cu ea câteva ore sau câteva zile în interogatoriu, inevitabil veţi ajunge să vorbiţi mai multe lucruri care momentan vă despart dar care pe parcurs...

Aşa că nu am arestat-o. Ştiu că le-ar fi plăcut jurnaliştilor să facă poze cu mine punându-i cătuşe, dar m-a ferit de aşa o ruşine tocmai Dumnezeu ăla în care eu nu cred dar se pare că el crede în mine.

Cum stăteam noi aşa şi ne uitam unii la alţii, se deschid uşile şi cine credeţi că apare, Şefu'? Sunt convins că

dumneavoastră ştiţi, că dumneavoastră le ştiţi pe toate şi mi-e teamă că le-aţi ştiut de la bun început.

Ei bine, cine credeţi că apare? Pavlu!

Roz în obraji şi sănătos tun, „cadavrul” meu intră în încăpere, desparte masa de bliţuri cu zâmbetul mai ceva ca Moise mările cu toiagul, că tot aţi fost crescut la mănăstire şi vă plac exemplele biblice, se duce şi o pupă pe Divă, care e mai surprinsă ca noi toţi la un loc, îi sărută mâna Mustăcioasei şi cere un scaun. I-l dau pe al meu. În definitiv ce mai are de căutat un poliţist la această şaradă? Mai bine iau un loc în public şi ascult.

Dacă tot ne-a prezentat Diva patru scenarii e bine să-l ascultăm şi pe al cincilea.

— Mulţi dintre voi m-aţi crezut mort. Ei bine, nu sunt.

După cum vedeţi. Şi nici n-am fost vreodată. Pentru că astăzi deja aveţi material din plin vă invit să ne vedem mâine, tot aici, ca să vă spun şi partea mea din poveste. Dacă mâine nu apar atunci să vă apucaţi să mă căutaţi pentru că atunci sigur va exista un cadavru.

Asta este dacă se poate spune aşa, o asigurare de viaţă pe care mi-o fac. Până atunci aş vrea să stau de vorbă doar cu locotenentul David David, între patru ochi.

Da, domnule locotenent vă invit să îmi luaţi un interogatoriu.

Nu ştiu dacă mi se mai întâmplase asta. Să apară victima, pe care o crezusem decedată chiar dacă nu cu acte în regulă, să vină să îmi arate că e bine sănătoasă, să convoace o conferinţă de presă şi să mă invite pe mine să îi iau un interogatoriu.

Am părăsit împreună sala. El înainte, eu urmându-l ca un căţeluş bine dresat, ce sunt! În timp ce mergeam încercam să îmi dau seama care e cazul meu şi dacă mai e cazul să vorbesc de un caz. Şi dacă e cazul să vorbesc cu Pavlu. Sau cu cele două Elene. Casnica şi Ghicitoarea. Dar

teoretic nu e nimic să indice o moarte violentă. La fel ca în cazul celor de la manifestație. Deci niciun indiciu că ar fi crime.

La asta mă gândeam eu Şefu', dar cel mai mult mă gândeam la dumneavoastră. Mă întrebam ce şi cât ați ştiut de la bun început şi mai ales ce ați urmărit atunci când mi-ați dat să investighez acest non-caz. În mod clar nu ați urmărit să vă bateți joc de mine. Sunt o miză prea mică. Eu am fost doar victimă colaterală. Bine cel puțin că nu m-am făcut de căcat oficial, scuzați-mi exprimarea neaoşă! Că mă pot muta liniştit la altă unitate sau în altă țară...

Stau şi mă întreb dacă nu cumva m-am prins pe parcursul anchetei şi m-am făcut că nu, doar fiindcă erați dumneavoastră la mijloc. Îmi face plăcere să gândesc că da, dar nu sunt sigur.

Ce nevoie avem noi de salturi cuantice, Şefu', când tot ceea ce considerăm noi adevăr şi realitate se schimbă de la o clipă la alta după cum bate lumina gândurilor noastre. Am crezut că e vinovată Mustăcioasa şi că e o femeie rapace care a găsit această cale de a ieşi la lumină. Şi că ea ştia, că între ea şi Pavlu fusese ceva. Apoi mi s-a părut o victimă, un fel de muscă picată în căcat. Mă scuzați. Ca apoi să aflu că ar putea fi una care şi-a construit averea făcând operații estetice unor criminali dornici să scape de lege...

Apoi am bănuit-o pe Divă, dar pe cine nu am bănuit, oare e posibil Şefu' să nu vă fi bănuit pe dumneavoastră chiar deloc? Gregg are o vorbă, de fapt el şi ceilalți englezi: „cei mai orbi sunt cei care nu vor să vadă", poate că nu am vrut să văd. Dar şi noi avem o vorbă „ulciorul nu merge de multe ori la apă" şi uite că acum sunt nevoit să deschid ochii. Nu ştiu de ce am senzația, cu fiecare pas, că Pavlu îmi va spune ceva care te va încrimina rău de tot Şefu', şi atunci eu am să fiu în acea postură de care mi-era frică. Noroc că nu era drumul prea lung că cine ştie la ce concluzie mai ajungeam.

FINAL 5

Că poate eu le-am căsăpit pe femeile alea, că de fapt sunt un schizofrenic, cu dublă personalitate. La cât sunt de confuz dacă mi-ar aduce cineva argumente, l-aş crede. De fapt aşa e antrenată mintea noastră, să mergem pe argumente, pe logică şi să găsim dovezi.

Dar până la urmă nu pot fi găsite dovezi în favoarea oricărei teorii? Nu poate fi soluţionat orice caz oricum, în funcţie de ce alege mintea anchetatorului să selecteze?

De exemplu, să presupunem că eu le-am omorât pe acele femei. Motivele pot fi diverse. De la faptul că mi-au refuzat avansurile până la faptul că una dintre ele, Ghicitoarea îmi descoperise secretul, acela că sunt schizofrenic şi vroia să mă dea în gât. Asta ar justifica de ce am omorât-o pe Ghicitoare. Iar pe Casnică am omorât-o fiindcă de fapt cel care o părăsise pe Casnică cu ani în urmă fusesem eu şi nu Pavlu. Şi de fapt nu am părăsit-o eu pe ea ci ea pe mine când într-o seară a avut de-a face cu cea de-a doua mea personalitate, care a urmărit-o cu cuţitul prin casă. De asta mă şi cheamă David David. Este vorba de David şi dublul său.

Iar acum faptul că Ghicitoarea mi-a aflat secretul, mi-a redeschis şi rănile din trecut şi mi-am adus aminte de Casnică. Dar apoi m-am gândit că poate nu e o coincidenţă că şi Casnica şi Ghicitoarea se numesc Elena P., că de fapt toate femeile care se numesc Elena P. îmi ştiu secretul şi atunci ar fi mai bine să le omor. Şi de fapt eu nu aveam nicio anchetă de condus, ancheta era numai în mintea mea. E o variantă, nu?

FINAL 6

Sau poate că de fapt Mustăcioasa nu se luptă numai cu sine ci cu toate femeile pe care le cheamă Elena P.

Pentru că ea fără să o ştie urăşte femeile în general.

Şi-ar fi dorit să fie bărbat, ceea ce se pare că se întâmplă, deci teoria poate fi adevărată. Şi sub stindardul eliberării femeii de sub jugul cosmetic ea nu face decât să îşi creeze cel mai bun alibi. Cum ar putea ea să omoare femei când ea e la tribună, pledându-le cauza în văzul lumii. Dar ea de fapt le-a inoculat tuturor femeilor care mor o pastilă care are eliberare lentă. Adică vin fetele pentru o rinoplastie, o îndepărtare de grăsime, o ceva şi doctorița nebună, care pe vremea aceea nu părea nebună, le pune o capsulă cu pereții tari care începe să se dizolve foarte lent şi să împrăştie în organism o otravă care le îmbătrâneşte rapid. Între timp, doctorița îşi lasă părul să crească în voie şi devine militantă. Nimeni, dar absolut nimeni nu are cum să bănuiască sau dacă bănuieşte să demonstreze, că adevăratul criminal e la tribună, construindu-şi alibiul.

FINAL 7

Sau Jurnalista. Sătulă de faptul ei divers, de copiii fierți în ciorbă, visează să ajungă să facă investigație adevărată. Şi cum să o facă mai bine decât generând ea însăşi subiectele. Citeşte un articol despre cele două Elena P. Şi îi bubuie mintea să vadă câte Elena P.

Găseşte. Şi atunci face o listă. Cu toate numerele de telefon. Şi când e la garderobă foloseşte telefonul lui Pavlu, bărbat pe care prea puține femei l-ar refuza, şi trimite mesajul. Unele îi ştiu numărul de telefon, altele îi ştiu numele iar altele nu ştiu nimic dar sunt curioase.

Jurnalista, fată deşteaptă, poate chiar vă e nepoată după frate şi se pare nepoata Divei!, ştie clar că nicio femeie nu refuză o declarație de iubire. Pe Casnică o omoară fiindcă e prea proastă şi ştie prea multe despre Divă şi pe Ghicitoare o omoară fiindcă se tratase la ea de depresie ani de zile şi Ghicitoarea se prinsese. Cum le omoară de dorm ele aşa liniştite... Probabil cu acele somnifere pe care cică le aduna

ca să se sinucidă... cele de ultimă generație sunt greu de depistat iar Jurnalista era mână în mână cu medicul legist...

În ceea ce te priveşte pe tine Şefu', am impresia că nu trebuie să dezvolt eu nicio teorie fiindcă o va face fratele dumneavoastră mai mic.

Şi, desigur, mai există şi varianta fantezistă a teoriei cuantice. Dar serios acum, Şefu', avem nevoie de ea când noi putem demonstra oricând orice şi cu un singur gând putem schimba destinul unui om? Cred că nu!

26

În care aflăm singurul final care contează. Acela că anumite istorii fie nu au final fie au un final care te trimite la noi începuturi. Bila care loveşte bila care loveşte bila...

Continuare:

Odată ajunşi în biroul meu, Pavlu şi-a aprins o țigară, s-a fâțâit puțin de colo dincolo, a pornit perpetuum-ul mobile pe care l-am primit de ziua mea de la colegi, sistemul ala cu o bilă care loveşte altă bilă, într-un impuls ce se dă de la una la alta, aparent la infinit. Sau poate chiar la infinit. Cam aşa cum e cazul meu. De la o Elena P. La altă Elena P. Se uită la ele fascinat aşa cum mă uitam eu la aparatul de făcut vată de zahăr, în copilărie, când mă rugam în capul meu dar de fapt cu voce tare, că aproape urlam în interiorul meu „încă o dată!" ca aparatul să meargă încă o rotație şi încă o rotație pentru ca vata mea să fie cât de mare posibil, ca apoi să fac doi paşi şi să o scap pe toată pe jos.

După cum bine ştii, Şefu', am fost un copil amărât şi probabil că destinul meu a fost să am mereu o vată mare pe care să o scap pe jos. Cred că şi acum, cu acest aşa zis caz, mi-am scăpat vata, care devenise prea mare, pe jos... Nu ştiu dacă am fost lacom. Nu ştiu dacă am acceptat cazul ăsta fiindcă n-am avut de ales, fiindcă am vrut să te

mulțumesc pe tine, Şefu', sau pentru că am simțit că mă pot ridica mai sus în carieră. Cu toate că dacă vroiam carieră, aş fi putut rămâne la Londra. Gregg mi-a propus acest lucru. Dar eu îmi amintesc şi acum ziua când m-ai luat pentru prima dată de la orfelinat. Eram acolo printre rebuturi.

Toți cei care nu sunt înfiați până la vârsta de trei, patru ani devin rebuturi. E clar nimeni nu-i mai vrea. Cea mai mare şansă e să fie cuminți şi să se lipească vreo îngrijitoare de ei, suficient de mult încât să se milostivească să îi ia de Crăciun acasă, acolo unde au ocazia să fie cetățeni de rangul doi, ce-i drept, dar ai unei familii. Ceea ce înseamnă că ai dreptul să stai în jurul bradului, să te uiți la el, ochii pot cuprinde cât vor ei, nimeni nu-i îngrădeşte, dar pachete pe numele tău nu lasă Moşu', decât în cazuri rare cum a fost în acel an când am primit un loz în plic şi s-a dovedit a fi câştigător, câştigasem o Dacie, dar evident că nu mi-au lăsat-o. Dar chiar şi aşa, m-am bucurat că am câştigat şi m-am bucurat că toată lumea a fost veselă, şi de acel Crăciun am primit până şi eu o ciocolată întreagă, toată numai a mea. Aşa că stau acum şi mă gândesc Şefu', că norocul a tras mereu la mine dar că eu fără să vreau l-am gonit. Aşa că atunci când ai venit tu Şefu' şi m-ai luat şi m-ai dus la plimbare în parc şi mi-ai plătit să mă dau pe toate drăciile şi orice te rugam tu aprobai, a fost momentul în care m-ai „luat pe semnătură" pe toată viața. De la moartea bunică-mii nu mai aparținusem nimănui. Nu mi-a păsat că nu m-ai înfiat cu acte în regulă. Faptul că veneai să mă vezi mereu, era mai mult. Nu eram căsătoriți... dar ne iubeam.

După aceea am înlocuit maşinuțele cu Academia de Poliție şi „roata morții" cu şcolirea la Londra, dar pentru mine, dumneata, Şefu', eşti ăla care semnează, ăla care aprobă. Eşti Dumnezeu. În universul meu mic tu eşti Dumnezeu. Cum pot eu să-l dau în gât pe Dumnezeu?

Să-l discreditez? Să-i întocmesc dosar? Dar cum pot eu să nu aplic tot ceea ce Dumnezeu m-a învățat? Deci ce să aleg eu, Şefu', vă aleg pe dumneavoastră sau învățăturile dumneavoastră, să aleg mâna care mi-a semnat toate delegațiile sau lucrurile pentru care m-ați delegat... Şi totuşi eu nu pot să cred asta. Mintea mea nu poate concepe să trăiesc într-un univers în care Dumnezeu s-a rupt pe sine în două şi apoi moare în ultimul act.

Pavlu începe să vorbească privind bila care loveşte bila care loveşte bila...

— Aşa suntem şi noi, nişte bile care ne lovim una pe alta, ne transmitem un impuls pe care apoi trebuie să-l dăm mai departe...

În general nu sunt eu mare filosof, dar acum eram absolut imun la teoriile lui Pavlu, singurul lucru pe care aş fi vrut să-l fac ar fi fost să fiu în poligon şi să descarc şapte încărcătoare în centrul duşmanului format din cercuri concentrice. Aşa, să mă concentrez pe punctul ăla şi să trag. Pac. Pac. Pac. Nu cred că am fost vreodată aşa frustrat. Mie cu femeile mi-a mers foarte bine, mereu. În carieră v-am avut pe dumneavoastră, iar orfelinatul m-a învățat să nu aştept oricum nimic. Şi acum, pentru prima oară, simt acel sentiment de neputință umilitoare. Pentru că e plină lumea de neputincioşi fericiți, până de curând făceam şi eu parte din ei, dar acum iată că aş vrea să dezleg acest caz şi să-l dezleg aşa cum vreau eu. Şi eu vreau ca dumneavoastră Şefu' să nu aveți nicio legătură cu acest caz, dar tare mi-e teamă că acest om care şi-a făcut această deschidere filosofică, tocmai asta vrea să îmi spună. Că sunteți vinovat. Nu ştiu în ce măsură vrea el să vă învinovățească, parțial sau total, dar asta oricum e doar o diferență cantitativă, fără niciun sens.

Mă gândeam că dacă aş lua bilele alea de metal şi i-aş trage una cu ele în cap, aş rezolva cazul.

— Deci ce vroiai să discutăm? Despre cum funcționează pendulul lui Newton, despre cum loveşte bila care loveşte bila care loveşte bila la nesfârşit... Decât să vorbim de fizica newtoniană mai bine trecem la cea cuantică, ce zici? Aş prefera să îmi spui unde ai fost, de ce de mai bine de o săptămână eu investighez moartea ta, de ce ai stat la morgă în frigider, de ce te-ai mutat dintr-un frigider în altul... ce e cu toată şarada asta...

— Nu e nicio şaradă... eu chiar aş fi putut fi mort...

Am momente în care chiar mi-aş fi dorit să fiu...

— Să lăsăm patetismele.

E uşor să îi spun eu lui asta când eu în sinea mea plângeam mai devreme ca un țânc fiindcă mă simțeam trădat de şeful meu. Care a fost şi Guru al meu. Şefu', simt cum creşte în mine furia, cum să spun, orgasmic.

O să explodez. Simt furie față de dumneavoastră, față de Pavlu, față de viețile voastre alambicate şi încâlcite ale căror sensuri nu le dibuieşti nici dacă tragi cu tunul, noaptea la unu. Asta e o vorbă care mi-a rămas din copilărie, puține mi-au rămas din copilărie, dar dacă am momente în care vreau să mă conving că am avut şi eu copilărie, atunci apelez la o vorbă ca asta. „David nebunu, trage cu tunu, noaptea la unu". La mine în cap e mereu noaptea la unu.

Nu pricep Şefu', zău dacă pricep de ce m-ați băgat în povestea asta. La ce aveați nevoie de mine? Nu ştiu ce plan ați avut, mi-e clar că ați avut unul care ne includea pe toți. Dar care e rolul meu? Polițistul prost?

Nu sunt. Polițistul corupt? Ce rol am eu de jucat?

Aşteptați ca eu să descopăr ceva sau din contră, vă aşteptați să nu descopăr nimic. Vroiați să îmi încercați loialitatea aşa cum încearcă țiganii banii de aur, în dinți?

La drept vorbind Şefu', are englezul Shakespeare o piesă care se cheamă „Nu puneți dragostea la încercare"; părerea mea e că nimic nu trebuie pus la încercare. Că dacă le

încerci înseamnă că nu crezi în ele şi dacă nu crezi în ele înseamnă că nu există. Am impresia că încă nu am ajuns la paradigma finală. Şi mă tot gândesc că trebuie să fie ceva simplu. Ceva evident.

Trăiesc cu senzaţia că explicaţia e chiar sub nasul meu şi eu nu o văd. Nu o înţeleg.

Îmi dau seama că Pavlu se uită lung la mine ca şi când ar aştepta să spun ceva. A oprit pendulul lui Newton, s-a instalat o nemişcare în birou şi, pentru o secundă, mi-e teamă că am vorbit cu voce tare. E un defect al meu, când sunt foarte concentrat mi se întâmplă să vorbesc cu voce tare. Am păţit-o o dată în Anglia, noroc că n-am vorbit engleza că altfel dădeam pe goarnă exact miezul anchetei.

— Te întrebam dacă eşti sigur că vrei să auzi adevărul, tot adevărul şi numai adevărul, că s-ar putea să nu îţi placă...

Îşi aprinde o ţigară, stă sprijinit cu fundul de biroul meu şi cu picioarele întinse, e degajat şi în control, pare că are totul la picioare. Înţeleg de ce îl plac femeile. Nu doar că are trăsăturile minunate şi tenul creol, în care acum că ştiu, chiar o recunosc pe Divă, dar are aşa...

Şi un fel de intangibilitate, parcă pune un perete de sticlă între el şi lume, ca şi când ar fi un exponat rar şi preţios, pe care noi ăştialalţi nu putem decât să îl admirăm în linişte, să ne aplecăm să citim plăcuţa lucrării şi numele autorului şi apoi să plecăm mai departe spre vieţile noastre banale şi fără sens, ştiind că niciodată nu ne vom putea permite aşa o „piesă”. Şi la toată povestea asta, colac peste pupăză, mai are şi ochii ăia negri de ţigan şi privirea de copil abandonat. Nu ştiu dacă văd toate aceste lucruri acum pentru prima oară fiindcă am aflat dedesubturile copilăriei lui sau le-am văzut dintotdeauna şi doar acum le-am remarcat.

— Da, cred că fac faţă adevărului.

— Vrei varianta lungă sau scurtă?

— Vreau varianta din care să înţeleg adevărul, tot adevărul şi numai adevărul, ca să te citez. Dar pentru început spune-mi numai cum au murit femeile acelea două de nu au găsit legiştii nimic...

— Nu au ştiut unde să caute. Este o otravă, teoretic un medicament nou pentru migrene, dar se pare că în anumite cazuri, cum ar fi cazul unor femei aflate la ciclu, din cauza schimbărilor hormonale, le induce o stare de somn profund, până la comă. Şi dacă nu sunt descoperite în timp util, să fie duse la spital, mor. Eu am păţit la fel, în cazul meu nu era vorba de ciclu, evident! Ci de o stare de epuizare nervoasă. Cu vreo două săptămâni înainte de „moartea” mea aveam o senzaţie stranie, alimentată şi de Elena, ştii care Elena...

Am dat din cap că da.

— Mi-era aşa de frică... nu mai mâncam, nu mai dormeam... simţeam că urma să se întâmple ceva, dar nu ştiam exact ce. În starea asta am luat prima pilulă.

— De la cine le aveai?

— De la fratele meu şi şeful tău.

— Şi el de unde le avea?

— Din laboratorul lui. El le produce. De fapt medicamentele astea sunt un fel de adjuvant pentru călătoria cu liftul, te introduc într-o stare de transă care te ajută să te desprinzi de cele pământeşti. Cel puţin el aşa mi-a spus.

— Şi tu i-ai dat Elenei medicamentul, ea l-a luat o dată, nu a păţit nimic şi apoi l-a luat altă dată şi era la ciclu... Dar celeilalte Elena? Cine i le-a dat?

— Eu îi dădusem un flacon mamei, şi probabil că le-a luat de la mama.

— Flacon, dar câte sunt?

— Eu am avut două flacoane cu câte zece bucăţi.

— Deci mai sunt opt, acasă la Diva şi poate la Casnica... dacă nu cumva s-au împrăştiat... şi fabrica sau laboratorul sau mai ştiu eu ce e, ştii unde e?

— În Turnul de Foc.

— Normal, de ce să rişte să-l pună în altă parte. Deci tu în câte călătorii ai fost? De ce te-ai întors?

— Poate fi ironic, dar m-am întors pentru o femeie!

Care între timp a plecat, pe care probabil că n-am s-o mai găsesc niciodată fiindcă nu ştiu în ce realitate s-a proiectat. Dar cel mai probabil, cu puterile ei şi cu bunătatea ei, într-una care e fericită...

— Aş asculta la nesfârşit poveşti de dragoste dacă nu ar mai fi pilule din astea „în libertate” şi dacă nu ar putea muri în orice clipă alte Elene. Ce urmăreşte de fapt fratele tău?

— Şi şeful tău...

— Da, şi şeful meu...

— Să conducă lumea, bine... nu el! Turnul ăsta s-a construit aici fiindcă nu se putea şti la faza de proiect care îi sunt consecințele. Au ales o țară săracă cu o legislație proastă şi multă corupție, numai bună să fie cobaiul unui asemenea „turn” de lansare temporală...

Deci fratele meu şi Şeful tău e doar un trepăduş care a pus la bătaie banii, oraşul şi corupția.

Problema era că oamenii plecau dar nu se mai întorceau... Eu m-am întors mereu poate fiindcă mie îmi plăcea viața mea de aici... eram căsătorit, dar habar nu aveam că am o nevastă, aveam mereu câte o altă amantă... era să nu mă întorc doar când am aflat că Diva e maică-mea... atunci era să nu mă întorc...

Probabil că Şeful tău, care ştia natura depresiei mele, că în ciuda celor zise la conferință, el a aflat cu mult înaintea mea că Diva e mama noastră, a ştiut că şocul descoperirii adevărului despre mama mea mă va determina să nu mă mai întorc... dar m-am întors şi atunci ți-a dat ție cazul

înainte de a avea propriu zis un cadavru. Cel mai bun alibi e ca mortul să fie mort deja la data comiterii crimei, nu?

— Şi Mustăcioasa?

— Mustăcioasa a fost o diversiune, aşa cum bine ți-ai dat seama... şi îl operează periodic ca să poată pleca.

Se cunosc de pe vremea când schimbau împreună identități. Toate celelalte Elene sunt doar victime colaterale. Sau cobai. Au ştiut frânturi de adevăr. Prea puțin ca să poată fi numite din punct de vedere legal, complice.

— De ce făcea toată lumea curățenie înainte de a pleca? E ca atunci când pleci în concediu şi vrei să laşi curat?

— Nu numai, e şi un fel de a te asigura că nu laşi indicii. Cel puțin în cazul arhitectului japonez şi al constructorului, acesta a fost motivul. Probabil că nu a fost bine înțeles şi s-a considerat că nu poți călători cuantic decât dacă laşi curat acasă.

Râde.

— Deci singurul complice adevărat, eşti tu!

— Da, singurul care mai e aici. Restul au dispărut.

— Păi domnule Pavlu, poate că în timp ce tu mă ții de vorbă aici, fratele tău tocmai pleacă cu liftul.

— Nu, că nu are greutatea care trebuie. Se chinuie de mult să slăbească. I-a mai scos şi Mustăcioasa... de pe ici colo... Mai sunt doar câteva zile în care se poate pleca... Nu poate slăbi aşa de mult în câteva zile... nici măcar chirurgia nu poate îndepărta o cantitate prea mare din corp...

— El ştia că tu vei vorbi? Chiar, de ce o faci? Te voi aresta, evident! Asta va duce şi la arestarea lui...

— Mie mi-e egal că mă arestezi, deja am văzut că în Univers sunt o grămadă de Pavlu care trăiesc fericiți. În afara timpului toate lucrurile se întâmplă concomitent, nu ai de ce să-ți faci probleme, iar timpul este doar o invenție omenească. M-am întors fiindcă mi-am dat seama că cei mai mulți oameni care au acces la acest lift vor ajunge la iadul

din capul lor. Apoi se vor întoarce şi vor aduce acel iad aici. O călătorie cu liftul te scapă de orice teamă, inhibiție sau în anumite cazuri, de conştiință...

— Nu oricine pățeşte asta... uite că tu, cu toate că nu eşti tocmai Sf. Pavlu, te-ai întors...

— Dar nu eu sunt genul de om care să meargă cu acest lift... Vor merge cu el şefi de corporații... oameni politici, bancheri...

— Singura dată când am fost acasă la tine, în Turn, era un buton pe noptieră, un buton cu inițialele „EP”.

Oglinda de la baie era aburită şi am avut senzația că e cineva acolo... Apoi am coborât să o iau pe Ghicitoare şi când m-am întors, butonul nu mai era, tu erai?

— Nu, nu eu. Eu eram plecat, găseşti butonii la el.

Sunt butonii lui.

— Ce e cu inițialele astea EP?

— Prima persoană trimisă în călătoria cu liftul, a fost o americancă condamnată la scaunul electric, pentru care liftul a însemnat o şansă. Nu se ştie ce s-a întâmplat cu ea dar femeia a zgâriat EP. Arhitectul, cu mintea lui de japonez, a zis atunci că ea de fapt a scris HELP, dar dintr-un motiv sau altul „H”-ul şi „P”-ul s-au şters şi au rămas „EP”. Au refăcut calculele şi s-a dovedit că greşiseră. Şi de atunci „EP” ăsta a fost păstrat ca nume de cod şi atenționare. Şi se bat înaintea coordonatelor pe care nevastă-mea ți le-a pus la dispoziție cu generozitate.

Râde.

Domnule Comandant, Şefu'!

Sper că nu sunteți tratat prea rău la puşcărie. Dacă vă ajută cu ceva s-ar putea să fiți transferat la Londra fiindcă eu i-am pasat cazul lui Gregg şi Scotland Yard-ului, mai ales că restul membrilor consorțiului care gestiona liftul, nu sunt de-ai noştri.

Eu am plecat într-o călătorie cu liftul. (Am fost oarecum obligat, toate Elenele din oraş mă idolatrizează.

După ce că sunt frumos acum mai sunt şi celebru...)

Am de gând să-mi recuperez toate Elenele şi să le aduc martori. Dacă nu mă întorc, vreau să ştiţi că în dilema dintre iubire şi datorie, a câştigat iubirea. Faptul că v-am arestat e cea mai mare dovadă de iubire din partea mea. Într-o zi veţi înţelege.

Diva e la puşcărie pentru omorurile vechi, că cică de fapt nu se împliniseră cei 50 de ani, fiindcă nimeni nu a crezut-o că a şters exact anii pe care zice ea că i-a şters.

Mustăcioasa e şi ea la puşcărie pentru că v-a ajutat să schimbaţi identităţi.

Jurnalista n-a luat premiul ăla al ei, dar am luat-o cu mine că doar trebuie să am şi eu un martor al călătoriei şi poate aşa îl va lua...

Pavlu riscă 2 ani cu suspendare.

Să trăiţi!

Locotenent David David

Ivona Boitan

HOŢII DE TIMP

„În dimineaţa zilei de 17 martie a.c., 47 de femei din oraşul nostru, numite Elena P. Au primit acelaşi mesaj. Mesajul era «Te iubesc». Nu era semnat dar toate au ştiut din prima clipă de la cine e. Ca şi când mai era nevoie de o confirmare, mesajul a continuat cu «Te aştept diseară la 22 la locul ştiut». Le dădea suficient timp fiecăreia să îşi strice vieţile actuale pentru el. Şi spera că o vor face. Şi cinci dintre ele chiar au făcut-o. În seara aceleiaşi zile, cel care trimisese mesajul era găsit mort în apartamentul lui, situat după cum bine ştiţi la ultimul etaj al singurului zgârie nori adevărat din oraş.”

Un roman polițist fantastic scris de o autoare româncă?! Nu se poate, aşa ceva nu poate exista! Şi totuşi?... Ivona Boitan se joacă de-a v-ați ascunselea cu mințile noastre, ale cititorilor...

Locotenentul DaDa aleargă printre Elene urcând şi coborând cu liftul unui zgârie nori... Umor şi suspans, răsturnări de situație, toate în paginile acestui volum care se va citi pe nemâncate şi pe nedormite... După romanul Cu sânge rece şi albastru Ivona atacă zona mystery & thriller cu mare succes. Mai aşteptăm şi altele...

Bogdan Hrib

Cu Hoții de timp Ivona Boitan îşi face o admirabilă intrare în lumina reflectoarelor de pe „scena crimei”. Un thriller fantastic, ingenios, cu un ritm al narațiunii trepidant. Un roman care împacă gusturile celor împătimiți de policier, dar şi pe cele ale iubitorilor de SF. Investigația pendulează cu delicatețe între realitate şi imaginar. Iar anchetatorul exasperat de multiplele posibilități de soluționare a cazului de care trebuie să se ocupe e memorabil.

George Arion

CUPRINS

1.
2
3
4
5
6